

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Rachel Caine
Kristin Cast
Claudia Gray
Nancy Holder
Tanith Lee
Richelle Mead
Cynthia Leitch Smith
Rachel Vincent

LANETLİ

ÖLÜMSÜZ AŞK HİKAYELERİ

Gece Evi serisi yazarının editörlüğüyle

P.C. CAST

PEGASUS

tarama:dark_angel96
düzenleme:blacksnow

Editörler:
P.C. CAST
LEAH WILSON

İngilizceden Çeviren:
ESRA DOYUK

PEGASUS YAYINLARI

İçindekiler

Giriş

P.C. CAST.....7

Lanetli Aşk

CYNTHIA LEITCH SMITH.....15

Kehribar Sis

KRISTIN CAST.....47

Ölü Adam Takipte

RACHEL CAINE.....77

Sofra Adabı

TANITH LEE.....109

Mavi Ay

RICHELLE MEAD.....139

Değişim

NANCY HOLDER.....179

Çılgınlık

RACHEL VINCENT.....211

Özgür - Bir Evernight Hikâyesi

CLAUDIA GRAY.....251

YAZARLAR HAKKINDA.....285

Girls

P. C. CAST

Pekâlâ... Siz gençlerle vampirler arasındaki şu lanet olası şey tam olarak nedir, ha? Aslında, şüphelendiğim şeyler var. Ölgün, otuzun üstünde mantıklı bir yetişkin ve aynı zamanda bir anne olarak, gençlerin aklını başından alan şeyin... seksle ilgili olduğuna inanmak eğilimindeyim. Yani, haydi ama! Yayımlandığı yıl *Vampirle Görüşme*'yi okuduğumu itiraf ediyorum. Anne Rice'm vampirlerinin gözler önündeki cinsellikleriyle kesinlikle içim gıcıklandı ve heyecanlanmışım. İlerlemiş yaşımdan korkmanız için hangi yıl olduğundan bahsetmeyeceğim, ancak o kitabı ilk okuduğumda on altı yaşında olduğumu söyleyebilirim.

Ama geçmişi yâd ettiğim bu yolculuğa çıkmışken, yaşımdan başka şeyleri de itiraf etmem gerektiğini fark ettim. Kendime ve size karşı dürüst olursam, vampirlere duyulan ilginin basit bir şehvetten çok daha karmaşık olduğunu eklemek zorundayım. Doğrusu vampir büyüsü, kaynayan hormonların ve temel duygularımızın çok ötesine geçer. Anne Rice'ın kitaplarını bir çırpıda bitirmiş ve ardından Bram Stoker'ın *Drakula*'sı ile Chelsea Quinn Yarbro'nun insanı hayrete düşüren *Chronicles of Saint Cermain*'ine devam etmiş, hepsini yalayıp yutmuştum ve bunu sadece vampirler seksi olduğu için yapmamıştım. Bu çok basit bir gerekçe olurdu. Vampir bağımlısı oldum, çünkü bir genç olarak kendimi onlarla özdeşleştirmiştım.

GİRİŞ

Şu sıralarda yetişkin okuyucularım başlarını sallıyor ve, *Cast 'yine' kafayı sıyırdı, diye düşünüyorlardır.*

Gerçekten de kulağa tuhaf geliyor. 70'li ya da 2000'li yıllarda bir genç nasıl olur da kendini vampirlerle "özdeşleştirebilir"? Tamam, şimdi beni dinleyin. Genç bir kızken vampirleri tüm ruhumla anlıyordum, çünkü hormon yüklü varlığımın tam merkezinde kendimin de ölümsüz olduğuna inanıyordum. Geçmişe dönüp bakınca ulaşabildiğim tüm vampir mitlerini özümsemeye beni asıl çeken şeyin, aslında sivilceler, direksiyon dersleri, erkeklerle ilgili endişeler ve mezuniyet balosuyla birlikte ilerleyen doğuştan gelen bir düşünce olduğunu anladım.

Bir düşünün. Vampirlerin şehvet ve cazibelerinin, ısırma ve kandan öteye gitmesi gerekir. Haydi ama! Bu ikisi, hikâyeye ateşli ve duyarlı bir çocuk ya da seksi bir hatun ekleseniz bile pek baştan çıkarıcı değildir. Ancak araya, sonsuza kadar yaşama kabiliyetini ve zamanın içinde fiziksel olarak donmayı, böylece yaşlanmak zorunda olmamasını serpiştirince karşınıza yepyeni bir şey çıkıyor. Vampirler zamana kafa tutuyor ve kazanıyorlar! Gençler bunu anlıyorlar. Çünkü "zamana" kafa tutmak aslında -her ne kadar "zaman", kırıksıklıklarla ya da *ebeveynlerin sıkı düzenleriyle* ya da ölümün kendisiyle tasvir edilse de- bir genç olmakla ilgili her şeyi içermez mi?

Elbette içerir. Ya da en azından, çoğunlukla içerir.

Umarım başınızı aşağı yukarı sallıyor, sırtıyor ve *Cast henüz' kafayı yememiş, diye düşünüyorsunuzdur. Evet, Cast yaşlı ama kafayı yememiş. Henüz.*

BuffY'nin böylesi bir fenomen haline gelmesi şaşılacak şey mi? Bir taraftan, Buffy genç olmanın dolaysızlığını canlandırdı. Buffy ve Scooby çetesi için her şey delicesine acıldı Onlar için, her gün gerçekten de dünyanın sonu olabilirdi. Diğer taraftan, Buffy

incitilemez görünüyordu. Kendisine bile öyle geliyordu; hatta iki kere öldükten sonra bile! Ve kimlere âşık oldu? Vampirlere tabii ki. Evet, Buffy'nin ölümlü erkek arkadaşları vardı ama kendi yaşından (ve kendi türünden) sıradan bir erkekle asla yürümeyeceği gerçeğini kabullenmekte zorluk çekti. Angel ve Spike, hem yaşlı hem de canavarlardı -hiç kuşkusuz- ama Buffy kendini onlarla özdeşleştirdi ve onlara âşık oldu. Neden? (Yani, ikisinin de *çooooook* hoş olmaları gerçeğinin yanında.) Vampir olarak, Buffy'nin bir genç olarak her zaman yalnızca kendisine ait olacağına inandığı şeylerin hepsini temsil ediyorlardı: Ebedî gençlik ve sonsuzluk ihtimali. Ve işe yaradı! Buffy'yle beraber Spike ve Angel da izleyiciyi kendilerine bağladılar ve ister on beş ister elli olalım, biz de onlarla birlikte olmak, erişilebilir ölümsüzlüğün ve sonsuz aşkın büyüsunü paylaşmak istedik.

Bu, kızım Kristin'le birlikte yazarlığını paylaştığımız, kendi genç yetişkin vampir serim olan *Gece Evi* serisinde de işlediğim bir tema. Kitaplarımızdaki genç kahraman Zoey Kızılkuş, yaşamları ve dünyaları değiştiriyor. İnsan yaşamından ayrılarak, Değişim'i tamamlayıp yetişkin bir vampir olacağı ya da öleceği vampirler dünyasına giriyor. Değişim süresince Zoey insan erkek arkadaşıyla olan ilişkisini korumaya çalışıyor. Bu çaba boyunca vampirlerin sembolize ettiği sihri, tutkuyu ve sonsuzluğu tam anlamıyla benimsemeye hazır olmadığım dile getiriyor. Aynı zamanda, engellenemez bir şekilde vampirlerin cazibesine çekiliyor ki bu durum, sonsuzluk ihtimalini yakalayabileceği Erik Night karakteriyle en iyi şekilde sunuluyor. *Gece Evi* serisinin sonraki kitaplarında gizemli bir düşmüş melek olan Kalona'nın varlığı (ki kendisi kelimenin tam manasıyla ölümsüz), şehvet ve gençlik endişesi de eklenince işler zıvanadan çıkıyor. Bu durum Zoey

için korkutucu ama aynı zamanda, tıpkı kitabın okuyucularını cezbediği gibi, onu cezbediyor.

Gençlerin kendilerini vampir mitleriyle özellikle özdeşleştirebilmeleri için farklı bir şey daha olduğunu düşünüyorum: Sonsuzluk vaadiyle birlikte gelen korku. Bu, evden ilk defa ayrılmayı düşündüğünüzde hissettiğiniz o acı tatlı korku gibi bir korku daha çok. Arzuladığınız, dört gözle beklediğiniz ve hayallerini kurduğunuz bir şey ama aynı zamanda bu-adımı-atıldığında-hiç-bir-şey-bir-daha-eskisi-gibi-olmayacak türünden korkutucu bir his de içeriyor. Ve yine de bu korkunun kendisi heyecan verici ve zorlayıcı. Vampirler aynı heyecanı kendileri için duyuyorlar. Elbette, hepimiz tereddütlerimizi aşip ölümsüzlüğe ulaşabiliriz ama belki de sadece gençler bunu tamamen kucaklamaya gönüllüler çünkü sizler, gelecek denen o büyük soru işaretine alışkınsınız ve hâlâ sonsuzluğun erişilebilir olduğuna, gençliğin ölümü gerçekten yenebileceğinize ve sevginin yıllara ve ilgisizliğe galip gelebileceğine inanıyorsunuz.

Gençliğin özü de aslında budur, değil mi? **Genç** yetişkinler olarak hepimizin önünde açılan büyülü bir sonsuzluk ihtimali. Bir genç olduğunuzda, yetişkinliğin vadettiklerini görecektense kadar büyümüşsünüzdür; özgürlüğün cazibesine ve karşınıza neler çıkacağının gizemli hayaline fiilen dokunabiliyorsunuzdur ama değişmeden, kendinizi kaybetmeden ve anne babalarınızın, klonlanmış korkunç bir versiyonuna dönüşmeden o gelecekte geçebileceğinize hâlâ inanacak kadar da gençsinizdir.

Âşık olduğumuz vampirler de aynısını yapmaya çalışıyorlar. Efsaneler ne olursa olsun, Lestat dünyasında kaybolalım ya da kaybolmayalım; Edward ve Bella, Angel ve Buffy, hatta göz kamaştırıcı Zoey Kızılkuş'um, ölümsüz büyücülerimizin hepsi benliklerini korumaya ve uzun yaşamlarına dayanacak kalıcı

aşkı bulmaya çabalıyorlar. Bu mücadelelerde bizi de yanlarında götürüyorlar ve belki de bu gezi, hâlâ genç olan sizlere büyüleyici bir şekilde daha da gerçekçi geliyordur.

Benimle gelin, olur mu? Haydi, tekrar ölümsüzlerin diyarına geçelim. Oluşturulan bu antolojideki muhteşem yazarların hikâyelerinin çeşitliliği ve zenginliği karşısında gözlerim kamaştı. Rachel Caine'in Morganville'ini ziyaret etmek her zaman bir zevktir ve Tanith Lee'nin eşsiz sesinin ve vizyonunun büyüstiyle baştan çıkarılmak tanıdık bir neşe olmuştur. Vampirlerin antik fırirler¹ tarafından yaratıldığı Kristin Cast'ın dünyasına gülümseyerek, hem tatmin olmuş bir okuyucu hem de kızıyla gurur duyan bir anne oldum. Claudia Gray'in İç Savaş öncesi hikâyesinin son kısmı beni neşelendirdi. *Lanetli Aşk'ta* Cynthia Leitich Smith'in olaylar dizisinin inişli çıkışlı gidişatından zevkle karışık bir şaşkınlık duydum. Richelle Mead'in *Mavi Ay'ı* nefesimi kesti. Nancy Holder'ın kıyamet sonrası görüşü beni vahşi, ürktücü bir geziye çıkardı ve Rachel Vincent'in vampir sireni² efsanelerimize hoş bir ilave oldu.

Bu sayfalardaki sihri okurken bana eşlik etmeniz için sizi davet ediyorum. Hep birlikte vampirlerin cazibesıyla hiptonize olacağız ve böylece -geçici bir süre için bile olsa- bir parça ölümsüzlüğe ulaşacağız.

1 Yunan mitolojisinde yer alan, yılan saçlı üç tanrıça, (ç.n.)

2 Yunan mitolojisinde şarkı söyleyerek denizcileri aldatan deniz perisi, deniz kızı. (ç.n.)

Lanetli Ask

CYNTHIA LEITCH SMITH

İşe gidiş yolumda, küçük bir çocukken yaşadığım beyaz, eski püskü kulübenin önünden geçtim. Pencereleer ardına kadar açıktı. Kapı da. Açık artırmayla satılacağını ve ucuza gideceğini tahmin ediyordum. Kimse Spirit, Texas'a taşınmıyordu.

Her sene lise mezunları valizlerini hazırlar ve buradan ayrılırlardı... Bir ikisi üniversiteye gitmek, geri kalanıysa daha büyük kasabalarda işe girmek için. Her iki haftada bir, insanlar yaşlı dostlara saygılarını sunmak için cenaze evinde toplanırlardı. Ölüm, kasabadaki en kazançlı işti.

Herkes ya ölüyor yâ da buradan ayrılıyordu sanki. Ama ben hiçbir yere gitmiyordum. Spirit benim evimdi. Burası, bana anlam ifade eden ve son zamanlarda fazlaca şey anlatan, dünyanın küçük bir parçasıydı.

Arkamdan berrak bir kız sesi, "Cody!" diye seslendi.

Onu dikkate almadım. Hiçbir zaman konuşkan bir adam olmamıştım.

"Cody Stryker!" diye bağırdı, boş dükkânları antika dükkânına, terk edilmiş evleriye oda ve kahvaltı veren pansiyonlara çevirecek ve Spirit'e yeni bir gelecek sunacak olan -ya da en azından o böyle diyor- yeni belediye başkanının genç kızı. "Bekle," diye yalvardı. "Seninle konuşmam gerekiyor."

Duraksayıp döndüm. Kimsenin buraya taşınmadığını söylemiş miydim? Bu akşam karşıma dikilen bu kız bir istisnaydı. Geçen bahar, Ginny Augustine ve ailesi banka, Woodlands'teki evlerine el koyduktan sonra Spirit'e taşındılar.

Genelde devlet dairesi yönetmeye başlamadan önce kasabada en azından bir sene yaşamamız gerekirdi ama kimse bu işi istemediğinden konsey bir feragatname hazırladı ve Bay Augustine rakipsiz olarak aday oldu.

Bakışlarım Ginny'nin kolumda duran eline kaydı.

Elini geri çekti. "Daha önce tanıştığınızı sanmıyorum. Ben..."

"Senin kim olduğunu biliyorum." Tekrar yürümeye başladım. Ona yan gözle bakarak, "Ne istiyorsun?" diye sordum.

Ürkekçe gözlerini kırpıştırdı hafif bir pişmanlık hissettim.

"Pekâlâ," diyerek yeniden konuşmaya başladı Ginny, "birinin huysuzluğu üstünde. Al sana anlaşma: Bilet satışlarıyla senin ferine ben ilgileneceğim. Hoş, değil mi?" Ben cevap vermeyince ekledi: "Hani sinemada. Filmler? Biletler?"

Eski Aşk Sineması elli yıldan sonra ilk kez, bu akşam 20.00'de açılacaktı. Dean amcanın ölümünden sonra peşinat için sığırlarının üçünü, antika silahını ve teknesini satmışım. Hiçbiri fazla bir şey tutmamıştı ama zaten Eski Aşk da pek bir şey tutmuyordu.

Her gece susuzluğumu tatmin etmenin ötesinde başka bir amacımın olması, düzenli olarak bulunacağım bir yerin olması aslında güven vericiydi. Amcamı son kez geri püskürttüğüm gecenin dışında düşünecek bir şeylerin olması da öyleydi.

Ginny'nin yanımda adımlarıma nasıl uyum sağladığını görmezden gelmeye çalışarak yürümeye devam ettim.

Ginny on altısında, sıradan bir güzelliği olan, orta boylu ve kıvrımlı hatlara sahip bir kızdı. Dişleri düzgün ve inci beyazlığın-

daydı. Uzun, bal sarısı saçları arkadaş canlısı yüzünü çevreliyordu. Üzerindeki yapay elmaslarla *arsız* yazan uçuk bebek mavisi tişörtü ve taşlanmış kot pantolonuyla tıpkı Spirit'te doğmuş ve büyümüş gibi, tıpkı gerçek bir küçük kasaba kızı gibi görünüyordu.

Sinemaya vardığımızda arka tarafa kadar beni takip etmekte diretti.

Anahtarlarımı kot pantolonumun cebinden çıkartırken, Ginny cilveli cilveli kapaıya yaslandı.

"Büyük gece," diyerek fikrini belirtti. "Gergin misin?"

Kilidi açarken, "Hayır," diye yalan söyledim. İçeri girdiğimdeyse, "Ve kimseyi işe almıyorum," diye ekledim.

"Gerçekten mi?" diye sordu Ginny, sandaletli ayağını kapı eşiğine uzatarak. "Yani projektörü çalıştıracağını, mısır patlatacağını, tezgâhtaki eksikleri tamamlayacağını, yemek ve içecekleri alacağını, halıyı süpüreceğini, tuvalet kâğıtlarını değiştireceğini ve... yöneticiler ne yapıyorsa onları -evrak işleri ve faturalar-hepsini kendi başına yapacağını mı söylüyorsun? Bir düşün, kovboy. Biletlerin satışıyla ve yiyecek içeceklerle aynı anda nasıl ilgilenmeyi planlıyorsun?"

Bir taraftan onu cesaretlendirmek istemiyordum. Öte yandan, onun kızgın ayrılmasıyla oluşabilecek bir belaya da ihtiyacım yoktu. Bela istemiyordum; nokta. Keşke sadece çekip gitseydi. "Yiyecek içecek standı açmayacağım."

"İşte böylece kârın uçup gitti! Bir film için ne kadar alıyorsun? Üç dolar mı? Buradaki insanların cimri olduklarını biliyorum ama sadece elektriğin bile ne kadar tutacağına dair en ufak bir fikrin var mı? Yaz mevsimindeyiz. Teksas'tayız. Düşün: Klima."

Açıkçası bunu düşünmemiştim. İşletme yönetimi bölümünde yüksek lisansım ya da başka bir şeyim yoktu. Birkaç hafta önce

liseden mezun olmuşum, o kadar. Yazın çimleri biçmeye alışkındım ama bu benim çiftlik haricindeki ilk gerçek işim olacaktı. Aşırı hırslı davranmış olabilirdim.

"Ayrıca," diye devam etti Ginny, "sigorta ve vergiler var ve burayı turistik bir yer olarak tanıtmak isteyebilirsin. Spirit'in kurucuları Cumhuriyet'in kilit adamlarıydı ve tarih turizmi..."

"Yeter." Bir politikacının kızı olduğuna şüphe yoktu. Pişman olacağımı bile bile kapıyı iyice açarak, "İçeri gir. Konuşacağız," dedim.

Servis koridorunda ona yolu gösterirken Ginny susuyordu. Burası sıcak ve rutubetliydi.

Ginny'nin binanın trajik tarihi ve kalıcı ünü hakkında ne bildiğini -ya da herhangi bir şey bilip bilmediğini- merak ettim. Genç bir kız -Sonia Mitchell- 1959'da depo dolabında ölü bulunmuştu. Başka bir kız, Katherine bir şey -Vogel olabilir- sırtı a kadem basmıştı. Ginny gibi o da kasabaya yeni gelmişti ve cesedi asla bulunamadı. İki kız da sinemada çalışıyordu. Yine Ginny gibi ikisi de on altı yaşındaydı.

Civardaki herkes bu hikâyeyi duymuştu. Yıllar içinde burayı yönetenler iflas ettiler ve ara sıra bir grup insan hayaletle ilgili bir şeyler bağırarak dışarı kaçışırdı.

Sinemanın ürkütücü bir havası olduğu inkâr edilemezdi. Geçtiğimiz hafta boyunca, tozların üstünde "S" harfleri görmüş ve bunları tekrar tekrar silmiştim. Bir iki kez, binanın içinden gelen yumuşak bir ses işittiğime yemin edebilirim. Büyüleyici, melodik, kadınsı... Bu sesi rüyalarım da duymaya başlamıştım.

Ginny'yle lobiye girdiğimizde ona klimayı çalıştırma zevkini hemen yaşatmadım. Onun yerine, yeni işimi bu geceki müşterilerin göreceği şekilde görmeye, anlamaya çalıştım. Burası antik, kristal

bir avizesi olan, pamuğun altın değerinde olduğu zamanlarda kurulmuş, görkemli bir binaydı. Terk edilmiş, altın rengi ve bordo duvar kâğıtları solmuş, kan kırmızı rengindeki halı eskimişti. Salonlardaki -hem zemin kattaki hem de balkonlardaki- kırmızı kaplı koltuklar da yleydi. Yine de binanın romantik bir tarafı, geçmişi anımsatan bir havası vardı.

Üstelik annem burayı severdi. Yanından her geçtiğimizde, Eski Aşk'ın Spirit'in altın günlerinin bir hayaleti olduğunu, kim olduğumuzun ve yeniden kim olabileceğimizin bir hatırlatıcısı olduğunu söylerdi.

Kasayı işaret ederek Ginny'ye, "Nasıl çalıştırılacağını biliyor musun?" diye sordum.

Hemen kasayla oynamaya başladı. Bilet standında kurulu sadece bir kasam vardı. *eBay*' den sipariş ettiğim eski bir modeldi.

"Hımm," dedi Ginny, bir anda canlanmadan önce lobiye gözden geçirerek. "Buldum! şekerleme ve mısırları standın üstüne koyar, fiyatlarını yazar ve insanların ödemeyi kendi başlarına yapabilmeleri için deliği olan bir kutu buluruz. Tıpkı kitapları geç getirenler için kütüphanede oluşturulan sistem gibi."

Birçok yerde işler böyle yürümezdi. Spirit'te ise idare ederdi.

"Ofisimde birkaç kutu var," dedim, kendime rağmen etkilenmiş olarak. Bir süre duraksadıktan sonra ekledim: "Bu işi neden istiyorsun ki?"

Ginny omuzlarını silkti. "Para işime yarayabilir."

Böylece bu şekilde düşünen iki kişi olduk. Sonsuza kadar yaşayacak olmanın getirilerinden biri olarak, bir anda uzun dönemli finansal plana ihtiyaç duymaya başlamıştım. Ginny'ye göre yürüyüş mesafesinde başka herhangi bir iş olmadığını fark

ettim. Ginny'nin daha önce göz alıcı bir arabası olduğuna bahse girerdim. Bahse girerim satılmıştı.

Burada olması için bundan başka bir sebebi olup olmadığını merak etmeden duramıyordum. Kendimi övmek istemem ama oldukça yakışıklıydım. Annemden aldığım mavi gözlerim, esmer tenim, siyah, düz saçlarım ve -her kimse- babamdan aldığım keskin yüz hatlarım göze çarpardı. Sırım gibiydim ama Dean amcamın çiftliğinde çalıştığım için yeterince kuvvetliydim.

Onlara karşılık olarak ne söyleyeceğimi bilmesem de Spirit'in dışındaki kızlar bana her zaman kur yapardı.

Öte yandan kasabalılar bana acırlardı. Annem öldüğünde herkes on yaşında öksüz kalmamın ne kadar üzücü olduğunu söylemişti. Takip eden yıllarda vücudumdaki çürükleri görmüşler ve Dean amcamın nasıl biri olduğunu Öğrenmişlerdi.

Uzunca bir süre, birisinin -vaiz, öğretmen, okul hemşiresi- er ya da geç amcamı sosyal hizmetlere bildireceğini düşünmüştüm ama bu asla gerçekleşmedi.

Sanırım birçok kişi, Dean amcadan benim kadar korkuyordu.

Ginny tuhaf, bilgiç bir gülümsemeyle bana bakıyordu; kararımı beklediğini anladım. Onun yardımcı olabileceğini düşünmeden edemiyordum. Bir erkek arkadaşı olup olmadığını merak etmeden edemiyordum. Ancak kanlı canlı bu kızın yanında hoş vakit geçirmek aslında bir sorundu. İnsan bedeni bir sorundu. Kan bir sorundu. Bu iki sorun o anda başa baş gidiyordu ki bu daha da kötüydü. "Tamam," dedim. "İşe alındın."

Avize tıngırdadı ve ikimizin de dikkatini dağıttı.

"Cereyan var," dedi Ginny, etrafa bakınarak. "Ama nereden geliyor ki?"

Çok fazla soru soruyordu. "Klimayı çalıştırdım."

Bu bir yalandı.

Gülünç miktardaki bir pazarlıktan sonra, asgari ücretin on sent üzerini kabul ettim. Ginny'yi düğmeli beyaz bir gömlek, siyah pantolon ve siyah ayakkabı giymesi için eve gönderdim ve birkaç saat içinde geri gelmesini söyledim.

Dar ofisimin kapısının kilidini açarken, ikinci bir kişiyi daha işe almam gerekebileceğini bir parça heyecanla fark ettim. Yerel halktan, sessiz birisi olmalıydı.

Önümüzdeki birkaç yıl içinde, Spirit'in iyi insanlarıyla bir uzlaşma sağlamam gerekecekti. Ne olduğumu bilmiyor olabilirlerdi ima zaman içinde öğreneceklerdi. Ginny'nin babasının "yeniden canlandırma" planının düşük bir ihtimalle işe yaraması durumunda, nesiller boyunca burada olacaktım. Varlığımın, Edwina Labarge'ın kar küreleri toplamasından, Betty Mueller'ın ölmüş kocasıyla konuşmasından ya da Bayan Josefine ve Bayan Abigail'ın Otuz yıldan uzun bir süredir "oda arkadaşı" olmalarından daha fazla tehdit içermediği gerçeğine onları ikna etmeliydim.

Komşu kasabalardan gelen müşterilerin, "genç" sinema sahibinin hiç yaşlanmadığını fark etmemeleri için sahne önünde duracak insanlara ihtiyacım olacağını anlamıştım.

Ofisin içinde, pervaneli avizemi çalıştırdım ve standın üstüne konabilecek bir kutu bulmak için eski gazete ve kutuların arasında göz gezdirmeye başladım.

13 Haziran 1959 tarihli *Spirit Gözcüsü*'nin sararmış bir sayfasındaki başlık dikkatimi çekti. Şöyle yazıyordu: "Şehir Yas Tutuyor; Yeni Kız Kayıp."

Siyah beyaz fotoğrafı -Sonia'nın gamzesini ve gülün gözlerini- inceleyerek gazeteyi yukarı kaldırdım. Sevimli yüzünü çevreleyen saç çizgisini takip ettim. Sonsuza dek on altı.

Masumiyeti bu şekilde yok eden türde bir canavar asla olmak istemezdim.

Mini buzdolabıma uzanarak bir şişe kan aldım. Çeyreğini Texas A&M kupasına döktüm ve raftaki mikrodalgaya koydum.

Birkaç saniye sonra, gözlerimi kapadım ve iğrenmemi bastırarak kanın tadını çıkardım.

Sadece birkaç haftadır bu şekildeydim.

Komikti. Çocukların internette bulaştıkları belalar hakkındaki medya hikâyelerine gözlerimi devirirdim. Her neslin yetişkinleri, 20'li, 30'lu yılların elbiselerinden, *rock and roll*'a, oradan da internet ağına kadar yeni olan ne varsa otomatik olarak kıyamet alameti olduğunu varsayırlardı. Teorim, ebeveynliğin hafıza kaybını tetiklediği ve arkasından paranoyanın geldiği yönündeydi. Tabii benimle ilgilenen birinin olmasının hoş olacağını itiraf etmeliydim.

Dean amcanın kaburgalarımın birini kırmasının üzerinden çok geçmeden, okulda Athens, Georgia'dan bir çocuğun internette "kuvvet iksiri" sattığını duymuştum. Bir çeşit steroid kokteyli olduğunu düşünmüştüm. Büyük ihtimalle riskliydi ama hayatım da pek güvenli değildi zaten. Her neyse, sözüm ona bu çocuk geçen sene eyalet birincisi olan El Pasö'daki Varsity futbol takımına bu meretten bir fıçı temin etmişti.

Gerisi çok kolaydı. Dean amcanın MasterCard'ını "ödünç" aldım ve siparişimi verdim. Bir gece sonra küçük şişe kuru buzla paketlenmiş halde bir kutunun içinde geldi.

Kapağı açtığım sırada, *Ne olacaksa olsun!* diye düşündüğümü hatırlıyorum.

Hiçbir kelime bundan daha uygun olamazdı.

Gözlerimi kırıştırtıp hatıralardan uzaklaşarak, şişeye uzandım ve kendime daha fazla kan doldurdum.

Birisi bardağın buğusunun üzerine parmakla bir şey yazmıştı. "S" harfi gibi görünüyordu. Bir dakika önce orada değildi. Hayalet gitgide daha cesur oluyor, dikkatimi çekmek için daha büyük oyunlar sergiliyordu. Bunun gurur okşayıcı olduğunu kabul ediyordum. "Sonia?"

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Ginny, yiyecek içecek standının üstüne yeni dizdiği kâğıt bardakları düzelterek.

"Fena değil." Hakkını vermeliydim. Atkuyruğuyla tamamladığı geçici sinema üniformasıyla tam bir Amerikalı gibi görünüyordu. Ayrıca annesini Wal-Mart'a -iki kasaba kuzeye- gitmeye ikna etmiş ve oradan buz, bolca iki litrelik plastik şişelerdeki soğuk meşrubat -diyet, normal, Dr. Pepper, Sprite- ve indirimli paket şekerlemelerden bolca aldırmişti. Bunun oldukça hevesli ve gayretli bir davranış olduğu söylenebilirdi.

Ginny sırttı ve siyah bir kalem kapıp insanların kendi kendilerine ödeme yapmaları için fiyat ve talimatları yazdı. Kalem ve kartonu da yine kendisi almıştı. O geri dönmeden önce ofisimdeki kutuyu standın üstüne koymuştum. Parlak altın rengi bir kâğıtla sarılmıştı bile; başka bir Wal-Mart harcaması daha.

Gözlerim şah damarının üzerindeki deriye takıldı. Ginny'nin şansına, bana orijinal dozu satan siteden, taze gönderilen "erzakları" alabiliyordum.

Amcamın cesedini ambarın arkasına gömdüğüm gece, tedarikçiden "özel müşteri statüsüne" uygun olduğumu söyleyen ve bana ilerideki alışverişlerim için bir şifre veren bir e-posta aldım. Sitede karşıma, türümüz hakkındaki uzun bir soru cevap dokümanı ile çeşitli kan-şarap karışımlarının nasıl oluşturulacağı hakkında bilgiler içeren bir sayfa dizisi ve bir de kayıtlı tüm üyeleri hiçbir ilave ücret olmadan kapsayan çevrim içi bir arkadaşlık hizmeti -"Kalıcı Aşk"- çıktı. Siteye bir göz attığımı kabul ediyorum; her şeye rağmen, köpek dişlerinizi büyütme, kalçalarınızı küçültme ve "sonsuz refakatçinizi" bulmakla ilgili reklamlarla eğlenmiştim. Oraya girmeye hiç niyetim yoktu. "

Başka bir zebaninin uzun dönem emekliliğini finanse etmesine yardımcı olmakla kolayca aldatılmış olabilirdim ama istediğimi elde etmiştim. Artık kendimi herkese karşı koruyabilirdim.

Sadece bedelin bu kadar yüksek olacağını bilmiyordum.

Sinemanın ana caddedeki penceresinden dışarı bakıp daha şimdiden bir sıra oluştuğunu -bir grup genç ve bölge şerif yardımcısı ile karısı- görmekten mutluluk duydum.

Bu hafta *Operadaki Hayalet*'i gösteriyordum. Ondan sonraki üç hafta için *Perili Evi*, *Vincent Price*'in oynadığı *Hayalet Avcıları*'nı ve *Hayalet*'i planlamıştım.

Bu yerin tüyler ürpertici ününden yararlanıyordum. Bunun Sonia için mahsuru olmadığını umuyordum. Gevşemiş bir tah-tayı düzelttiğimde, halıyı süpürdüğümde ya da bayanlar tuva-letine krem karamel kokulu kurutulmuş çiçekler koyduğumda Sonia'nın onaylayıp onaylamadığını her gün daha fazla merak

ediyordum. Onu etkilemeye çalışıyormuşum gibi hissetmekten kendimi alamıyordum.

Okul birkaç haftadır tatildeydi. Yaza gireli çok olmuştu. Futbolcular ve amigo kızlar iki kat egzersiz yapıyor ama güneş battığında işleri bitiyor ve hararetlerini söndürmek için yanıp tutuşuyorlardı. Yapacak daha iyi bir şeyleri olmadığı için yerel halkı ve çevre kasabalardan insanları toparlayabilmeliyim, diye düşünüyordum.

"Üç dakika," diye bildirdim, dışarıdaki kuyruğun şimdi daha da uzun olduğunu fark edip. Çoğunun meraktan geldiğine eminim. Ama bunu temel alabilirdim.

"O kadar uzun mu?" diye cıgılık attı Ginny, tabelayı kaldırarak. "Buzlar eriyecek."

"Buza bir şey olmaz. Sen... sen iyi idare ediyorsun." Beni güçsüzleştiriyor gibi gözükse de güneş ışığına dayanabilirdim. Tıpkı Ginny'nin parlak gülüşüne dayanabildiğim gibi. Ginny билет gişesine doğru hafifçe tökezledi ve sonra bir, "Ayy" eşliğinde çarpınmaya başladı. Hiç düşünmeden, "düşüşünü engellemek için tam zamanında doğaüstü hızımı kullandım.

Ginny bir elini omzuma koyarak kendini doğrulttu. "*Sen de nereden çıktın?*"

Hayatım boyunca yaşıtım arkadaşlarım olmamıştı, en azından gerçek dünyada yaşayan arkadaşlarım olmamıştı, sadece internetten sohbet ettiğim birkaç kişi olmuştu. Şimdi birisine karşı bir çekim hissedeceğim hiç aklıma gelmemişti. İlgilenmemem gerektiğini çok iyi biliyordum. Yine de sordum. "İyi misin?"

"Sanırım." Ginny doğruldu. "Bir şeye takıldığıma yemin edebilirim."

İkimiz de dümdüz kırmızı halıya doğru baktık.

Ginny kasada müthiş bir iş çıkarıyordu. Büyüklere hep, "Evet, hanımefendi," veya "Evet, bayım," şeklinde hitap ediyor ve gençlereyse dostane davranıyor; ayrıca "perili" tiyatroya ve onun cinayetli geçmişine rağmen, hayalet-film temasının esprili olduğu konusunda insanlara baş döndürücü bir güven veriyordu. Hepimiz çok eğleniyorduk.

Bu sırada başka bir dizi kolayı dağıtmıştım. Bu harikaydı. İnsanların kendi kendilerine ödemeleri sistemiyle, müşterilerle gerçekten temasta olmama gerek kalmıyordu.

En azından şerif yardımcısı rulo haline getirilmiş birkaç doları kutunun içine itip, "Genç Bay Stryker, değil mi?" diyene kadar.

"Evet, efendim." Sesimi sabit tuttum. Başımı asla kanunla belaya sokmamıştım. Aslında, zor bir yaşamı olmuş ama namuslu ve takdirlerle mezun olan birisi olarak yeterince düzgün bir kişi olarak bilinirdim. "Eski Aşk'a hoş geldiniz, Şerif Yardımcısı."

Bir kola, bir kutu Milk Duds ve bir paket de kırmızı meyan kökü alarak, "Amcan nasıl?" diye sordu. "Hank'in Hanı'ndaki bazı çocuklar onu soruyordu."

Er ya da geç soruların geleceğini biliyordum. Dean amcanın ahbapları olduğunun, nadiren tatillerde ya da büyük paralar kazandığı zamanlarda bir nebze görebildiğim iyi bir tarafının olduğunun hatırlatılması canımı acıtiyordu.

Boğazıma takılan yumruyu yutkundum, iki yanıma göz atıp ve Şerif Yardımcısının bana dikilen gözlerine baktım. Sesimi alçaltıp, onun kine uyması için kelimeleri yayararak konuştum. "İkimizin arasında mı kalacak?"

Sert bir baş sallamasıyla cevap verdi.

"Sonunda yanlış adamı kızdırdığını düşünüyorum. Adam peşinden gelmeden önce amcam Matamoros'a kaçtı. Hoşça kal bile demedi."

Şerif Yardımcısı buna kanmıştı. "İyi kurtulmuş" diye mırıldandı yürümeye başlarken. Kolayı karısına verdikten sonra, bana doğru döndü ve ekledi: "Kendine çekidüzen verdiğini görmekten mutlu oldum. Annen iyi bir kadındı."

Müşteriler seçimlerini yapıp öderlerken bir süre biraz daha içecek doldurdum ve ara sıra bir "merhaba" ya da "nasılsınız" dedim. Ancak bilet standındaki kargaşayı fark etmem çok uzun sürmedi.

"Ben, lütfen," diyordu Ginny, sesini yükselerek, "müşterilerim var."

Ben Mueller, lisede benden bir alt sınıftaydı. Ağabeyi, Baylor'da futbol oynuyor, annesi ilkokulda öğretmenlik yapıyor ve babasıysa otoyolda ikinci el araba satışı yaptığı bir yere sahipti. Büyükbabası Derek Mueller kırk yıl boyunca şerif olarak hizmet verdikten sonra, iki yıl önce kalp krizinden Ölmüştü. Ben'in kendisi de popüler biriydi; *sağlam* bir sporcu ve *kiliseye giden* bir tipti. Onu sadece ününden tanıyordum ama çok fazla sırtır ve CW'deki³ şu ahmak, sarışın çocuklar gibi görünürdü.

"Bir problem mi var, Ginny?" diye sordum yaklaşırken.

Ben kahkaha attı, sesi kızgın ve sert geliyordu. "Sen de mi bir ucubesin?"

Güzellik salonunun sahibesi Tricia, en yakın arkadaşı Martie'ye Ben'in arkasından bir şeyler fısıldıyordu. O ikisi naklen haber yayınlayan gayriresmî kaynaklardı. Eski Aşk "vahşi, genç

3 Gençlik dizileri gösteren bir televizyon kanalı, (ç.n.)

holiganların" yeri olarak bilinecek olursa, her şey biterdi. Bir an önce ve daha büyük bir olay çıkmadan bununla ilgilenmeliydim.

"Ben, lütfen," dedi Ginny yine. "Paramı ödemek zorundasın, yoksa git."

"Tamam," dedi Ben. "Ama bil ki ben..."

Kolunu kavradım, tutuşumun gücünden dolayı şaşırdığımı görebiliyordum. Gözlerinin içine baktım ve ondan birkaç santim daha uzun olduğumu fark ettim. Kan satıcımın sitesindeki Sıkça Sorulan Sorular'a göre, bazılarımız travma geçirmişleri ya da zayıf karakterlileri etkileme gücüne sahipti. Denemeye değerdı. Sesimi sabit tutarak, "Şimdi çekip gideceksin" dedim.

Ben, "Şimdi çekip gideceğim," diye tekrarladı ve ön kapıdan çıkmak üzere topuklarının üzerinde döndü.

İşe yaramasına şaşırmıştım. Ben'i çok iyi tanıımıyordum ama onu asla zayıf olarak nitelendirmezdim ve travma konusuna gelince, kime sorulsa onun göz kamaştırıcı bir hayatı olduğu söylenirdi.

"Kahramanım!" diye cıgılık attı Ginny, sesinde gerçek bir takdir vardı. Sonra sıradaki iki hanıma ışıık saçarak gülümsedi. "Sizlere yardımcı olabilir miyim?"

Son müşteri de yerine geçtikten sonra, yukarıdaki projektör odasından *Operadaki Hayalet'i* çalıştırdım. Sonra Ginny'nin bana seslendiğini duydum. Sesi sarsılmış ve korkmuş gibi çıkıyordu.

Aşağı kata âdeta yarı uçarak indim ve döner kapı kapıdan, Ginny'nin mor rujla aynaya yazılmış *DEFOL'u* gösterdiği bayanlar tuvaletinin kapısından içeri hızla girdim.

Biz sinemayı açmadan önce burada böyle bir şey yoktu. Film başlamadan önce kimsenin buraya geldiğini görmemiştim. Yüzündeki ifadeden bunu Ginny'nin de yapmadığından oldukça emindim ama harflerdeki renk dudaklarındakine uyuyordu. Ginny ruju tezgâhın üzerinden aldı.

"Bu benim," diye doğruladı. "Çantamdaydı."

Ginny bu akşam döndüğünde çantayı ofisime saklamıştı.

Bunu yapan Sonia olmalıydı. Nesneleri hareket ettirebildiğini bilmiyordum. Her halükârda sinemayı kendisine saklamak istiyor gibi görünmeye başlamıştı. Anlamıyordum. Hâlâ birbirimizi tanıma aşamasındaydık ama her şey öyle iyi gidiyordu ki.

Ginny'ye güven vermek için, "Aptalca bir şaka," dedim. "Haydi, temizleyelim şunu."

Ginny cam temizleyici spreyi ve kâğıt rulo havluyu almak için küçük depo dolabını açtı. Ölçülü bir sesle, "Ben'e ne yaptın?" diye sordu ve ne kadar dikkatsiz davrandığımı fark ettim.

Eğer benden kuşkulandırılmasını istemiyorsam, insanlarla - özellikle bela getiren, sıradan tiplerle- güçlerimi kullanmadan baş etmeyi öğrenmem gerekecekti. Artık etkilemek yoktu. Hatta süper hız da yoktu.

Soruya soruyla cevap verdim. "*Seninle* Ben arasında neler dönüyor?"

Ginny spreyi cama püskürtmeye başladı. "Sana güvenebilir miyim?"

Tahmin ettiğinden çok daha önemli bir soruydu bu. Cevabı bilip bilmediğimden emin değildim. "Benimle konuşabilirsin," dedim. "İstedğine sor. Dedikodu yapmam." Bu yeterince doğruydu.

Kimsenin dinlemediğinden emin olmak için tuvaletin kapısından dışarı göz atmaya gitti. "Pekâlâ..."

"Bekle. Ofisime gidelim. Üstünde kilit var. Kimse pat diye giremez."

"Peki ya?." Aynayı gösterdi.

Omuzlarımı silktilim. "Hayaletin işi olduğunu söyleriz."

"Hayalet mi?" diye sordu Ginny.

Yolda, hayaletli yerleri yerel folklor olarak tanımlayarak ona Eski Âşk'ın tarihi hakkında bilgi verdim. Ginny'nin ciddi yüz ifadesinden, hayalet fikrini ya kırıcı bulduğunu ya dine hakaret olarak gördüğünü ya da şu anda daha esaslı bir konuyla ilgilendiğini çıkarıyordum.

Ofise girdik, yönetici sandalyesine oturdum ve sabırsızlığımı göstermemeye çalışarak bekledim. Kapı kapalıyken uzun süre burada kalamazdık. Ne de olsa henüz reşit değildi.

Gerçi onda bir şey vardı, aramızda garip bir bağ kurulmuştu. Bugün Ginny'ye, geçen sene herhangi birine söylemem gerektiğinden çok daha fazla şey söylemiştim.

Ginny kollarını göğsünde kavuşturdu. "Spirit'teki insanları, onların birbirlerini tanıdıkları kadar iyi tanımıyorum. Ben'i de tanımıyordum."

Gazeteleri kaldırıp ona oturacağı bir yer açmak için öne eğildim. "Onun nesi var?"

Ginny oturdu. "Ben... biz baloya beraber gittik. Ben sonrasında otoyolda bir motel odası tuttu. Bunun tek bir şey demek olduğunu düşündüm. Onun şey düşündüğünü, şey..."

"Anlıyorum," dedim. Birçok erkeğin balo hakkında beklentileri vardı. Ben'in "hayır"ı ne kadar kötü karşıladığını merak etmeden edemedim. Ginny'yi bu geçce rahatsız ettiğine göre, çirkin bir sahneydi.

"Banyo penceresinden çıkmak zorunda kaldım," diye ekledi.

CYNTHIA LEITCH SMITH

Daha kötüsü de olabilirdi. "Bu gece seninle eve yürümemi ister misin?"

"Evet." Ginny duraksadı, tekrar doğruldu. "Hayır. Ben iyiyim. Sadece... işlerin böyle olmasını hiç istememiştim. Hiç tahmin etmemiştim, berbat bir randevunun bana..."

"Sonsuza kadar musallat olacağını mı?" diye sordum.

Ginny görülür şekilde titredi. "Sen nereden biliyorsun?"

Amcamın yüzü hızla aklımdan geçti. "Önsezi diyelim."

Son mutlu müşteri de ayrıldığında, Ginny lobiden kocaman, siyah bir çöp torbasıyla sekerek geçti. "Haydi, şu işi bitirelim ve kutlamaya gidelim!" dedikten sonra o güneş ışığı gülümsemesiyle güldü ve salona doğru gözden kayboldu.

Kutlamak mı? Onu karşıma oturtmalı, bizim işveren ile çalışan olduğumuzu ve daha fazlası olamayacağımızı açıklamalıydım. Ancak... şimdi bir arkadaşından destek alabilirdi tabii. "Bekle," dedim. "Sana yardım edeyim."

Bir poşet kaptıktan sonra, önce tuvaletlerden başlamamın iyi olacağını fark ettim. Bu yüzden koridorda ilerledim; o gizemli sesi tekrar duyduğumdaysa adımlarımı yavaşlattım. "Sonia?" Şarkı söyleyen o muydu? "Sonia?"

Plastik poşetin parmaklarımın arasından kırmızı halıya kaymasına izin verdim ve sesin geldiği yöne doğru daha hızlı yürümeye başladım. Attığım her adımla birlikte ses daha fazla yükseldi ve netleşti.

Bu şarkıyı daha önce duymuştum. Spirit'te sadece üç radyo kanalı çekiyordu. Biri İspanyolca yayın yapıyor, biri *country* müziği

ve sonuncuysa eski, unutulmayan şarkıları çalıyordu. 1950'lerin gözde bir parçasıydı bu. *To Know Him Is To Love Him*(4). Biraz tatlı, biraz da yavan bir şarkıydı ve onu bir kez duyduğunuzda gecenin kalanında aklınızdan çıkarmanız çok zor olurdu.

Ses beni, görkemli yeniden açılış yazısına doğru iterek pis bir dinlenme odasının kapısına götürdü; bu konuda sonra endişelenmeye karar verdim. Sözde kilitli olan kapı kendi kendine açıldığında anahtarlarıma uzanıyordum.

Hava içeride daha serindi; özellikle havalandırma deliklerinin kapalı olduğu göz önüne alınırsa, olması gerektiğinden çok daha serindi. Bir lavabo, dolaplar, daha önce tam boy bir buzdolabının durmuş olduğu boş alan, altı kişiye yetecek büyüklükteki külüstür bir masa ve beş metal sandalye görüntüsü beni karşıladı.

Ses, duvara dayanmış, yarım boydaki on paslı dolabın birinden geliyordu.

Nefesimi tutmuştum ama nefes almam tercihe bağlıydı. "Bana ne anlatmaya çalışıyorsun?"

Dolabı açtığımda içi boştu. Ses gitgide yükseliyor, oda soğuyordu.

Bir şeyin arkamdan masaya çarptığını duydum. Hızlıca dönerek, ciltli, küçük bir kitabın bulunduğu yerden yükselmekte olan tozu gördüm. Oraya yürüdüm, attığım her adımla birlikte şarkı kaybolmaya başladı ve elime defteri aldığımdaysa tamamen sona erdi. Bu bir günlüktü.

Sayfalan çevirdim, her biri "S" harfiyle imzalanmıştı. Sayfaların arasından ofisimdeki 1959 tarihli *Spirit. Gözcüsü'nün* ön sayfasında fotoğrafı olan kızm sevimli, siyah saçlı eski bir fotoğrafını çıkardım. Tekir bir kedi yavrusunu kucağına almıştı.

4 (İng.) Onu tanımak onu sevmektir, (ç.n.)

Şaşırtıcıydı. Bir ömrü yalnız geçirdikten sonra, birden hayatıma iki yeni kız girmişti.

Ginny'yi anlamak kolaydı. Ama Sonia? İşaretler, günlük, hatta orada burada beliren gizemli "S" harfleri; hepsi banyodaki DEFOL'dan çok daha hoştu... Gerçekten gitmemi istiyor muydu, yoksa sadece hayaletli *sinema* temasıyla uyumlu mu davranıyordu?

Bir dakika sonra, binanın öteki tarafında Ginny tekrar çığlık attı.

Sinema salonuna vardığımda, sağ kolunu sıkıca tutuyordu. Parmaklarının arasından kan süzülüyordu. Kokusunu alabiliyordum. Hatta tadını bile alabiliyordum. Köpek dişlerimin çıktığını hissettim.

Kontrolümü tekrar kazanmak için duraksadım. Ön tarafta, koridorda eğilmiş olduğunu göremiyormuşum gibi, "Ginny!" diye seslendim.

Yüzü bal rengi saçlarıyla kaplı bir halde doğrularak, "Buradayım," dedi.

Yanına gittim. "Ne oldu? Yanlışlıkla koltuklardan biriyle mi kestin?" Koltuklar eskiydi ve minderli, ağır oturaklar katlanıyordu. Ginny derisini bir yayla kesmiş olabilirdi.

"Hayır." Ginny kısa ve derin üç sıyrığı göstermek için elini kolundan kaldırdı. Tırnak izi gibi görünüyorlardı. Sesi hayretle dolu bir halde, "Rüzgâr tarafından tırmalanmak gibiydi," diye ekledi.

Sonia. Kendimi dudaklarımı yalarken yakaladım. "Dikişe ihtiyacın var. Haydi..."

"Hayır," diye cevapladı Ginny. "Sorun yok. Sadece şaşırdım."

"İz kalacak," diye ısrar ettim.

"Bana gömleğini ver," diye karşılık verdi.

"Ne?"

"Gömleğin. Bilirsin işte, onu doğrudan basınç uygulamak için kullanabilirim."

Yanlış anlamadan dolayı utanmış, sözlerini bitirdiği sırada çoktan düğmelerimi açmaya başlamıştım. Kumaşı yapabileceğim en iyi şekilde katladım ve kolunun etrafına sardım.

"Kahramanım," dedi Ginny tekrar. Yanağımı öpmek için parmak uçlarında yükseldi ama dengesini kaybedince, dudakları yanağım yerine boğazıma kondu ve orada oyalandı. "Kutlama hakkında..."

"Eve git, Ginny," dedim uzaklaşarak.

Üzgün görünüyordu. "Ama..."

Sesimi yumuşattım. "Eve gitsen daha iyi olur demek istiyorum."

Koridoru öfkeli bir halde geçmesini ve kapıdan çıkıp kaybolmasını seyrettim.

Sonra ruhani bir ses -yumuşak, melodik ve hiddetli- kulağıma, "Katil, katil, katil," diye fısıldadı.

Daha sonrasında, amcamın çiftliğinde ambarın arkasındaki işaretlenmemiş mezara yürüdüm. Onu Meksika battaniyesine sarıp derine gömmüştüm. Toprağın üstü çıplak ve iyice sıkıştırılmıştı. Kendi kendime kasabadaki eski mezarlık yerine burasının ona daha uygun düştüğünü anlatmaya çalışıyordum. Dean amca herhangi bir şeyi ne kadar sevebiliyorduyorsa, bu toprakları da o kadar seviyordu.

Yine de mezar beni huzursuz ediyordu. Taş yoktu, haç yoktu. İyi bir adam olmayabilirdi ama annemin ağabeyiydi.

Şafak vakti yaklaştığında, suçluluk duygusunu üstümden attım ve içeri girdim.

Yemek masasının üstünde internette sörf yaparken mikrodalga fırında ısıtılmış kanı içiyor ve hayaletleri araştırıyordum. Sonia'nın hikâyesi bu zamana kadar öğrendiklerimle uyuşuyordu. Ölümü sarsıcıydı. Katili asla yakalanmamıştı. Ruhlar âleminde buna "bitmemiş işler" derlerdi. Bir yere musallat olmak için bir nedendi. Ve Sonia'nın onun kim olduğunu öğrenmemi istediği açıktı; adının baş harfini yazması ve bana günlüğü vermesi yeterince açık ipuçlarıydı.

Gerçi gazete makalesine göre Sonia sevgi dolu biriydi. Pazar okulunda öğretmenlik yapıyor ve yaşlı komşuların ayak işlerine koşturuyormuş. Günlüğe -baş harfleriyle süslenmişti- üstünkörü bir bakış, onun çarpık bir el yazısına ve tipik gençlik endişelerine sahip, iyi kalpli bir kız olduğunu doğruluyordu: Ev ödevi, bir oğlan ("D"), rakip bir kız ("K"). Elvis'e ("E") bayılıyormuş, Peso ("P") isimli bir yavru kedisi varmış ve yoksullar için yılbaşında oyuncaklar topluyormuş.

Sonia belki, benim Ginny için bir tehdit olduğumu düşünüyor ve gözlerinin üzerimde olduğunu bilmemi istiyordu. Yine de Ginny'ye neden saldırdığını anlamamıştım. Sonia'nın akli hayalet durumundan dolayı karışık olabilirdi. Ya da belki Ginny'yi korkutup kaçırarak onu korumaya çalışıyordu.

Eski Aşk'm birden fazla hayaletin evi olduğu ihtimalini her zaman düşünmüştüm. Kaybolan kız, Katherine, büyük ihtimalle K idi. Günlüğe göre o ve Sonia hayattayken anlaşıyorlardı. Ama birden fazla varlığın olduğuna dair güçlü bir kanıt yoktu ve beni dinlenme odasındaki Sonia'nın günlüğüne yönlendirirken şarkı söyleyen ses, "katil" diye fısıldayan suçlayıcı sesle aynıydı.

Üstelik bu yerin etrafında kaç tane ölü insan takılıyor olabilir ki?

Her hâlükârda, ruju mesajı ve Ginny'nin yaralandığı gerçeğini göz ardı edemezdim. Eğer bir şekilde Sonia'yı -ya da her kimse- tehlikeli olmadığımı ikna edemezsem, onu zorla dışarı çıkarmam gerekecekti. Ya bu ikisinden biri. olacak ya da Eski Aşk'ı yeniden canlandırma girişimim sona erecekti.

Asıl soru, nasıl olacaktı? Bir papaz ya da rahip çağırarak durumda değildim.

Dahası, konuşan hayalet haklıydı. Ölümcül olabilirdim. Daha önce bir kere öldürmüştüm.

Kandan bir yudum daha aldım ve çağrı cihazımın ışığının yanıp söndüğünü fark ettim. Ben Mueller. Bir mesaj bırakmamıştı.

Ben, burayı neden arardı ki? Ginny'nin dün gece benimle eve geldiğini gerçekten düşünüyor muydu? Kızlar konusunda adımın çıktığı pek söylenemezdi. Ama yine de, Ginny'yi benden daha iyi tanıyordu ve Ginny'nin boynumu öpüş şeklini düşünersek...

Yine de, akşamki gibi bir kavgadan sonra hâlâ arıyor olması, kafayı biriyle bozmuş bir sapık gibi davrandığını gösteriyordu. Belki de Sonia, Ginny'nin güvenliği konusunda endişelenmekte haklıydı; sadece yanlış çocuk hakkında endişeleniyordu.

Ertesi gün sinema koridorunda devriye gezinirken hiç şarkı söylendiğini duymadım. Soğuk bir noktaya adım atmadım. Herhangi bir yerde yeni yazılmış bir "S" harfi görmedim.

Yiyecek içecekleri o gün ben aldım. Birkaç telefon görüşmesi yaptım, şekerleme, patlamış mısır ve kolayla ilgili sıradan bir sipariş verdim. Bugün Sonia işini halletmeliydim.

Saat tam 19:00'da, Ginny lobiye zıplaya zıplaya geldi. Uzun kollu ve bileklerden düğmelenmiş farklı bir beyaz gömlek giymişti.

Yiyecek standının oradan, "Kolun nasıl?" diye sordum.

Ginny omuzlarını silktilti. "Olduğundan daha kötü görünüyordu."

"Ta Ben?" diye üsteledim. "Seni tekrar rahatsız etti mi?"

Giriş kapısına baktı. "Bugün değil."

İşte o zaman Sonia'nın kulağıma tekrar, "Katil," diye fısıldadığını duydum.

"Hayır!" diye bağırdım. Ginny'nin yüz ifadesini görünce ekledim: "Sana demedim." Sinirlenmiş halde bir elimi saçlarımın arasından geçirdim. "Üzgünüm ama gitmen gerekecek. Bu gece açmıyoruz. Burada... biri var. Kulağa delice geldiğini biliyorum ama o bir..."

"Hayalet mi?" Ginny tırmalanmış kolunu kaldırdı. "Evet, o kadarını anlamıştım. Ve şahsen, o kaltağa ruh çıkarma ayini düzenleyelim diyorum."

Vay canına. Bekleyebileceğim en son tepkiydi bu. Yine de Ginny'nin cesaretine hayran kalmadan edemedim. Uğruna savaştığımızı istersek, bir geleceğimiz olabilirdi belki de.

Yiyecek içecek standı üstündeki mutfak havlusuna sarılmış olan annemin *İncil*'ine göz attım. Dokunduğum takdirde alev alıp almayacağını bilmiyordum. Ne yaptığımı bile bilmiyordum. Ginny'ye saldırmış olsa bile, Sonia'yla kapışma konusunda karışık duygular hissetmeden edemiyordum. Sonuçta ben de masum değildim ama söylentilere göre o masumdu.

"Cidden, haydi şimdi yapalım şunu." Ginny bana doğru bir adım attı ama bizi birbirimizden ayıran sert bir hava duvarı, bir kasırga tarafından şiddetle geri itildi.

Şekerler ve içlerindeki kolalan etrafa sıçratan bardaklar standın üstünden uçuştular. Ginny'nin alnında kanlı bir çizgi belirdi. Kristal avize titreyip sallanmaya başladı.

Ginny'ye ulaşmaya çalışarak, "Sonia!" diye bağırdım. "Sonia, lütfen! Bir hatâ yapıyorsun! Farkında değil misin? Onun canını yakıyorsun!"

Sonia'nın sesi, "Katil!" diyerek geri geldi; bu sefer benim sesimden de yüksekti. "Katil!"

"Ben..." İtiraf mı etmeliydim? *Bu* mu gerekiyordu? "Ben..."

Ginny sırtüstü yere yapıştı. Görünmez eller tarafından boğuluyormuş gibi mücadele ediyordu. İki ayağıyla tekmeler atıyordu. Sonra ayağa kaldırıldı, döndürüldü ve tekrar yere atıldı.

İncil'i almak için arkaya uzandım ama parmak uçlarım acıyınca bıraktım.

Anlamıyordum. Sonia *benim* canavar olduğumu biliyordu. Neden beni değil de Ginny'yi hedef alıyordu?

Kısa bir an boyunca, Sonia'nın kıskanıp kıskanmadığını, kızların benim yüzümden mi kavga ettiklerini merak ettim. Ardından Sonia tekrar, "Katil, katil!" diye feryat etti.

"Haklısın! Sonia, haklısın!" Er ya da geç beni muhtemelen öldürecek olsa da amcamı öldürmeyi asla planlamamıştım. Sadece daha güçlü olmak, kendimi koruyacak kadar güçlü olmak istemiştim. Kan şehvetinin bu kadar güçlü bir şekilde geleceğini bilmiyordum. Henüz bunu kontrol altına alamamıştım. "Sonia, dur! Lütfen! Beni cezalandır!"

Ben servis koridorundan lobiye dalınca, Sonia'nin hükmüyle yüzleşmeyi bıraktım. Bir elinde bir savaş baltası ve -aman Tanrım- diğer elindeyse, saçlarından tuttuğu Ginny'nin anne babasının, kesik başları vardı.

Ben onları kırmızı halının üstüne fırlattı. "Nasılsın, Ginny?"

Sonia onu etkisi altına mı almıştı? Ben aklını mı kaçırmıştı?

Ginny dizlerinin üstünde başı eğik duruyor ve elleriyle yüzünü kapatıyordu.

Kolay bir hedefti.

"Katil, katil, katil!" diyerek yine suçladı Sonia.

Ben duraksadı, gözleriyle konuşan kişiyi aradı.

"Sonia!" Yanımdan vızıldayarak geçen bir kutu karamelli çikolatadan başımı eğerek kurtuldum/Yardım etmek istiyordum. Yardım etmem gerekiyordu ama doğaüstü rüzgâr beni geride tutuyordu. "Onu bırak! Çocuk onu öldürecek!"

Ginny kırmızı halının üstündeki haliyle çok küçük görünüyordu. Birbirimizi birkaç gündür tanıyorduk ama hayatıma güneş ışığını getirmişti ve bana ışığa aitmişim gibi hissettirmişti. Bu sevgi değildi. Sevgi umuduydu. Ama on yaşımdan beri sevgiye dair yaşadığım en yakın şeydi. Eğer Ginny beni istiyorsa, nasıl bir canavar olabilirdim ki?

Tekrar *İncil'e* uzandım ve acıyı görmezden gelerek başımın üstünde tuttum. "Baba..." Sesimi yükseltip tekrar başladım. "Baba, oğul ve..."

Ginny bir kükremeye yüzünü kaldırdı. Masumiyet maskesi eriyip gitti ve onu olduğu gibi gördüm. Yaşayan bir ölüydü. Şeytani bir yaratık. Benim gibi, bir vampirdi.

Su toplamış ellerimi sıkıca kavrayarak *İncili* bıraktım. "Ginny?"

Ben sanki kimin tarafında olduğumu anlamaya çalışmış gibi bakışlarını Ginny'den bana çevirdi.

"Sana söyleyecektim," dedi Ginny, sesi yalvarır gibi çıkıyordu. "Sistemde karşıma profilin çıkınca bunun bir işaret olduğunu düşündüm." Omzu hayalet tarafından darbe alıp şiddetle geri çekildi. "Kalıcı türden bir aşk istiyorum."

Sistem. "Kalıcı Aşk". Kan satıcısının çöpçatanlık servisinden bahsediyordu. Ginny aynı tedarikçiyle çalışıyor olmalıydı. "Sonia!" diye bağırdı. "Yapacak daha iyi bir işin yok mu? Yaşarken de bir zavallıydın, şimdi de bir zavallısın. Sana bu kasabanın bir gün benim olacağını söylemiştim!" *

"Katil!" diye yanıtladı Sonia. "Katie, katil!"

O halde Sonia'yı öldüren Ginny'ydı. Sonia onu benden korumak için korkutup kaçırmaya çalışmamıştı. "Katil" dediğinde bahsettiği kişi ben değildim. Ginny cesedi hiçbir zaman bulunamayan Katie, Katherine'di.

Ginny çömelmiş pozisyonundan kalkar ve gövdesinde bir şerit kan belirip beyaz gömleğini lekelerken Ben'e saldırdı. Elindeki baltayı kaptı ve bir tekme indirerek Ben'in ayaklarını yerden kesti. Ben onun dengi değildi.

Ginny, Somayla dövüşemezdi ama Ben'i parçalarına ayırabilirdi.

"Ben'e yardım etmeme izin ver," dedim, ve ruhani güç geldiği gibi çabucak kesildi. Standın üstünden atladım, halının üzerindeki baltayı kaptım ve aralarında durdum.

Ginny'nin gözlerinde biran için bir umut gördüm. Ben'in aksine, benim de onun türünden olduğumu biliyordu. Çoktan beni istediğini itiraf etmişti. Çoktan bana "kahramanım" demişti; iki kere. Yavaşça başımı salladım ve niyetime dair hiçbir kuşku bırakmadım.

"Yapamazsın," diye soludu Ginny, gerçeği anlayınca. Sonia, Ben ve ben onu yenmiştik. Sesi kesildi. Son sözleri, "Babacığımın çok büyük planları vardı," oldu.

Başını baltanın keskin ucuyla kopardım ve titreyerek baltanın sapını yere bıraktım.

şok içinde geçen bir süreden sonra, Ben ayağa kalktı ve bir elini omzuma koydu. "Sen iyi misin, adamım?"

"şimdi daha iyiyim," dedim. "Sen?"

"Balo gecesi peşime düştü," diye anlattı. "O zamandan beri onu kasabamızdan defetmeye çalışıyorum."

Kasabamız. O Spirit'ti. Ben Spirit'tim. Tanrı bilir, Sonia da Spirit'ti⁵.

Ginny yine yeni kız, bu sefer yeni bir isimle.

"Onu uyarmaya çalıştım," diye ekledi Ben. "Onu korkutup kaçırmaya çalıştım. Yardım almak için aileme gittim ama kimse bana inanmadı. Bir vampire pek benzemiyor, biliyorsun ya?"

"Evet, biliyorum."

Burada olanlar uzunca bir süre Ben'le aramızda kalacaktı. Başka birini -hatta başka bir şeyi- canım sıkmadan yok edebilecek türde bir insan değildi o. Nasıl hissettiğini ve daha fazlasını biliyordum.

O gecenin üzerinden, Sonia'dan herhangi bir işaret almamın üzerinden iki hafta geçmişti. Onu çoktan özlemeye başlamıştım. İyi birisi olduğu konusunda şüphelendiğim için üzgündüm ve

5 Spirit, İngilizcede "hayalet" anlamına gelmektedir, (ed.n.)

onu öldüren yaratığın bir daha hiç kimseye zarar veremeyecek olmasındansa memnundum.

Benle birlikte Ginny'nin ve ailesinin cesetlerini -ve başlarını- ambarımın arkasında yaktık. Ben'irt belediye başkanının ofisinden aldığı baltayıysa amcamın yanına gömdük.

"Bahar gelince mezarların üstüne biraz kır çiçeği tohumu serpmek isteyebilirsin," dedi. "Demek istediğim, onlar da bir zamanlar insandı."

Serpeceğimi söyledim ve Dean amcamın mezarına da tohum atmayı aklıma yazdım.

Ertesi gün Ben, teyzesi Betty'ye Augustine'lerin toparlandığı ve altı haneli maaş çeki olan bir iş için geceyarısı kuzeye gittikleri yalanını uydurdu. Ben, Ginny'nin kendisine, babasının verdiği tüm o büyük vaatlerinden sonra kasabayı yüzüstü bırakmaktan dolayı çok utanç duyduğunu söylediğini anlattı. Bilet sırasındaki atışmalarının bununla ilgili olduğunu iddia etti.

Betty, ertesigün güzellik salonunda hikâyeyi tekrarladı ve o andan itibaren bu olay herkes tarafından duyuldu. Şerif Yardımcısı, belediye başkanlığı seçiminde adaylığını koymak için bir dilekçe dolaştırıyordu. Geçen hafta imzaladım.

Ben'in kötü bir çocuk olmadığı ortaya çıktı. Dedesi, Şerif Derek Mueller, vaktizamanında Augustine'leri kasabadan kovalayan vampir avcısıymış. Öldürmeye meyilli bir yaşayan ölü bir daha kasabaya gelecek olursa ne yapacağını bilsin diye Şerif görüp öğrendiklerini Ben'e aktarmış.

Ben, Eski Aşk'ta çalışmaya ve üniversite için para biriktirmeye karar verdi. Görünen o ki Spirit standartlarına göre iyi bir sporcu olmakla, burs alma ihtimaline sahip olmak aynı anlama gelmeyebiliyordu.

Benim ne olduğumu *henüz* bilmiyordu ama Sonia'yı anlattığımda bunu iyi karşıladı. O gün geldiğinde, benim mahalledeki herhangi bir çocuk olmadığımı anladığında, geçmişte neler olduğunu düşünüp benden yana olacağını umuyordum.

O akşam *Hayalet Avcıları*, New York City'yi kurtardıktan sonra Ben'e çıkardığı iyi işten dolayı teşekkür ettim, arkasından ön kapıyı kilitledim ve Sonia'nın yeniden *To Know Him Is To Love Him*'i söylediğini duydum.

Sese doğru yöneldiğimde, ilk kez Sonia'nın kendisini gördüm. Benim işlerimden birini, yiyecek içecek standını temizlemeyi sanki hiç sorun değilmiş gibi üstüne almıştı.

Sonia, Ginny'nin giydiğinden pek farklı olmayan, ancak üstünde "Aşk Sineması" yazan bir altın yaması olan kırmızı yelekli bir üniformanın içindeki transparan bir figürdü.

Onun hâlâ burada olduğunu fark etmemiştim. Anlamıyordum. Ginny sonsuza kadar gittiğine göre neden hâlâ buralardaydı? "Sonia?"

Yüzünü kaldırıncı gamzesini ve gülen gözlerini gördüm. "Cody!"

"Sonia," dedim, neler olduğunu anlamamış olabileceği ihtimaline karşın. "Katilin yok edildi. Her şey bitti. Devam edebilirsin artık. Işığa gidebilirsin."

Sonia başını yana yatırdı. "Olanların hepsi adaletle ilgili değildi." Sesi yankılıydı. "Söyle bana, Cody. İlk görüşte aşka inanır mısın?"

Tanrı bana yardım etsin, ona bakarken buna inanabilirdim. İnternette bir hayalete ne kadar çok inanırsanız, onlara karşı ne kadar güçlü duygularınız olursa, o kadar gerçek olacaklarını okumuştum.

Her geçen saniye, Soma daha somut ve daha canlı görüntüyordu. Kabul etmek gerekirse, bazı açılardan birbirimiz için mükemmel olabilirdik. İkimiz de bu eski sinemaya bağlanmıştık, ikimiz de sonsuza kadar genç kalacaktık ve ikimiz de ölüydük. Hatta daha da güzeli, onu fiziksel olarak yaralama konusunda endişelenmeme gerek yoktu. Beden yoktu. Kan yoktu. Yani problem yoktu.

Bu şey, sevgi umudundan fazlasına dönüşebilirdi. Gerçek bir şeye dönüşebilirdi. Ama önce duyması gereken bir şey vardı. Amcamın çiftliğinde neler olduğunu bilmiyor olabilirdi ama ofisimdeki mini buzdolabındaki kan şişesinden ne olduğumu çoktan anladığını düşünüyordum. Sonia'nın şişedeki sıvının ne olduğunu fark etmediğini ya da belki de ruhani durumunda bazı detayların belirsiz olduğunu tahmin ettim.

"Sonia," dedim, bana doğru süzülürken. "Bilmen gereken bir şey var. Ben bir canavarım; Ginny'nin olduğu türden bir cana..."

Serin parmak uçlarını dudaklarıma bastırdı; bakışlarında tam bir anlayış, eksiksiz bir kabulleniş gördüm. "Hayır," dedi. "Değilsin."

Kehribar Sis

KRISTIN CAST

Gece'nin Kızları Furiler, Yeraltı Dünyası'nın iç kısımlarındaki yerlerinden oğullarını çağırdılar. Furiler, iskelet gibi kanatları olan yaratıklardı. Çürüyen etin siyahlığı, kamburlaşmış titrek bedenlerine ince ince yayılmıştı. Korkunç yeteneklerinin gücünü zar zor kontrol altında tutabilen et çuvallarından daha fazla bir şey değillerdi.

"Alekossss, gel."

Alekos, intikam rahminden ve kıskançlık dölünden asırlar önce dünyaya gelmiş ve daimi bir öfke içinde büyümüştü. Ölümlüleri yenmek üzere yetiştirilerek, yeraltı âleminden yukarıdaki dünyaya gönderildi ve zehirlerinden ayrı kaldığında merhameti öğrendi. İlk başta bunu taklit etmek ve uyum sağlamak için öğrenmişti. Sonra, yüzyıllar içinde içini insanlık kapladı; büyüyüp onlardan uzaklaşan bu adam, vefasız oğullan, Furiler'de bitmek bilmeyen bir kafa karışıklığına sebep oldu.

Alekos, Herkül gibi güçlü kuvvetli, vücudu eve dönüşünden dolayı parlayarak ortaya çıktı. "Evet, annelerim?" Çağrıldığı çıkıntının üstünden indi, yırtık kot pantolonu lanetlenmiş ruhlara sürtüne sürtüne, aralarından doğruca karanlıktaki üç yaratığa doğru ilerledi. Geri dönüşünün yarattığı heyecanla kanatlarının hışırdağını duyabiliyordu. Birkaç haftadır orada olmasına rağmen, anneleri onu yıllardır görmemişlerdi. Aşağıda zaman yavaş

ilerlemekteydi. Alekos yaklaşıncı, onu nazıkçe kavradılar ve işkence görmüşlerin inlemelerinden uzağa, hiçliğe doğru yönlendirdiler.

"Oturrrr," diye buyurdular. Alekos oturdu ve lakayt bir tavırla ayaklarını masanın üstüne koydu.

"Yukarıda ne kadar kalırsan o kadar iğrençleşiyor ve insan oluyorsun." Tek bir kişi gibi konuştukları sırada, boğazlarından bir çıtırtı ve hırıltı sesi geliyordu.

Alekos ayaklarını çekti ve parmaklarını şaklattı. Gaz lambaları, kaos ve ölümlle ıslanmış, leş gibi kokan bir mağarayı gözler önüne sererek titreşti. Furiler bir araya toplanmış, üstünde bebek vücudunun zarif rengini taşıyan bir buket akşamsefasının durduğu ilkel, taş bir masanın karşısından oğullarına bakıyorlardı. Yavaşça, sanki üç değil de tek bir vücutmuş gibi ileri geri sallanmaya başladılar. Gözleri karanlık ve sonsuzdu; üstlerine işkence görmüşlerin kanlan damlamıştı. Saçlarındaki yılanlar, bir diğerine saldırmakla okşamak arasında gidip geliyordu.

"Kader karar verdi. Kızın kordonu bu gece kesiliyor." İlk başta tek bir kişiymiş gibi konuştular, sonra ayrıldılar ve her biri bir diğerinin düşüncelerini tamamlamaya başladı.

"Onu bulmalı..."

"... hayat vermeli..."

"... kurrrrtarmalısın..."

"... ki bizzze..."

"...intikam..."

"... verrebilsssin."

Alekos'un zihnine kestane renkli uzun saçları olan, çikolata rengi gözlü, esmer ve siyah elbiseli, güzel, genç bir kadının görüntüleri üşüşürken Furiler zevkle ağızlarını şapırdattılar. Kadını onun için seçmişlerdi. Alekos gözlerini kırıştırdı ve ayağa kalktı.

Burada sadece bunun için, görevinin armağanı için bulunduğunu biliyordu. Şimdi ayrılma vakti gelmişti ve yüzyıllardan beri kendini ilk kez gergin, heyecanlı ve hayat dolu hissediyordu.

"Teşekkür ederim, annelerim." Ayrılmak üzere döndü. "Ah! Furiler, annelerim." Arkaya doğru göz attı ve onların hâlâ sallandığını gördü. "Onu nerede bulurum?"

Gözleri olarak iş gören siyah delikleri kapattılar, birbirlerini sıkıca tuttular ve yankılanan hoşça kal çığlıklarının sesleriyle beraber, fazla güzel olan çocuklarını modern dünyaya gönderdiler.

Dur ve dikkatle bak. Neden orada değil de burada olduğunu merak etmeye başla.

Ryan Tedder'ın melodik sesi siyah cep telefonumdan bangır bangır yükselince, beni ihtiyacım olan şekerlemeden uyandırdı. Gözlüklerimi komodininin üzerinde el yordamıyla beceriksizce aradım. Bir yarasa kadar kör bir halde, arayan kişinin parıldayan adını okumaya çalışmaktan çabucak vazgeçtim. Onun yerine telefonu açtım.

"Alo?"

"Aman Tanrım, Jenna. Uyuyor muydun?" Sinirli bir ses, beni sürttüğüm rüyalar âleminde çıkarıp gerçekliğe geri fırlattı.

"Bridget? Hayır! Ben, uyumak mı? Hayır!" kendinden emin bir tavırla rol yaptım.

"İyi! Bu gece fotoğraf makineni yanında getirmeni hatırlatmak için aramıştım sadece. Taylor'ın otel partisinde çok eğleneceğiz! Yerimde duramıyorum! Son sınıf öğrencisi olmak çoooooooook eğlenceli! Ne giyeceksin?"

"Hımm, askısız, siyah mini elbisemle annemin yeni dore ayakkabısını giyeceğim sanırım."

Bridget'ın nefesi kesildi. "Yok artık! Şu Saks'ın bantlı, yeni topukluları mı? Bu hiç adil değil! Her zamanki gibi süper seksi görüneceğiz. Ah, bekle, annem bana sesleniyor." Telefonunun ses alıcı kısmını ağzından uzaklaştırınca annesinin yakınmalarını boğuk bir şekilde duyabildim. "*Tamam, anne.* Sana cep telefonunu almayı unutmamanı söylememi istedi, çünkü şu iğrenç seri katil başka birini daha öldürmüştü. Eh, ne olacaktı ki, o bir seri katil. Üzgünüm, annem oldukça korumacı ve gariptir. Her neyse, göz kamaştırıcı olmak için hazırlıklarımı tamamlamam gerek. Saat onda Ambassador'da görüşürüz! Seni seviyorum ve fotoğraf makineni unutma!"

Hat kesildi. Nasıl her zaman bu kadar mutlu olabiliyor?

Ayağa kalktım, gerindim, gözlüklerimi komodininin yanında, yerde buldum ve saate baktım: 19:57. *Hay aksi. Duş almak için vakit kalmamış.-*

Yatağımla okyanus temalı banyom arasındaki bir buçuk metreyi uyku sersemi halde geçerken, annemin koridorun sonundaki odasından bana cırtlak bir sesle bağırıldığını duydum. "Jenna! Bantlı dore ayakkabılarımın nerede olduğunu biliyor musun? Onları daha yeni almıştım ve *gizemli* bir şekilde ortadan kaybolmuşlar." Odama girdi ve etrafa bakındı.

Başımı banyo kapısından dışarı uzattım, saçlarım diş fırçama yeni sıkıttığım macunun üstüne döküldü. "Anne! Buraya kadar geleceksen, neden bana koridorun sonundan bağırarak zorundasın ki?"

"Vakit kazandırıyor, ki bu bende pek yok. Paul," saatine baktı, "bir saat içinde burada olacak. Evet?"

"Ah, hayır. Onları görmedim. Üzgünüm." Anneme neredeyse hiç yalan söylemezdim, beni yakalamakta oldukça ustaydı ama bu sefer durum farklıydı. Lisedeki son yılının ilk partisiydi ve çok güzel görünmem gerekiyordu. Paul'ün o ayakkabıyı çoktan görmüş olduğuna emindim. O aptal cenaze levazımatçısıyla yaklaşıp altı aydır birlikteydi. Ayrıca, dore şu sıralar çok modaydı; istediğinize sorabilirdiniz.

"Hımm, pekâlâ, görürsen söylersin." Bana bakmıyor, onun yerine odamın dökümünü çıkartmaya devam ediyordu.

"Evet. Tamam." Sesimdeki sinirli, *ben de geç kalıyorum* tonunu bastırmaya çalışarak iç çektim. Dış fırçasını ağzıma tıktım.

Odadan ayrılırken, siyah bukleleri omuzlarının etrafında zıplayarak onu birden kırk küsur yaşındaki bir anneden çok daha genç görünen birine dönüştürdü. Kapıda duraksadı. "Ve Jenn, Bay Biber'i almayı unutma. Ön kapıdaki yanındaki yerinde duruyor."

Ah, Tanrım, Bay Biber. Öğk. Bu sene aslında popüler olmak istiyorum, 'yanında biber spreyi taşıyan kız' olarak bilinmek istemiyorum.

Dişlerimi fırçalamayı bitirdim, lenslerimi taktım ve durup aynada karışmış saçlarıma baktım. "Saçlar toplanacak!" diye karar verdim.

Şirin Ryan Tedder odanın içinde yeniden bas bas bağırmaya başladığında, parmaklarımı kasıtlı olarak dağınık bırakılmış izlenimi veren bir atkuyruğu yapmak amacıyla arapsaçına dönmüş saçlarımın etrafına sarmıştım. Hızla saçlarımı tepeden tutturdum ve telefonumu koyduğum lavaboya doğru baktım. "Connor!" Şapşal gülümsemesini, açık sarı renkteki kabarık saçlarını ve gri gözlerini gösteren fotoğraf kalbimi hoplattı.

Telefonu heyecanlanmamış gibi yaparak rahat bir tavırla açtım. "Merhaba."

"Merhaba. Hiç açmayacağını sandım. N'apıyorsun?"

"Hiçbir şey." Gözlerimi devirdim. *Hiçbir şey mi? Tam bir gerizekâlıyım.*

"Ah, peki, güzel. Bu gece Taylor'ın olayına gelip gelmeyeceğini öğrenmek istemiştım sadece. Partide bir DJ olacak ve ağabeyi votka, bira ve diğer ıvır zıvırları getirecek, bu yüzden oldukça müthiş bir şey olacak."

Elbette gideceğim. Sömestirin en büyük sosyal etkinliği gibi bir şey bu! "Aaa, evet. Sanırım Bridget'la birlikte orada olacağız."

"İyi. O zaman seni kesinlikle bekliyor olacağım."

"Kesinlikle. Akşama görüşürüz." Ona duyduğum sonu gelmeyen aşk hakkında saçmalamaya başlamadan önce telefonu kapattım. *Aman Tanrım, Connor acayip seksi biri!*

Bridget'ı arayıp Connor hakkında yarı isterik bir halde gevezelik etmek dürtüsüyle savaştım ve bunun yerine siyah Tinkerbell kokteyl elbisemin asılı durduğu dolabıma doğru, erkek-arkadaşım-olmak-üzere düşüncelerinin yarattığı bir mutluluk dalgasıyla hızla yürüdüm. Sonra kirlilerimin altında saklanan annemin dore şirin ayakkabısını giysileri eşeleyerek çıkarmaya koyuldum.

Maalesef, annem geçen yıllarla birlikte radarının gücünü kaybetmediğini ispatlamak için tam da o anı seçti. Neyse ki, açık duran kapımı tıklatıp bana bir saniyelik bir uyarı süresi vermişti.

Yerimde sıçradım. "Anne!" Ayağa fırlayıp ona bakmak için arkama dönerken yüzüme masum bir tebessüm yerleştirmeye çalıştım.

"Bu sefer bağırmiyorum. Iyy." Ayakkabısını gizlemek için üzerine attığım elbise yığına baktı. "Şu küçük, bir araya gelelim şeyine kirli bir şeyler giyeceğini söyleme."

"Hayır, anne. Sadece, ah, saç bandıma bakıyorum. Az daha altına kaçıracaktım."

"Üzgünüm. Her neyse, Paul geldi. O yüzden *randevuma* doğru yola çıkıyorum. Belki biraz sevişirim bile. He he." Beni zihnimde beliren o iğrenç görüntüyle baş başa bırakıp giderken kıkırdadı ve kızardı.

Ah, kusacağım! Benim dışımda herkes sevişiyor mu? Ayağa kalktım ve Connor'ı düşündüm. Bir saniye! Bir saat geçti mi? Saate bakmak için hızla arkamı döndüm. 21:03. Kahretsin. Deli gibi giyindim, ayakkabıları buldum ve banyoya koşup makyaj yaptım. Şansıma, ölü görüntümden kurtulmak için sadece bir göz kalemi ve maskara sürmek yetiyordu. Telefonuma baktım: 21:21. Tamam, ayakkabı ve sonrasında arabayla Ambassador'a otuz dakikalık yol Ayakkabı her ne kadar muhteşem olsa da bağlayabilmem için yirmi dakika gerekti. Bir akrobat değildim; ayakların bu şekilde kıvrılmaması gerekiyordu. Aptal -muhteşem- ayakkabı.

Aşağı kata koştum, Bay Biber'i ve dore el çantamı kaptım, dudak parlaticımı ve kimliğimi kontrol ettim; ön kapıdan bir an evvel çıkma çabalarımınla az daha anahtar kancasını duvardan çıkarıyordum.

"Lütfen çalış." Ön taraftaki kaldırımdan aşağıya koşturup yolumdaki sonbahar yapraklarını çitirtilerle ezerken, içimden sessizce dua ettim. Arabaya bindim ve 1969 model, kiraz kırmızısı Mustang'imın kontağını çevirdim. Oldukça şirin bir arabaydı; sadece her zaman çalışmazdı.

Grrrooooo. "Başarı!" Sokak boyunca yol aldım ve şirin arabam bozulmadan önce, evimden yaklaşık sekiz kilometre uzaklaştım.

Direksiyona dayadığım başımla birkaç kere direksiyona vurdum ve yolcu koltuğunda cep telefonumu aradım. "Elbette ki unuttun, Jenna. Ve fotoğraf makinesini de! Kahretsin! Bridget kuduracak!" Koltuğumdan aşağı kaydım, elbisemin kabarıklığını elimle düzelttim ve içimden anneme seslendim.

Sanki annem mucizevi bir şekilde ortaya çıkmış gibi, sesi gözyaşlarımın arasından süzüldü: "Jenn, otobüs kartını kullan, seni şapşal kız. Kartı sana araban rezil bir şey olduğu için aldım." Şey, pekâlâ. Ağlamayı bıraktım ve dikiz aynasından gözlerimi kontrol ettim. Suya dayanıklı göz makyajı ve yakın otobüs durakları için Tanrı'ya şükürler olsun. Annemin dore ayakkabısı kesinlikle yürüyüş için yapılmamıştı.

Otobüs durağına vardığımda, diğer üç kişi kendilerini iki kişilik bir banka sıkıştırırlarken ben tek başıma dikilmeyi tercih ettim. Telefonumu unutmasaydım, her şey çok daha kolay ve daha az iğrenç olacaktı. Artık artistik bir şekilde geç kalmaktan tamamen çıkıp "burada bulunamayacak kadar iyi olduğunu düşünüyorsun" kısmına geçmiş bulunuyorum. Peki ya Connor başka biriyle dans ediyorsa?!

"Bu sensin." Bir erkek sesi iç çatışmamın arasına daldı. Harika. Buraya geleli on dakika olmadı ve daha şimdiden otobüse binen tipte bir sürüngen bana asılıyor.

"Şey, öyle düşünmene sevindim." Tersçe sırtımı ona doğru çevirdim ve dikkatimi el çantama ve dostum Bay Biber'e verdim. Yeni bir araba almak zorundayım.

"Anlamıyorsun. Sen..."

Onun yaklaştığını hissedebiliyordum o yüzden elimi çantama daldırdım. "Hayır, dostum, asıl sen anlamıyorsun! Eğer ağzından benim genel istikametime doğru bir hece daha çıkarsa," biber

gazını etiketi net bir şekilde görülebilecek şekilde hızla çıkardım,
"bunu tam gözüne... Aman Tanrım!"

Yastıktan başımı hızla kaldırdığım sırada içime küçük bir ülkeye
yetecek kadar oksijen çektim.

*Dur ve dikkatle bak Neden orada değil de burada olduğunu
merak etmeye başla.*

Ellerim öyle kötü titriyordu ki, telefonu zar zor açabildim.
'Alo?"

"Merhaba, Jenna! Bu gece fotoğraf makineni yanında getir-
meni hatırlatmak için aramıştım sadece. Taylor'un otel partisinde
çooook eğleneceğiz Yerimde duramıyorum! Son sınıf öğrencisi
olmak çooook eğlenceli! Ne giyeceksin?"

"Siyah mini elbisemle annemin yeni dore ayakkabısını..." Ha?
Ne? Kendime gelmeye çalışarak yüzümü ovaladım.

Bridget'ın nefesi kesildi. "Yok artık! Şu Saks'ın bantlı, yeni
topukluları mı? Bu hiç adil değil! Her zamanki gibi süper seksi
görüneceğiz."

Konuşmasını yarıda kestim. "Bu bir şaka mı, Bridget?"

"Jenn, biliyorsun ki modayı ve partileri çok ciddiye alırım.
Sen iyi misin? Uyumuyordun, değil mi?"

"Aaa, hayır hayır. Ben iyiyim. Sadece deli saçması bir dejavu
yaşıyorum." Boğazım susuzlukla yandı ve kafa karışıklığından
başım zonkladı. İyi *değildim*.

"Tuhaf. Her neyse, bu gece bitene kadar delirmemeye çalış,
tamam mı? Ah, bekle, annem sesleniyor." Ses alıcısı kapatıldığı için

Bridget'ın aşına olduğum sızlanmaları boğuk bir sesle duyuldu. "Sana cep telefonunu almayı unutmamanı söylememi istedi, çünkü şu iğrenç seri katil başka birisini daha öldürmüştü. Eh, ne olacaktı ki, o bir seri katil. Üzgünüm, annem çok korumacı ve gariptir. Ama her neyse, göz kamaştırıcı olmak için hazırlıklarımı tamamlamam gerek. Saat onda Ambassador'da görüşürüz! Seni seviyorum ve fotoğraf makineni unutma!"

Telefonu kapattım sonra yere attım, kabarıklığı azalmış yastığıma geri düştüm.

"Bu ne biçim bir rüyaydı?" Dönüp saatime baktım: 19:57. *Tuhaf.*

"Jenna! Bantlı dore ayakkabılarımın nerede olduğunu biliyor musun? Onları daha yeni almıştım ve *gizemli* bir şekilde ortadan kaybolmuşlar."

Kapının eşiğinde duran anneme bakarken ne diyeceğimi bilemedim. Tuhaf, vanilya renkli bir sis bulutuyla çevrelenmişti. Gözlerimi ovuşturdum ve birkaç kere kırptım; bulut gitmişti. "Anne, ne demiştin?"

"Ayakkabılarım. Dore olan. Saks'tan aldığım. Bak, jenna giymende bir sakınca yok ama şimdi buna gerçekten vakit ayıramam. Paul," saatine baktı, "bir saat içinde burada olacak. Evet?"

"Ah, aa, hayır. Onları görmedim. Üzgünüm."

"Hımm, pekâlâ, görürsen söylersin." Kafası karışmış halde, alnı tamamen kırıkmış olarak bana dik dik baktı.

"Ne?"

"Hiçbir şey, bir saniye kadar farklı göründün sadece. Pekâlâ, bu gece iyi eğlen. Ah! Ve Jenn, Bay Biber'i almayı unutma. Ön kapının yanındaki yerinde duruyor."

Yatakta, kapıya doğru bakarak oturdum. Bu sadece bir rüyaydı. Gerçekten tuhaf ve korkutucu bir rüya. *Bahse girerim,*

bunun hakkında daha fazla düşünecek olursam, şu uyuyamama hastalığı reklamındaki gibi bir kunduz ve Abe Lincolnla poker oynamış olacağım.

Ay! Bir resim ve hatırayla beraber zihnimde beyaz bir ışık çaktı. Bir anda manasızca, otobüs durağındaki adamın canlı bir görüntüsünü gördüm, zihnimde şu iki kelime yankılanıyordu: "BUL BENİ!"

"Bu da ne?" Örtüyü kaldırıp üstümde kıyafet olup olmadığından ve tüm uzuvlarımın yerinde olup olmadığından emin oldum. Her şey yerli yerinde. Neler oluyor?

Yanımdan gelen sesi duydum: Orada değil de neden burada olduğunu merak etmeye başla.

Eğilip telefonumu yavaşça yerden aldım. Connor. Tıpkı daha önceki gibi. Bu sefer titrek parmaklarla 'yoksay' tuşuna bastım ve telefonu sessize aldım. Belki biraz suya ihtiyacım vardır. Susuzluğum gidince kendime gelirim. Yataktan kalktığım sırada, ayağımın altına bir şeyin saplandığını hissettim. Çerçeveyi gözlüğüme doğru kaldırdım ama az önce ezdiğim şey gözlüklerimin kendisiymiş. Bir saniye. Görebiliyor muyum? Göremiyor olmam lazım. Parmağımı gözüme soktum. Lens yoktu. Tuhaf dejavu rüyaları, yarasa-kadar-körlüğü iyileştiriyor muydu?

Kendime banyo aynasından baktım. İnsanlar delirdikleri vakit böyle mi görünürler? Neler oluyor? Neler oluyor? Neler oluyor? Yüksek sesle düşünmemin akıl sağlığımı biraz yerine getireceğini umarak, "Jenna, git biraz su ve ekstra güçlü Tylenol al," dedim kendi kendime.

Mutfağa doğru giderken, annemin açık kapısının yanından geçtiğim sırada garip bir şekilde aşına olduğum sözlerini duydum:

"Hey! Paul geldi. O yüzden *randevuma* doğru yola çıkıyorum. Belki biraz sevişirim bile. He he." Yanımdan uçarak geçerken yüzümü eksittim. *İkinci seferde bile daha iyi olmamıştı* Duvardaki saate baktım: 21:03.

Dolaptan bardak almak kadar normal bir şeyi yaparken rahatladım. Benim dolabım, benim normal dolabım. Ve musluktan, benim normal musluğumdan su. Serin bir sonbahar rüzgârı hafifçe açık duran pencereden sonbahar yapraklarının kokusunu bana getirerek, içeri doğru esti. Tıpkı daha önceki gibi. Tıpkı arabama yürüdüğümdeki gibi. Zihnim acı veren başka bir görüntüyle dolarken, beynim kendini başka bir geçmişe dönüş nöbetine doğru yola çıktı. Bardağı düşürdüm ve bardak, kristal parçalarını ayağıma yağdırarak kırıldı.

"*BENİ BUL!*" Ses, *onun* sesi, şimdi daha sabırsız geliyordu ve otobüs durağının birkaç görüntüsüyle desteklenmişti.

O zaman anladım. Nasıl ve neden bilmiyordum ama orada beklediğini biliyordum.

Ayakkabımı yukarı katta giyene kadar ayağımda herhangi bir sorun olduğunu fark etmedim bile. Topuğuma saplanan küçük cam parçalarını görünceyse çok şaşırdım. Tüylü yeşil halıma damlayan kan, leke yapıyordu. Camı canım hiç acımadan çıkarıp yüzüme yaklaştırdım. Tanrım! Kanım artık benim kanım değildi! Parlak kırmızı ve bozuk para kokulu değildi. Bunun yerine donuk kehribar rengindeydi ve tatlı, huzur veren kokusu beni rahatlatıp kendimi evimde hissettiriyordu.

Zihnime giren bu adamı gerçekten bulmam gerekiyor.

Coach marka tenis ayakkabılarımı giyene kadar ayağım tamamen iyileşmişti, aşağı kata koştum ve kapıdan çıktım. *Heroes'daki şu hatun gibi miyim yoksa? Kendini tekrar tekrar iyileştiren şu hatun?*

Arabama vardığım sırada duraksadım. "Jenna, belki de araba kullanmak pek iyi bir fikir olmayabilir. Kafana garip sesli mesajlar alıyor olmanın yanı sıra gün kendisini kötü bir şekilde tekrar ediyor gibi, o yüzden araba bu seferinde neden çalışsın ki?" Kendi kendimle konuşmanın, bazen problemlerimi ayrıştırmada en iyi yol olduğunu düşünürdüm. Hem oldukça iyi bir dinleyiciydim. "İhtiyaç duyduğunda yardımsever bir komşu bulunmaz ki!" Etrafa bakındım ama elbette şövalyelik ve komşuluk ölmüştü.

"Aaaah! Millet, şu acayip otobüs durağında olmak istiyorum sadece!" Gözlerimi kapadım ve ayağımı sanki oyuncak mağazasındaki küçük bir çocuk gibi yere vurup minik bir öfke nöbeti sergiledim. Vücudumdan, uzun bir binadan aşağıya düşüyormuşum gibi hissettiren ani bir akım geçti. Yüzümü buruşturmayı bırakıp, etrafıma bakındığımda orada, şu acayip otobüs durağında olduğumu fark ettim! Kaldırımın ortasında, kışımın üstünde oturuyordum.

"Pekâlâ, bu hiç iyi olmadı."

"Hey! Baksana! Kahretsin!" diye bağırdı tanıdık bir erkek sesi.

"Sen!" Kehribar renkli kanımın oluşturduğu bir havuzun içinde güçlkle ilerledim ve asfaltla bu kadar yakın temas ettikten sonra sadece adrenalin hissedip, bir parça bile acı çekmediğimi fark edince hayrete düştüm. "Tamamen aklımı kaybettim ve

bunların hepsi senin suçun! Beni geri götür!" Çocuk uzandı ve havaya savurduğum ellerimi kavrayıp beni yukarı çekti; huzur verici bir sonbahar esintisiyle sakinleştim. Gözlerim kocaman açıldı ve ona odaklandım.

"Sen iyi misin?" Başını yana yatırdı ve bana baktı.

"Sanırım... sanırım bir yerim kanıyor." Elim başımın arkasına bastırınca, birbirine girmiş nemli saçlarıma dokundum. Yara yoktu, acı yoktu; sadece gerçekten¹ sertleşmiş, ıslak saç tellerim vardı. "Şey, ben düşünmüştüm ki..."

Yavaş ve alaycı bir şekilde gülümsedi. Aslında hemen hemen sırtıyordu. Başını iki yana salladı. "Düşündüğün şeyin gerçekte uzaktan yakından alakası yok."

"Ha?" dedim, zekice. Tamam, çocuk deli gibi sekiydi ve bu düşünmemi güçleştiriyordu. Uzun, sarışın ve leziz. Tam bir Justin Hartley kopyası, Mmmm.

"Alek." Çok az geri çekildi ve mükemmel elini uzattı. "İsmim Alek ve bana güvenmene ihtiyacım var."

Başka ne yapacağımı bilemeyerek ve tamamen, katıksız bir şekilde etkilenmiş olarak, sıkmak üzere elimi öne uzattım ve saçımı savurmak için en iyi hamlemi yaptım. "Ben Jenna," dedim, yapraklar ayağımın etrafında dans ederken.

"Jenna, benimle gelmek zorundasın." Olağanüstü yeşil gözleriyle bana bakıyordu.

"Ah, hayır, benim..."

Elimi kendi eliyle kapladı. Sıcak, güçlü ve bu kâbusa düştüğümünden beri bana dokunan tek, gerçek şeydi.

"Benimle gelmek zorundasın," diye tekrarladı. "Güven bana. Sana her şeyi yolda anlatacağım."

Pekâlâ, şu "yabancılarla hiçbir yere gitme" şeyini biliyordum ama tüm bu gerçek dişiliğin ortasında, bu çocuk mantıklı gelen tek şeydi. Kulağa tuhaf geldiğini biliyorum ama onun hakkında iyi şeyler hissediyordum ve ona güvenmem gerektiğini biliyordum. Tıpkı beni bekliyor olduğunu bildiğim gibi.

Tamam, evet. Acayip seksi olmasının etkisini inkâr edemem.

"İyi, seninle gelirim ama sadece büyük ihtimalle rüya gördüğüm için," dedim.

Gülümsedi ve sonra onu takip etmem için eliyle işaret etti. Aynı anda hem saçlarımı çözmeye hem de sevimli poposunu seyretmeye çalışırken, uzun adımlarına ayak uydurmak için acele ettim. *Şu şeyin sıklığına bir bakın! Aman Tanrım. Annem gibi konuştum. İğrenç şeylerden bahsedene bakın. Çimen yeşili bir arabanın yanında birdenbire durunca, az daha ona çarpıyordum.* "Bu nedir?"

"Bir 1976 Chevy Caprice," dedi, benim için kapıyı açarak.

"Devasa, yeşil bir çubuk şekere benziyor." Beyaz deri koltuğa oturdum, o arabanın etrafından dolaşıp sürücü koltuğuna geçerken, spor arabanın klasik görüntüsü dikkatimi dağıttı. Bana doğru eğilip kolumu tuttuğu sırada, ağzımı açıp ona benim de eski arabalara karşı bir zaafım olduğunu söylemeye hazırlanıyordum.

Yüzüme bakarak, "Rüya görmüyorsun. Sen ölüsün," dedi.

"Ölü mü?" Kendimi ondan çekmeye çalıştım. "Bu da ne demek şimdi?" Kalbim göğsümden çıkacakmış gibi atıyordu. Alek beni bırakacağına, vücudunu benimkine yapıştırdı ve kollarıyla beni sardı.

"Güven bana. Sana göstermeme izin ver" dedi.

Bedenim, sesi sanki bir uyuşturucuymuş gibi ona karşı kontrolünü kaybetti, hâlâ kollarındayken jöle renkli arabasının üstünde süzölmeye başladığımdaysa nefesim kesildi. Etrafımı minik beyaz ışıklar sardı. Benimle birlikte süröklenen Alek'e baktım. Gözleri sonbaharda gööe yükselen ayın kırmızısı gibi parlıyordu.

Tıpkı... otobüs durağındaki gibi. İlk tanıştığımız ana doğru zamanda süzölürken yavaş yavaş hatırlamaya başladım.

Kulağıma fısıldayarak konuştu. "Buraya seni kurtarmaya geldim." Kelimeleri buöuluydu. "Aşağı bak. Hatırla..."

Aşağı baktım ve her şeyi gördüm. Siyah elbisem ve annemin seksi ama rahatsız ayakkabılarıyla oradaydım; otobüs beklerken somurtuyor ve kendime ters ters söyleniyordum. Küçücük bankın üzerinde üç kişi sıkışarak oturuyordu ve ortaya bir anda Alek çıktı. Kollan bana sarılı bir halde havada süzölen Alek'e soru sorarcasına baktım. Gözleri hâlâ avcı kırmızısı renginde ışık saçıyordu ve sorularımı ağızımdan çıkmadan durdurdu.

Seyret... Hatırla...

Tekrar aşağıya baktım ve kendimi Alek'in suratına Bay Biber'i doğrulturken gördüm. Gözleri şimdiki gibi kırmızıydı. Bir şeyler bağırdığımı ve aynı anda bir adım geri attığımı görebiliyordum. İşte o zaman annemin göz kamaştırıcı sivri ve ince topuklu ayakkabısı kaldırımı es geçti ve düşerken kollarımın havada çırpındığını ve başımın mide bulandırıcı, tok bir sesle asfalta çarptığını dehşete kapılarak gördüm.

Ve hepsi buydu. Otobüs durağındaki insanlar, ne yapacaklarını bilmedikleri bariz bir şekilde etrafımı sararken kımıldamadım. Alek onların ortasından yürüdü ama karanlıktaki bir gölge gibiydi. Hareketsiz bedenimin üstüne eğilip, "Ölümün kadim kişiler

tarafından benim aracılığımla verilen bir hediye. Sen seçildin. Ben senin öğretmeninim," diye fısıldarken kimse onu fark etmemiş gibiydi. Sonra eğildi ve ölü dudaklarımı kendi dudaklarıyla kapattı.

Tamam, bunlar gerçekleşiyordu ama aslında gerçekleşmiyordu. Alek beni öperken insanlar ileri geri koşuyor, kelimenin tam anlamıyla onun *içinden* geçiyorlardı, Onlar göremese bile ben onu hissedebiliyordum. Ölü bedenime yaptığı şey her neyse, hayat yerine ölümü içime çektiğim sırada etrafta süzülen ruhumda hissedebiliyordum. Dehşete düşmem gerekiyordu. Çılgılık atmam, bayılmam ya da onu pataklamam gerekiyordu. Onun yerine gözlerimi kapattım ve gördüklerimi ruhumun hazmetmesine izin verdim, Alek'in ödülünü kabul ettim ye dünyamın bir daha asla aynı olmayacağını anladım.

Gözlerimi açtığımda, yeniden arabanın içinde, Alek'in göğsüne yaslanmış bir haldeydim. Kaslı bedeninden hiç ses gelmiyordu; ne bir nefes ne de bir kalp atışı. Geri çekildim ve gözlerimi ona diktim.

"Sen, canlı mısın?"

Başımı biraz garip hissediyordum, uğulduyor gibiydi ve tuhaftı.

"Ben de en az senin kadar canlıyım," dedi. "Sen sadece değiştirildin. Biz farklıyız. Bize bir zamanlar vampir derlerdi."

"Vampir mi?" diye ciyakladım. "Kan içmek mi zorundayım?" Sadece düşüncesi bile midemi ağzıma getirdi. -

Hafifçe güldü. "İçtiğimiz şey kan değil... enerji."

"Ah, Tanrım! Mideye elektrik mi indiriyoruz?" *Angel'ın* tekrar bölümlerindeki elektrik yüklü elleriyle yaratıkları öldüren hatunun kim olduğunu çılgın gibi hatırlamaya çalıştım.

Güçlü kolları hâlâ belimdeydi ve eğer ölüyse kollarının nasıl bu kadar sıcak kalabildiğini merak ettim. *Biz* ölüysek.

"Hayır, öyle de değil. Anlayacaksın," derken tebessümü gözlerinden gitmemişti.

Dudakları kulağıma yakın duruyordu. *Öp beni... Tekrar öp beni... Gülüşü genişledi ve yüzümün kızardığını hissettim. Zihnimi okuyabiliyor muydu?*

"Yani birbirimize uyuyor gibiyiz!" diye ağzımdan kaçırdım. *Ne? Alek aptallığıma kıkır kıkır gülerken, ondan uzaklaştım ve kendimi yeniden yolcu koltuğuna yerleştirdim. Bu durum sinir bozucuydu. İçimde hissettiğim tüm bu yeni güçlerime rağmen, hâlâ o hiç eğlenceli olmayan, zavallı, on sekiz yaşındaki aynı kızdım.*

"Bu da *neydi?*" *Alek gülmeye devam ederken, cebinden anahtarlarını çıkardı ve aracı çalıştırdı ama bir an boyunca yüzünde beliren hayal kırıklığını gördüğüme yemin edebilirdim. Eğer tüm salaklığımla üstüne gitmeseydim ve arabanın diğer ucuna sıçramasaydım, gerçekten beni tekrar öper miydi?*

"Evet, aa, birbirimize uyuyoruz." Anı mahvettiğimdeki gibi neşeli ve canlı kalmaya çalıştım. "İkimiz de güçlüyüz, şeyleri... bazı şeyleri yapmak üzere buraya gönderilmiş, gecenin korkusuz yaratıklarıyız. Biz tam olarak ne yapıyoruz?"

"Hepimizin farklı kabiliyetleri var." Boğazını temizleyerek kendini hazırladı. Bu konuşmayı daha önce kaç kere yapmış olduğunu merak ettim. "Ben zamanı etkileyebiliyorum. Otobüs durağına kendi başına gelmen fazla uzun sürdüğü için, seni oraya ben getirmiştım ve bugün... tekrar uyanmanın sebebi de

yine bu. Sanırım buna işin yan etki kısmı diyebilirsin. Senin yeteneğinin ne olduğundan tam olarak emin değilim ama bunu çok yakında kendin anlayacaksın. Bu durum hepimiz için aynı ama farklı şekilde. Kendin keşfetmen gerekiyor. Aşağıdan gönderilme sebebim..."

"Cehennem mi?" diyerek lafını kestim. "Sen cehennemden mi geldin?"

"Hayır. Yani, en azından senin cehennem anlayışınla hayır. Bak, buraya senin bazılarından intikam alman ve diğerlerini kurtarmana yardımcı olmak için gönderildim."

"Beni kurtardığın gibi mi?"

"Şey, sayılır." İcini çekip boğazını temizledi. "Yeraltı Dünyası'nda ruhları kilit altında tutulan eski yaratıklar var ve bunlar zaman zaman kaçmak için bir yol buluyorlar. Bulduklarındaysa, tek amaçları bir beden bulmak ve yüzyıllar önce yarattıkları kaosun aynısını yaratmak. Bu yaratıkları bulmak ve onları geri göndermek için yaratılan türümün, türümüzün, ilkiyim. Yani biz daha çok..."

"Canavar avlayan süper kahramanlar mıyız?!" *Lanet olsun! Neyim ben? Yeni yürümeye başlayan bir çocuk mu?*

Alek güldü. "Sanırım böyle diyebilirsin. Seni bir yere götürceğim ve oradan sonrasını akışına bırakırız." Arabayı gazladı ve sokak boyunca sürmeye başladı.

Akışına bırakmak mı? Bu kulağa pek güven verici gelmiyordu.

Gözlerimin aksini fark ettiğimde pencereden dışarı bakıyor, kendimi ışınlamaya ya da zihnimle nesneleri hareket ettirmeye çalışıyordum. Gözlerim olağan, sade kahverenginden, parlak, kehribar rengine çalıyordu. Bu iyiydi, değil mi? Pencereden bakmaya devam ettim ve konsantre olmaya çalıştım. Gece matinesinden

çıkan kalabalık bir grubun yanından geçtiğimizde de aynı şey tekrar oldu.

"Aman Tanrım! İşte bu! Delirdiğimi düşünmüştüm ama bu gerçekten de benim gizli süper gücüm." Kıkırdayıp ne hakkında konuştuğumu anlamasını bekleyerek Alek'e döndüm.

"Gizli gücün neymiş?"

"Bir şeyler görebiliyorum." Tıpkı annemle olduğu gibi, onun etrafında gördüğüm o tuhaf, vanilya rengi duman gibiydi. Alek'e doğru uzandım ve pencereden dışarıyı işaret edip bir grup insanı gösterdim. "Şu pembe yelekli ve gerçekten şirin, tüylü botları olan kız tamamen ve sırlıslıkla aşık, çünkü ondan süzülen seksi, pembe duman kurdelelerini görebiliyorum. Ah, şuna bak." YEMEK KARŞILIĞINDA ÇALIŞIRIM tabelası taşıyan, köşede oturan bir adamı gösterdim. "Etrafındaki duman şeyi tamamen kahverengi ve pis. Hey! Adamın kanseri var." Durdum, daha derin düşündüm ve ansızın, *biliyordum*. "Akciğer kanseri var. Ölecek. Yakında." Ürpertdim, yeni süper gücüm hakkında ne düşündüğüm konusunda pek emin değildim. Kendimi koltuğuma geri atarak pencereden baktım ve insanların üzerinde dans eden ve sonbahar havasında dönen dumanların oluşturduğu gökkuşaklarını seyrettim, bilmiyor olmam gereken şeyleri öylece *biliyordum*.

"Bu iyi, şimdiden öğreniyorsun. Gerçi daha fazlası da gelecektir."

Gözlerimi kapattım ve uzun, titretek bir nefes aldım. *Her şey yolunda... Her şey yolunda...*

"Geldik." Alek kontağı kapattı. Gözlerimi açtığımda tüyler ürpertici bir tekne limanı ya da karanlık, dar bir sokak görmeyi bekliyordum. Onun yerine, varoşların ortasında, yanlarındaki evlere bire bir benzeyen tuğla bir evin önünde park etmiştik.

"Dalga geçiyorsun. Suçlarla savaşıcağım canavar ini burası mı?" Alek çoktan arabadan inmişti ve ona yetişmek için acele ittim. Evin araba yoluna doğru ilerlerken uzun adımlarını takip ettim ve çok tanıdık gelen bir cipin yanından geçtim. "Aa!" Alek döndü ve sessiz olmam için eliyle işaret etti.

Sesimi alçalttım ve hızla konuştum. "Ama bu Paul'ün aptal, eski Isuzu'su. Paul annemle çıkıyor. Beni dinle, bu kesin onun cipi." Pencereden gösterdim. "Yaklaşık elli tane, yapış yapış, ağaç kokusu veren araba parfümü dikiz aynasında asılı; çünkü arabasında sigara içiyor ve annemin fark etmesini istemiyor." Görünen o ki söylediklerim Alek'in umurunda değildi, çünkü yolcu kapısına ulaşana kadar yürümeye devam etti ve ben yine ona yetişmek için çırpınmak zorunda kaldım.

"İçeri giriyoruz."

"Ne? Hayatta olmaz! Beni duymadın mı sen? Bu Paul'ün evi ve beni hayatta içeri sokamazsın. Canavar radarın tamamen yanılmış. Hem ayrıca, annemle randevusu var ve baksana, ışıklar bile açık değil. Büyük ihtimalle burada değiller ya da daha kötüsü. Iyy. Onlar şey..." Alek bir elini dudaklarıma bastırdı ve diğerini de elimi kapıya doğru tutmak için kullandı.

"Hissedebiliyor musun?" Eli, benimkinin üstünde oyalandı, beni tıpkı daha önce tuttuğu gibi tutmasını diledim içimden.

Bir anda, korkunun soğuk uyuşukluğu kapıdan sürünerek çıktı ve koluma dolandı. Çekilmeye çalıştım ama Alek izin vermedi. Sonrasında öfke ve iğrenme bu duyguyu takip etti. Sıcak tırnaklan etimi yırttı, gerçi geriye bıraktıkları izler sadece zihnimde, ruhumdaydı Alek elimi bıraktı ve tekrarladı: "İçeri giriyoruz. Hatırla, bana güven. Ben senin koruyucunum."

Cümlesini bitirir bitirmez kapının diğer tarafındaydık, *Bizi birdenbire bir yere sokmadan önce beni uyarmasını gerçekten çok*

isterdim. Alek dirseğiyle beni merdivenlere ve beceriksizce kaçmaya çalıştığım gerçekliğe doğru hafifçe itti. Hayaletler gibi sessizce ikinci kata geçtik. Her adımla birlikte dumansı korkunun boğucu, pis kokusu daha fazla güçlendi. Kusmak istedim. Basamakların başında Alek öne geçti. Hafifçe iç geçirdim. Tamam, doğru. O benim koruyucumdu. Bizi mekânlar arasında zaplama yetisinin ve garip bir tür vampir olmam için beni öpmesinin yanı sıra, aynı zamanda süper güçlü -ve süper seksi- olmak zorundaydı. Önde o oldukça, karanlıkta gizlenmiş herhangi bir antik, korkunç yarattığı dövebilirdi.

Cenaze levazımatçılarının cesetleri koyduğu türden metal bir masanın dışında hiçbir eşya olmayan bir odaya geçtik. Soğuk oda çamaşır suyu ve kan kokuyordu ve bu ikisinin karışımı, gözlerimi yakan kırmızı ve beyaz bir kurdele şeridi haline geldi. Odayı taradım. Dumanın ve gölgelerin arasından bu kadar kolay görebildiğime şaşırmıştım.

O gölgelerin birinde annemin kahverengi kıvrıkcık saçlarını gördüm. Koruyucumun arkasından ayrılıp yanına uçarcasına gittim. "Anne?!" Sessizlik kulaklarımı yaktı. "Anne! Anne!" Daha önce etrafını sardığını gördüğüm yumuşak, vanilya renkli duman, umutsuzluğun ve paniğin pas rengindeki filizlerinin içinde güçlülükle dolaştı, korku gözümü kör etti. Gözyaşları yüzümü yıkadı; boğazım sertleşti ve kurudu. "Alek, kımıldamıyor. Ve sorunun ne olduğunu bilmiyorum!" Alek hemen yanıma geldi. Gözlerimi ovuşturup yaşları sildim ve öteki dünyaya aitmiş gibi görünen sislerin arasından gözlerimi kırptırdım. Alek annemin gevşek bedenini kucakladı. Bedeni öyle anormal derecede hareketsiz ve aciz görünüyordu ki, bu içimi burktu. Annem asla aciz değildi! Olamazdı!

"Nefes alıyor. İyi olacağından eminim." Alek bana güven vermeye başlamıştı ama kötü bir korku filmi gibi, avcı tam o sırada içeri girdi.

"Ah, bakın. Bu bir parti. Jenna, bana izlemek istediğinden bahsetmemiştin. Bir şeyler ayarlayabilirdik. İzleyicimin olması hoşuma giderdi."

Bana yaklaşan adam, sadece kısa bir süreliğine tanıdığım, bildiğim Paul gibi gözükte. Sonra gözlerim kızardı. Adamın vücudu, sıcak bir yaz gününde yoldan yükselen sıcaklık gibi dalgalandı ve gerçek şekli göründü. Vücudundan içeri ve dışarı doğru bir anaför halinde dönen duman berbattı. Paul'ün kötülüğü çıplak ve yalın bir halde, tamamen göründü. Gerçekte olduğu hastalıklı yarattığı gördüm. Katlettiği insanların ruhları, ıstra-bın dumanlı mor şeritleriyle cıgıllıklar atmakta ve gri derisinin altından kendilerine yol açmak için çırpınmaktaydılar. Gözleri bana odaklanmıştı ama aslında yuvalarının içindeki parazitlerle birlikte dalgalanıyordu. Kurumuş dudaklarından yalan dolu, leş gibi kokan bir parça düştü ve düştüğü yeri eritti.

Yeni süper güçlerim sayesinde, onun ne olduğunu biliyordum; Alastor'du. Başkalarını günaha ve cinayete yönlendiren bir Yunan iblisiydi. *Aranan seri katildi ve annemin peşine düşmüştü.*

Bize doğru hareket etmeyi bıraktı ve vücudu yeniden titreyip annemin kanıp hoşlandığı Paul'e dönüştü. "O zaman önce annecik mi, yoksa sen ve erkek arkadaşın mı?"

Birden, yeni hediyemin geri kalanı netleşti. Alek'e döndüm ve kendimin bile zor tanıdığı emredici bir sesle emrettim. "Alek! Annemi buradan çıkar! 911'i ara!"

Sonra döndüm ve şeytanla yüzleştim. "Benimle başlamaya ne dersin, aşağılık herif?" Konuşurken kollarımı iki yana açtım ve odadaki tüm duygu filizleri üstüme akın ederek etrafımı sardı ve

içimi inanılmaz bir güç dalgasıyla doldurdu. Alastor'un etrafında titreşen karanlık duyguların bedenime girdiğini hissettim; öfke, nefret ve saf kötülüğün korkunç gücünü tanıdım.

Ağzımda sahip olduğumu bilmediğim dişler belirdi ve bedenim emdiğim duyguların gücüyle titreşmeye başladı. Düşünmedim. Sadece hissettim ve hareket ettim. Annemin güvenmiş olduğu adama doğru kendimi attım. Ellerimi gırtlığına sardım ve etten kostümünü sökmeye çalıştım. Hayatımda hiç bu kadar vahşi ve bu kadar özgür hissetmemiştim. Etinin yırtıldığını hissetmek, gözlerinin çıktığını görmek ve korkudan ağladığını duymak güzeldi. Bu duyguyla kabarmış, karanlıkla dolmuştum ve onu parçalarına ayırmak istedim.

Ancak bunu yapamadan, Alek beni düşmanımdan ayırmaya başladı. Beni duvara öyle sert fırlattı ki eğer canlı olsaydım kesinlikle öldürdüm. Şoktan kurtulup ayağa kalktığımda, Alek onun işini çoktan bitirmişti. Boynunu kırmıştı. *Onun kolayca kurtulmasına izin verdi.* Alek'e doğru atıldım ve ayaklarını yerden kestim. Dişlerim alt dudağıma kesti. Alek dengesini yeniden sağladığında, dilime damlayan kehribar rengi kanım Öfkemi sadece daha fazla artırmıştı. Ancak Alek bana geri vuracağına, kollarını benim öfkeyle kabarmış vücuduma sakince sardı ve beni sıkıca tuttu. Göğsünün boş sesi ve kokusu olan sonbahar havası etrafımızı sardı ve varlığı, kavurucu bir yazın arkasından gelen serin, yoğun bir yağmur gibi öfkemi alıp götürdü. Eleni o kadar güçsüz bırakmıştı ki ağlamaya başladım.

"Bunun seni kontrol etmesine izin veremezsin. Vampirlerle ilişkin korku hikâyelerinin çıktığı nokta burası... Çoğumuzun ikinci sınıf kötü filmlere ve insanların kâbuslarına ilham olmanızın sebebi bu. Kontrolümüzü kaybettiğimizde bize bu olur. Güçlerimizin bizi etkilemesine izin verirsek, yakalamak için

yaratıldığımız canavarlara dönüşürüz." Çenesini başımın üstüne koydu; saçınıdaki kurumuş kehribar kanı içine çektiğini hissedebiliyordum. "Ondan beslenmek yeterliydi. Seni bozmasına izin verme. Enerjiyi tutup, şeytanı bırakmayı öğrenmek zorundasın. Ruhu yeniden aşağıda, hayal edebileceğinden katbekat kötü bir yerde. Bırak bu ceza yeterli olsun."

Başımı kaldırıp ona baktım ve bir anda anladım, "Koruyucum olduğunu söyledin ama beni onlardan korumak için burada değilsin. Beni benden korumak için buradasın."

"Evet, bu doğru. Artık daha iyi misin? Kendine geldin mi?"

Sesi öyle derin, öyle nazik ve gözleri öyle sıcaktı ki, içlerinde kendimi kaybettim. Ve sonra onu saran sisi gördüm. Canlı, parlak bir kehribar rengindeydi... Kanımla aynı renkteydi. Bana, erken gelen pırl pırl bir şafağı ve yeni başlangıçları hatırlatmıştı. Altın renkli filizler beni, bizi sardı ve kendime engel olamadım. Parmak uçlarımda yükseldim ve hafifçe dudaklarımdan öptüm.

Mavi gözleri şaşkınlık içinde açıldı. Sonra eğildi ve beni öptü; denize atılan demirimi, merkezimi, koruyucumu bularak ona doğru yaslandım.

"Jenna, neler oluyor?"

Annemin zayıf sesiyle birlikte hızla birbirimizden koptuk ve ölüm odasının hemen dışında yatan anneme doğru koştum. Alek'in yanımda hareket ettiğini, eskiden Paul olan şeyin görüntüsünü kapattığını hissettim.

"Her şey yolunda, anne. Her şey iyi olacak," dedim, onu tutmak için uzandım ve etrafını bir kez daha krem renginde ve sağlıklı, ölümden tamamen arınmış vanilya renkli bir sisin sardığını görünce huzurla iç çektim.

Alek elimi tutup bana kuvvet vererek polisin, acil servis ekiplerinin ve ön bahçede endişeli koyunlar gibi dolanıp duran komşuların varlığıyla büyüyen tüm o koşuşturma, acı ve korku filizlerinden etkilenmemi engelleyerek yanımda kaldı. Hiç kimsenin göremediği ama benim sisin içindeki pus gibi seçebildiğim, oldukça yoğun ve hareketli, insanı etkileyen kaosun arasından Alek beni anneme götürdü. Kafasında berbat bir şişlik olmasına rağmen annemin bilinci tamamen açıktı. Bir acil servis personeline biraz Xanax ve bir bardak şarap içse hemen iyileşeceğini ve eve gidebileceğini söylediğini duyana kadar hâlâ biraz endişeliydim.

"Hanımefendi, isterseniz annenizle aynı arabaya binebilirsiniz," diye seslendi bir acil servisi elemanı. Annemin ilaç ve alkol talebine hâlâ gülümsüyordu.

"Evet, geliyorum," dedim ve sonra Alek'e döndüm. Mavi gözlerinin içine baktım; hayal edebileceğim her şeyden çok daha farklı bir gelecek gördüm ve bir an utandığımı hissettim. "Ah, onunla birlikte gideceğim, biliyorsun, yaralı olduğu için." Gergince kıkırdadım. "Eh, tabii ki biliyorsun, sen..." Beni kendine çekti ve saçmalayan dudaklarımı öptü. Yapraklar ayağımın etrafında gezindi ve rüzgâr keçe gibi olmuş saçlarımın arasından geçti.

"Biliyorum." Nefesi burnumu gıdıkladı. "Arkanızdan geleceğim. Hâlâ öğreneceğin çok şey var."

Ambulansın arkasına atladım ve arabasına kadar yürüdüğü yol boyunca şirin poposunu seyrettim. Parlak yeşil şeye ulaştığında dönüp bana baktı ve gözleri yumuşakça parladı. "Hey," diye seslendi. "Daha önce haklıydın sanırım. Birbirimize uygun olduğumuzu düşünüyorum."

KRISTIN CAST

Ambulansın kapıları kapandığı ve annem, *şu uzun boylu çocuk kim* sorularıyla beni sıkboğaz ettiği sırada bir aptal gibi sırtıyordum. İnanılabilir ve başımı belaya sokmayacak cevaplar uydurmaya çalıştığım sırada kehribar rengi, tatlı filizler ambulansa tutunup, rehberlik edip... koruyup,, yepyeni bir hayata doğru bana yol gösterirken küçük pencereden bakıyordum.

Ölü Adam Takipte

Bir Morganville Vampirleri Hikâyesi

RACHEL CAINE

Batı Texas'ta yaşamak, iyi bir havası ve sevimli insanları olmayan bir cehennemde yaşamaya benzerdi. Morganville, Texas'ta yaşamak işte aynen böyle ve üstüne bir de daha kötü-sünün paketlenmiş haliydi. Bunu bilmem gayet normaldi. Adım Shane Collins ve ben burada doğdum. Ardından burayı terk ettim ve sonra geri geldim... Hiçbirinde fazla bir tercih şansım olmadı.

O yüzden, buraya hiç ayak basmamış siz şanslı insanlar için işte bir Morganville turu: Burası nefes alan birkaç bin dostun ve nefes almayan muazzam sayıda kişinin eviydi. Vampirler. Onlarla yaşanmazdı ama Morganville'de kesinlikle onlarsız da yaşanmazdı, çünkü kasabayı onlar yönetiyordu.

Bunun haricinde Morganville, 60'lann ve 70'lerin petrol patlamasının bankalara bir kuruş bırakmadan çekip gitmesinin sonucu, normal, tozlu binaların derlenmiş bir haliydi. Kasabanın merkezindeki üniversite, kendi başına küçük bir şehir gibiydi; Duvar ve kapılarla çevriliydi.

Ah, ayrıca kasabada kimsenin içen sokulmadığı, çok sıkı korunan bir vampir bölgesi vardı. Orada bulunmuşluğum vardı; zincirlenmiş bir halde. Eğer halka açık korkunç bir idamı sabırsızlıkla beklemiyorsanız, hoş bir yerdi.

Bir zamanlar bu kasabanın yerie bir oiana kadar yandığını görmek isterdim. Sonra bana şu şeylerden geldi, ne deniyordu,

imgelem mi? imgelemim, bir sabah kalktığıım, Morganville'i ve içinde yaşayan herkesi kaybettiğimi fark etmem şeklindeydi... Geriye hiçbir şeyim kalmayacaktı. Hâlâ değer verdiğim her şey buradaydı. Sevsem de nefret etsem de.

İmgelemler iğrenç şeylerdi.

Bugün de onlardan birini yaşıyordum. Marjo'nun Lokantası'nda bir masada oturuyor, pencerenin önünden ölü bir adamın geçmesini seyrediyordum. Morganville'de ölü insanlar görmek pek sıradışı değildi. Kahretsin, en yakın arkadaşlarımdan birisi şu anda ölüydü ve hâlâ tabakları yıkamakla ilgili bana karın ağrısı çektiriyordu. Ancak Michael'ın olduğu gibi, vampir ölü vardı ve bir de Jerome Fielder'ın olduğu gibi, *ölü* gibi ölü vardı.

Ölü ya da değil, Jerome, Marjo'nun dışında pencerenin önünde yürüyordu.

Marjo, "Sipariş hazır," diyerek parmaklarını şıklattı ve tabağını beyzbolda üçüncü kaledeki bir yer topu gibi bana doğru attı; tabağın duvara çarpmasını engellemek için elimi saha arkası çiti gibi tuttum. Hamburgerimin tepesi masanın üstüne kaydı ve değişiklik olsun diye hardallı tarafı yukarı geldi.

"Gitti bahşiş," dedim. Bir sonraki kurbanına doğru çoktan yola çıkmış olan Marjo, bana arsızca fiske attı.

"Sanki hiç bıraktın da, seni cimri, pis serseri."

Hareketine karşılık verdim. "İkinci işine gitmen gerekmiyor mu senin?"

Bu onu sadece bir saniye için durdurdu. "Ne ikinci işi?"

"Ne bileyim, üzüntü danışmanlığı olabilir mi? Fazla duyarlısın ya."

Bana ilkinden daha ağır bir küfürle geri döndü. Marjo, benim bebek maması kustuğum zamanları bilirdi. O zamanlarda

da beni şimdikinden daha fazla sevmezdi ama bu kişisel bir şey değildi. Marjo kimseyi sevmezdi. Neden hizmet sektörüne girdiğini düşünebilirsiniz.

"Baksana," dedim ve onun çıkık kalçasına bakmak için eğildim. "Az önce dışarıdan kimin geçtiğini gördün mü?"

Bana bakmak için döndü. Yuvarlak tepsiye kırmızı, keskin pençeleriyle sıkı sıkıya tutmuştu. "Lanet olsun, Collins, burada bir lokanta işletiyorum, pencerelerden dışarı bakmak için zamanım yok. Başka bir şey istiyor musun, istemiyor musun?"

"Evet. Ketçap."

"Git bir domates sık." Başka bir masayla ilgilenmek ya da kafası attığı için ilgilenmemek üzere uzaklaştı.

Pencerenin önündeki otoparkı seyrederken, hamburgerimin üstüne yeşilliklerden koydum. Dışarıda tam olarak altı araba vardı; bir tanesi ev arkadaşım Eve'den ödünç aldığım arabaydı. Devasa şey aslında arabadan çok bir transatlantikti ve performansına göre ona bazı günler Queen Mary, bazı günlerse Titanik derdim. Göze çarpardı. Otoparktaki diğer araçların çoğu dandik, güneşte renkleri açılmış pikaplar ve eskimiş, yarı yarıya enkaz haline gelmiş sedanlardı.

Jerome'dan ya da kesinlikle ölü olup orada burada yürüyen başka bir adamdan hiçbir iz yoktu. *Onu gerçekten gördüm mü?* anlarından birini yaşadım ama hayal gören bir tip değildim. O çocuğu hayal etmek için hiçbir nedenim yoktu. Ondan *hoşlanmıyordum* bile ve en az bir yıldır, belki daha fazla bir süredir ölüydü. Kasabanın sınırında geçirdiği bir araba kazasında ölmüştü. Bu, *kaçmaya çalışırken vuruldu*'nun ya da ona en yakın Morganville karşılığı anlamına geliyordu. Belki de Vampir Koruyucusu'nu kızdırmıştı. Kim bilebilirdi?

Hem kimin umurundaydı? Zombiler, vampirler, neyse ne. Morganville'de yaşıyorsanız, doğüstü tiplerle geçinmeyi öğreniyordunuz.

Hamburgerimi ısırdım ve çiğnedim. İşte bu yüzden Marjo'nun yerine geliyordum. Muhteşem hizmet için değilse de, ömrüm boyunca yediğim en iyi hamburgerler için. Yumuşak, sulu, baharatlıydılar. Körpe, taptaze marul ve domates, biraz kırmızı soğan vardı. Tek eksik...

"Lanet olası ketçabın," dedi Marjo ve eski kovboy filmlerindeki bir meyhane barmeniymiş gibi şişeyi bana kaydırarak gönderdi. Ketçabı kaptım ve şişeyle kendisine selam verdim ama Marjo çoktan ilerlemeye başlamıştı.

Ketçabı hamburgerime sıkarken, pencereden bakmaya devam ettim. Jerome. Bu kafa karıştırıcıydı. Ama beni öğle yemeğimi yemekten alıkoyacak kadar değil.

Bu size genel olarak Morganville'de hayatın ne kadar garip olduğunu gösterirdi.

Yemek sonrası Jerome hakkındaki her şeyi unutmaya hazırdım, çünkü Marjo'nun hırçın tavrı bile hamburgerlerinin yükselttiği endorfin değerlerini düşüremezdi; ayrıca eve gitmek zorundaydım. Saat beş olmuştu. Şişeleme fabrikası paydos etmişti, lokanta çok yakında zor bir günün ardından işinden çıkan yetişkinlerle dolup taşacaktı ve pek çoğu benden, Marjo'nun hoşlandığından daha fazla hoşlanmıyordu. Çoğu benden büyüktü; on sekiz yaşında, kendine-bir-iş-bul-seni-serseri bakışlarına maruz kalmaya başlıyordum.

Güzel bir dayaktan hoşlanırdım ama *İncil* haklıydı. Vermek, almaktan daha iyiydi.

Pencerenin camından arkamda birinin batıya doğru ilerleyen parlak güneşi kapadığını gördüğümde Eve'in arabasının kapısını açıyordum. Görüntü bulanık ve lekeliydi ama dalgalanmalar içinden suratının bir kısmını seçebildim.

Jerome Fielder. Şu bak işe, onu gerçekten görmüştüm.

Jerome saçlarımı eliyle kavramadan ve alnımı önce sıcak metale sonra da cama çarpmadan önce, *Oğlum, esprili bir şey söyle*, diye düşünecek kadar vaktim oldu. Dizlerimin bağı çözülürdü; kulaklarımda tuhaf, yüksek perdeden bir vızıltı vardı. Beni tekrar yere çarptığında dünyam bembeyaz oldu, sonra kırmızı geldi ve sonra her şey kararmaya başladı.

Her şey yok olurken, *Neden ben?* diye düşünecek kadar vaktim vardı.

Bir süre sonra Eve'in arabasının arka koltuğunda yol alır ve döşemenin her yerine kan damlatırken uyandım. *Ah, hay aksi, bunun için beni öldürecek*, diye düşündüm ama şu anki en büyük problemim bu olmayabilirdi. Bileklerim arkamdan bağlıydı ve Jerome ayak bileklerime de bir şeyler yapmıştı. O kadar sıkı düğümlenmişti ki yavaş, soğuk bir nabız dışında ellerim ve ayaklarımdaki hissi kaybetmiştim. Alnımda, sanırım saç çizgime yakın bir yerde bir kesik vardı ve muhtemelen beyin sarsıntısı geçiriyordum, çünkü midem bulanıyor ve başım dönüyordu.

Jerome, Eve'in arabasını kullanıyordu. Yolda paldır küldür ilerlerken dikiz aynasından bana baktığını fark ettim. Her nere-

deyse, oldukça bozuk bir yoldu ve araba tümseklerin üstünden hızla geçince, bir bez bebek gibi yerimde zıpladım.

"Baksana," dedim. "O zaman sen ölüsün ha, Jerome?"

Bir şey söylemedi. Sebebi benden aşağı yukarı Marjo kadar hoşlanıyor olması olabilirdi ama ben öyle olduğunu düşünmüyordum; tam olarak *düzgün* görünmüyordu. Jerome lisede büyük bir çocuktü; buradaki büyüklük, geniş omuzlu anlamındaydı. Spora tapardı, bir futbol oyuncusuydu ve en büyük boyun yarışmasını kolayca kazanmıştı.

Jerome'un tüm kaslarının hâlâ yerinde durmasına rağmen, sanki içlerindeki hava boşaltılmıştı. Artık sicim gibi ve garip bir şekilde tel teldiler. Yüzünde boşluklar vardı; derisi yaşlı ve damarlı görünüyordu.

Evet, ölüydü. Morganville dışındaki her yerde zombilenmek, kafayı sıyırtıcı bir şey olurdu, aslında Morganville'de bile tuhaftı. Vampirler? Elbette. Zombiler? Onları pek göremezdiniz.

Jerome hâlâ çalışan bir gırtlığının olduğunu ispatlama vak-tinin geldiğine karar verdi. "Ölü değilim," dedi. Sadece iki kelime etmiş ve bu da pek yardımcı olmamıştı çünkü sesi yankılı ve çatlak çıkmıştı. Ölü bir adamın sesini kafamda canlandırmak zorunda kalsaydım da aynen böyle olurdu.

"Harika," dedim. "Aferin sana. O zaman araba hırsızlığı şeyi kariyerinde yeni bir adım attın, öyle mi? Ve adam kaçırma? Bu iş nasıl gidiyor?"

"Kes sesini."

Tamamen haklıydı, sesimi kesmem iyi olacaktı. Konuşuyordum çünkü ölü bir adam araba kullanıyordu. Bu beni bir parça rahatsız etmişti. "Arabayı bir yere toslarsan Eve senin peşine düşer, bulur ve parçalarına ayırır. Eve'i hatırlıyor musun?"

"Kaltak," dedi Jerome, hatırladığının göstergesi olarak. Elbette hatırlıyordu. Jerome İskoçyalı Kulübü'nün başkanıydı ve Eve, Goth⁶ Yoldaşlığı, Morganville Baskısı'nın kurucusu ve neredeyse tek üyesiydi. O iki grup, özellikle de lisenin sera dünyasında asla anlaşamazdılar.

"Daha sonra ağzını sabunla yıkayacağım, hatırlat bana," dedim ve acımasız bir darbe hızla başıma inince gözlerimi kapadım. Beynimde kırmızı bir ışık parladı, anevrizma ve ölüm gibi şeyleri düşündüm. "İnsanların arkasından konuşmak hiç hoş değil."

"Git kendini becer."

"Hey, *üç* kelime! Yürü be oğlum. Bir bakmışsın gerçek cümleler kurmaya hazır olmuşsun... Nereye gidiyoruz?"

Jerome'un gözleri bir süre daha bana aynadan dik dik baktı. Araba toprak gibi kokuyordu ve bir şey daha vardı. Çürümüş bir şey. Pis bir evsizin yıkanmamış kıyafetlerinin, kokuşmuş et dolu bir varilin içinde demlenmesi gibi bir şeydi.

Aklıma getirmemeye çalıştım çünkü koku, sallanan araba ve ağrıyan başım olunca, şey, bilirsiniz işte. Şans eseri, aklıma getirmeme durumu fazla uzamadı çünkü Jerome birkaç dönüş yaptı ve sonra biraz abartılı bir güçle frenlere asıldı.

Arka koltuktan yuvarlandım ve ferah ayak boşluğuna düştüm. "Ah," diyerek acımı resmîleştirdim. "Bunu Ölü Adam Sürücü Kitabı'ndan mı öğrendin?"

"Kes sesi."

"Ölmek sana aslında daha büyük bir kelime dağarcığı vermiş olmalıydı diye düşünüyorum. Bu söylediğine 'sen' zamirini de eklemelisin. Yoğunlaştırılmış bir kursa falan yazılsana."

6 1970'lerin sonu 1980'lerin başında, Punk'tan etkilenecek doğan bir alt kültür. (ed.n.)

Jerome ön koltuktan çıkarken araba sarsıldı, sonra arka kapı açıldı ve uzanıp beni kollarımın altından kavrayarak çekti. Ölü olabilirdi, kesinlikle pis de olabilirdi ama hâlâ güçlüydü.

Jerome beni, düzeltilmesinin ve çakıl döşenmesinin üzerinden zaman geçmiş olan sert, beyaz bir yola attı ve arabanın önünden dolaşıp uzaklaştı. Kıvrıldım ve etrafa baktım. Altı metre kadar ötede -beyaz yolun sonunda- eski bir ev vardı; yıpranmış, bozguna uğramış ve bel vermiş görünüyordu. Yüzyıllık bir ev olabilirdi ya da bakım yapılmadan beş yüzyıl geçirmişti. Söylemesi zordu. İki katlı, demode ve kare şeklindeydi. Her ne kadar *serin* ifadesi buralarda göreceli olsa da bir zamanlar insanların serin esintileri yakalamak için yaptırdıkları, evin etrafını çevreleyen verandalardan biri vardı.

Burayı tanımamıştım, ki bu biraz garip bir duyguydu. Morganville'de büyümüştüm ve buradaki tüm kuytu köşeleri bilirdim; yetişkinliğe geçmek için gerekli olan hayatta kalma becerisi sayesinde. Bu, artık Morganville'de olmadığım anlamına geliyordu. Kasabanın sınırlarındaki bazı çiftlik evlerini bilirdim ama orada yaşayanlar kasabaya fazla sık gelmezlerdi ve çaresiz ya da kolay bir intiharın peşinde değilse, kimse şehri ekspres vampir izni olmadan terk edemezdi. O yüzden burada kimin yaşadığına dair hiçbir fikrim yoktu. Kimse değilse bile bugünlerde Jerome yaşıyordu.

Belki eskiden burada oturanların beyinlerini yemişti ve beni kendince paket servisi olarak görüyordu. Evet, işte bu içime su serpmişti.

İpleri gevşetmeye çalıştım ama Jerome sağlam bir düğüm atmıştı ve uyuşmuş parmaklarım tam olarak bu göreve hazır değildi.

Otoparka çıkıp ölü yaratıkla karşılaştığımda, güneş bitkilerin üzerinden çekiliyordu, şimdiyse büyük batı güneşi tozlu ufkun Sınırlarını süpürüyordu. Koyu kırmızıdan çivit mavisine kadar birbirinin üstüne geçmiş renk şeritleriyle batmak üzereydi.

Kıvrıldım ve sabırsızca 911'e mesaj atmamı bekleyen cep telefonumun bulunduğu ön cebime ulaşmak için bir dirseğimi oynatmaya çalıştım. Başaramadım ama zaten vaktim de tükenmişti.

Jerome arabanın etrafında dolaşarak geri geldi; beni tişörtümün yakasından kavradı ve çekti. Homurdandım, tekme attım ve oltanın ucundaki bir balık gibi debelendim ama başarabildiğini tek şey, toprakta daha geniş bir sürüklenme izi bırakmak oldu. Nereye gittiğimizi göremiyordum. Terli boynumda Jerome'un serin ve kuru parmaklarının hissi vardı.

Giysilerime rağmen keskin kıymıklar batmış gibi hissettiren bir dizi basamaktan paldır küldür çıktık ve yana yatık, karanlık bir çatı tarafından güneş ışığı kesildi. Veranda daha düzdü ama canımı daha az yakmıyordu. Tekrar debelenmeye başladım, bu sefer varımı yoğumu ortaya koydum ama Jerome beni yere attı ve başımın arkası ahşap zemine çarptı. Daha fazla kırmızı ve beyaz ışık ortaya çıktı, sanki şahsi acil durum sinyali gibiydiler. Gözlerimi kırıp onları uzaklaştırdığımda, bir kapı eşiğinden karanlığa doğru sürükleniyor olduğumu gördüm.

Kahretsin.

Artık meydan okuyacak halde değildim. Ciddi ciddi korkmuştum ve kurtulmak istiyordum. Kalbim küt küt atıyordu ve burada, bu pis kokulu, sıcak, kapalı odada ölebilmemin bin korkunç yolunu düşünüyordum. Sırtımın altındaki halı sert ve küflüydü. Mobilyalar terk edilmiş ve tozlu gözüküyordu ama en azından parçalarına ayrılmamışlardı.

Gariptir, üst kattan bir televizyon sesi geliyordu. Yerel haberler. Vampirlerin resmî sözcüsü güvenli, küçük hikâyeleri, dünya olaylarını, tartışmaya fazla açık olmayan şeyleri bildiriyordu. Kitleler için morfin etkisi yaratacak şeylerden bahsediyordu.

Ses kesildi ve Jerome beni bıraktı. Önce bir yanıma düştüm sonra yüzüstü uzandım, halıdan ağız dolusu toz yutmamaya çalışırken dizlerimin üstünde durmak için tırtıl gibi kıvrıldım. Arkamdan kuru bir hırıltı duydum. Jerome gülüyordu.

"Hâlâ gülebiliyorken gül bakalım, maymun çocuk," diye mırıldandım ve toz tükürdüm. *Buckaroo Banzai*'yi seyretmesine pek ihtimal vermesem de denemeye değirdi.

Ayak sesleri ikinci katın merdivenlerini gıcırdattı. Doğrudum çünkü ürkütücü olması muhtemel ölümüne ait öğlen matinesine gelen şeytani piç kimse, geldiğinde ona bakıyor olmak istiyordum...

Ah. Ah, *lanet olsun*.

"Merhaba, evlat," dedi babam Frank Collins. "Bunun için üzgünüm ama kendi isteğinle gelmeyeceğini biliyordum."

Uslu bir çocuk olacağım ve fırsatını bulduğum saniyede arabaya koşmayacağıma dair söz verdiğimde ipler çözüldü. Babam aşağı yukarı beklediğim gibiydi; yani kötü ama güçlüydü. Kız kardeşim öldükten sonra -kaza ya da cinayet, siz seçin- dipsiz bir kuyuya düştü ve açması, sıradan bir alkolik oldu. Annem de. Aslında ben de.

Babam açması, sıradan bir alkolik olduğu sıralarda vampir avlayan adi, kavgacı bir sarhoşa dönüştü. Vampir nefreti bileşeni yıllardır içinde kabarmaktaydı ve bu bileşen annem -belki- intihar ettikten sonra eski bir dinamit yığını gibi patladı. Annemin

İntiharına ne ben ne de babam inandık. İşin arkasında vampirler Vardı; tıpkı hayatlarımızda meydana gelen her korkunç şeyin arkasında oldukları gibi.

En azından ben bir zamanlar buna inanıyordum. Babamsa hâlâ inanıyordu.

Tıpkı Jerome'un üstünden çıkan bayat et kokusu gibi, babamın üstünden yükselen viskinin kokusunu alabiliyordum. Jerome köşedeki bir sandalyeye geçmiş, kitap okuyordu. Komikti. Jerome hayattayken fazla okuyan bir tip değildi.

Ayaklarım ayakta duramayacak kadar uyuşmuş olduğundan eski, tozlu kanepenin üstünde itaatkârca oturuyor ve parmaklarıma tekrar kan akışı sağlamaya çalışıyordum. Babamla birbirimize sarılmadık. Onun yerine babam, odayı arşınlamaya başlayarak toz zerreciklerini havalandırıp kirli pencerelerden yolunu bulmaya çalışan birkaç ışık çizgisinin içinde parlamalarını sağladı.

"Berbat görünüyorsun," dedi, bana bakmak için durarak. Marjo'ya yaptığım gibi, ona tek parmaktan oluşan bir selam çakmak güdüsüne karşı koydum, çünkü hıncını alana kadar benim canıma okurdu. Onu görmek, göğüs kafesimin bittiği yerde kötü, hastalıklı bir duygu hissetmeme sebep olmuştu. Onu sevmek istiyordum. Ona vurmak istiyordum. Tüm bu olanların kaybolmasını istemek dışında ne istediğimi bilmiyordum.

"Öyle mi, sağ ol baba," dedim ve gençliğe özgü tavırlardan yapabildiğim kadarını yaparak, kendimi kasıtlı olarak kanepeye pat diye bıraktım. "Ben de seni özledim. Bakıyorum tüm arkadaşlarını beraberinde getirmişsin. Ah, bir saniye."

Babam Morganville yoluna son sürüşünde, bunu kelimenin tam manasıyla yapmıştı; bir grup motosikletli arkadaşıyla bir motosikletin üzerinde gelmişti. Bu sefer onlardan hiç iz yoktu.

Sonunda ona basıp gitmesini ne zaman söylediklerini ve bunu ne kadar sert yaptıklarını merak ettim. ,

Babam cevap vermedi. Bana dik dik bakmaya devam etti. Bir sürü fermuarı olan deri bir ceket, taşlanmış kot pantolon ve sağlam çizmeler giyiyordu. Ceket haricinde benim giydiklerimden çok fazla farkı yoktu, çünkü sadece bir aptal bu sıcakta deri giyerdi. *Sana bakıyorum, baba.*

"Shane," dedi. "Senin için geri geleceğimi biliyordun."

"Evet ya, bu gerçekten çok şirin. Seni son gördüğümde, vampir dolu koca bir binayla birlikte benim kıcımlı da havaya uçurmaya çalışıyordun, hatırladın mı? Benim göbek adım ne, Munzam Zarar mı?" Beni gerçekten havaya uçuracaktı. Bundan başka bir niyeti olduğunu düşünmeyecek kadar iyi tanırdım babamı. "Ayrıca beni canlı canlı bir kafesin içinde yanayım diye terk ettin, *baba.* O yüzden müziğin sesi yükselirken gözlerim dolmuyorsa beni bağışla lütfen."

Yüzündeki -rüzgâr ve güneşten yıpranmış, sert, deri maskesindeki- ifade değişmedi.

"Bu bir savaş, Shane. Bunu konuşmuştuk."

"Komik olan, *eğer vampirler tarafından yakalanırsan seni yanmaya terk edeceğim, gerizekâh dediğini hatırlamıyorum.* Belki de sadece zeki planının tüm detaylarını hatırlamıyorumdur." El ve ayak parmaklarına yeniden his geliyordu. Hiç eğlenceli bir şey değildi. Sanki onları akü asidine daldırmış ve sonra da küllü su içinde yuvarlamıştım. "Bunu unutamıyorum. Ama senin gitmen ve arkadaşlarımı da bu işin içine sürüklemen gerekiyordu!"

Aslında en çok bundan nefret ediyordum. Tamam, bana -hem de birçok kez- kazık atmıştı. Ama haklıydı; davasına inandığım

zamanlarda, içimizden birisinin dava uğruna yem olabileceği konusunda anlaşmış saydık.

Masum insanların, özellikle de arkadaşlarımla, ceset yığınının üstüne fırlatılacağı konusunda anlaşmamıştık.

"*Arkadaşların, tabii,*" dedi babam, ucuz viski şişesine verdiği kadar bir önemle. "Yarım bir vampiri, vampir olmak isteyen korkunç ucubeyi ve şu kızı kastediyorsun, değil mi? Ufak tefek, sıksa olan. Beynini eritti, değil mi? Seni bu konuda uyarmıştım."

Claire. Adını bile hatırlamıyordu. Gözlerimi bir saniye için kapadım ve işte karşımdaydı; parlak, güven dolu gözlerle bana bakıp gülümsüyordu. Ufak tefek olabilirdi ama babamın asla anlayamayacağı türden bir gücü vardı. Şimdiye kadar tanıdığım tamamen saf olan ilk şeydi ve babamın onu benden almasına izin vermeyecektim. Şu anda Cam Ev'de beni bekliyordu; büyük ihtimalle ders çalışıyor ve bir kalem kemiriyordu. Ya da Eve'le kavga ediyordu. Ya da... hangi cehennemde olduğumu merak ediyordu.

Kurtulmam gerekiyordu. Claire'e geri dönmem gerekiyordu.

Acısın ya da acımasın, ayaklarım yeniden kendine gelmişti. Ayağa kalkarak onları sınadım. Ölü Jerome, köşedeki yerinde kitabını bir kenara koydu. *Oz Büyücsüsü*'nün yıpranmış, üstünde su lekeleri olan bir kopyasıydı bu. Kendisinin kim olduğunu düşünüyordu? Korkak Aslan mı? Korkuluk mu? Belki de kendisini Dorothy sanıyordu!

"Tam düşündüğüm gibi, her şey kızla ilgili. Kendini onu kurtarmak için gelen beyaz atlı prens olarak görüyorsunuz." Babamın gülümsemesi elmasları kesmek için yeterli keskinlikteydi. "Seni nasıl gördüğünü biliyor musun? Büyük, kafası çalışmayan, boynuna tasma takabileceği bir salaksın. Onun özel, evcil *pitbull*'u. Senin masum okullu kızın, üstünde artık Kurucu'nun sembolünü taşıyor. Vampirler için çalışıyor. Babana böyle ihanet ettiğin için,

kızın yatakta senin için bir porno yıldızı gibi bir şey olmasını umuyorum elbette."

Bu sefer, gözümün önünde kırmızıyı görmek için başıma darbe almaya gerek yoktu. Çenemin aşağı eğildiğini, ciğerlerimin dolduğunu hissettim ama öfkemi kontrol altında tuttum. Bir şekilde.

Onu doldurmam için beni zorlamaya çalışıyordu. "Onu seviyorum, baba," dedim. "Yapma."

"Sevgi, tabii, ne demezsin. Sevgi kelimesinin anlamını bilmiyorsun, Shane. Kız, sülükler için çalışıyor. Morganville'deki kontrolü yeniden kazanmalarında onlara yardım ediyor. Onun gitmesi gerekiyor ve bunu sen de biliyorsun."

"Cesedimi çiğnemen gerekir."

Jerome köşede, gırtlakını temelli söküp atmaya istememe neden olan şu cızırtılı, kulak tırmalayan sesiyle güldü. "Bu dediğin ayarlanabilir," diye gıkladı.

Gözlerini benden ayırmadan, "Kes sesini," diye çıkıştı birden babam. "Shane, beni dinle. Cevabı buldum."

"Dur... tahmin edeyim... Kırk iki mi?" Faydasızdı. Babam, bir Douglas Adams hayranı olmak için yeteri kadar havalı olmanın yakınından bile geçmiyordu. "Ne bulduğun umurumda değil baba ve seni daha fazla dinlemeyeceğim. Eve gidiyorum. Ölü evcil hayvanının beni durdurmasını istiyor musun?"

Gözleri bileklik taktığım bileğime odaklandı. Beni bir vampir malı olarak teşhis edecek türden bir şey değildi... Üzerinde kırmızı haç olan plastik beyaz bir, hastane bilekliği.

"Yaralandın mı?"

Hasta olup olmadığımı sormuyordu tabii. Babama göre ben sadece başka bir piyade eriydim. Ya yaralıydınız ya da hasta numarası yapardınız.

"Fark etmez. Daha iyiyim," dedim.

Sadece bir saniye için, babam yumuşamış gibi göründü. Belki kimse değil, sadece ben fark etmiştim bunu. Belki ben de kafadan uydurmuştum. "Nerede yaralandın, evlat?"

Omuzlarımı silktilim ve karın kaslarımı işaret ettim. Yara hâlâ acıyor ve yanıyordu. "Bıçak."

Babam kaşlarını çattı. "Ne kadar önce?"

"Yeterince uzun." Bileklik önümüzdeki hafta çıkarılacaktı. Nekahet sürem bitmek üzereydi.

Gözlerimin içine baktı ve bir saniye için, sadece bir saniye için, babamın gerçekten endişelendiğine inanmak için kendime izin verdim.

Aşağılık herif.

Onu ne kadar dikkatli izlersem izleyeyim, beni her zaman savunmasız yakalamayı başarırdı. İş işten geçmeden önce yumruğun geldiğini bile görmemiştim. Bu, cerrahi bir hassasiyetle atılan sert bir yumruktu ve beni iki büklüm edip kanepenin üzerine düşürmüştü. *Nefes al*, dedim kaslarıma. Karın boşluğum bana çenemi kapamamı söyledi ve iç organlarımsa acı ve korku içinde çığlık atarak zonkladı. Sert, kesik kesik sesler çıkarttığımı duydum ve bunun için kendimden nefret ettim. Bir dahaki sefer. *Bir dahaki sefer piç kurusuna önce ben vuracağım.*

Böyle bir şeyin olmayacağını biliyordum tabii.

Babam saçımdan kavradı ve başımı kuvvetle arkaya çekti. Yüzümü Jerome'a doğru çevirdi. "Üzgünüm, evlat ama şimdi beni *dinlemen* lazım. Onu görüyor musun? *Onu ben geri getirdim,*

doğrudan mezarından. Hepsini, ihtiyacım olduğu kadarını geri getirebilirim. Benim için savaşır, Shane ve bırakıp gitmezler. Zamanı geldi. Bu kasabayı geri alabilir ve en sonunda bu kâbusa bir son verebiliriz."

Donmuş kaslarım sonunda çözüldü ve hırıltılı, boğuk bir sesle nefes aldım. Babam saçlarımı bıraktı ve uzaklaştı.

Ne zaman geri çekileceğini de her zaman bilirdi.

"Kâbusa bir son verme... tanımlaman... benimkinden... biraz farklı," dedim hırıldayarak. "Benimkinin içinde zombiler yok." Yutkundum ve kalp atışlarımı yavaşlatmaya çalıştım. "Bunu nasıl yaptın, baba? Lanet olsun, o nasıl burada, ayakta durabiliyor?"

Söylediklerimi önemsemedi. Elbette. "Sana savaş hakkında konuşmaya bir son vermenin ve savaşmaya başlamanın zamanının geldiğini anlatmaya çalışıyorum. Kazanabiliriz. Hepsini yok edebiliriz." Durdu; gözlerindeki ışıltı, göğsüne bomba bağlanmış bir bağınazdan sonraki en iyi şeydi. "Sana ihtiyacım var, oğlum. Birlikte başarabiliriz."

Bu kısmı gerçekten inanarak söylemişti. Hastalıklı ve çarpıktı ama bana ihtiyaç duyuyordu.

Ve bunu kullanmam lazımdı. "Önce bana bunu nasıl yaptığını söyle," dedim. "Neye dâhil olduğumu bilmem gerek."

"Sonra." Babam eliyle omzuma hafifçe vurdu. "Bunun gerekli olduğuna ikna olduğunda, belki. Şimdilik tek bilmen gereken bunun mümkün olduğu ve benim de yapmış olduğum. Jerome bunun kanıtı."

"Hayır, baba. Nasıl yaptığını söyle. İçinde olsam da olmasam da söyle. Daha fazla sır yok."

Söylediğim hiçbir şey ona yalan gibi gelmeyecekti, çünkü yalan değildi. Duymak istediklerini söylüyordum. Babalık görevini

kötüye kullanan bir babayla büyümenin ilk kuralı, başa çıkmak, pazarlık etmek ve dayak yemekten nasıl kaçınacağını öğrenmekti.

Ve babam bunu çözdüğümü anlayacak kadar zeki değildi.

Yine de, içgüdüleri onu uyardı; kısık gözlerle ve alnını kırıştıran çatık kaşlarla bana baktı. "Sana söyleyeceğim," dedi. "Ama önce sana güvenilebileceğimi bana göstermen gerek."

"İyi. Ne istediğini söyle." Bu, *kimi dövmemi istediğini söyle*, demekti. İstedikini yapmaya hevesli olduğum sürece bana inanacaktı.

Döveceğim kişinin Jerome olmasını umut ediyordum.

"Son bir iki sene içinde ölenler arasında en güçlüsü kimdi?"

Gözümü kırptım, bunun hileli bir soru olup olmadığından emin değildim. "Jerome?"

"Jerome dışında."

"Sanırım... Tommy Barnes olabilir." Tommy yeni yetme biri değildi, nalları diktğinde otuzlu yaşlardaydı; iri, kötü ve sert bir adamdı, öteki iri, sert adamlar bile ondan uzak duruyorlardı. Bir bar kavgasında öldüğünü duymuştum. Sırtından bıçaklanmış. Zaten karşısına geçip deneyen kişinin boynunu kırardı.

"Koca Tom mü? Evet, o olur." Babam düşünceli bir tavırla başını aşağı yukarı salladı. "Tamam o zamân. Onu geri getiriyoruz."

Dünya üzerinde mezarından geri getirmeyi isteyeceğim son insan Koca Tommy Barnes olurdu. Sağken feci kötü bir insandı. Asabiyeti üzerinde ölümün pek etkisi olmadığını tahmin edebiliyordum.

Ama başımla onayladım. "Göster bana."

Babam deri ceketini ve ardından da tişörtünü çıkarttı. Güneşten yanmış kollarının, yüzünün ve boynunun aksine, göğsü, balık karnı gibi beyazdı ve dövmelemlerle kaplıydı. Bazılarını hatırladım ama mürekkebin tamamı eski değildi.

Yakın zamanda, aile resmimizi kalbinin üstüne dövme olarak yaptırmıştı.

Dövmeye bakarken bir saniye için nefes almayı unuttum. Evet, yaptığım kaba bir şeydi ama annemin ve Alyssa'nın yüz hatlarıydı bunlar. Onları görene kadar nasıl göründüklerini ne-redeyse unutmuş olduğumu fark ettim.

Babam dövmesine doğru baktı. "Kendime hatırlatmaya ihtiyacım vardı," dedi.

Boğazım o kadar kuruydu ki, yutkunduğumda ses çıktı. "Evet." Kendi yüzüm de oradaydı. Sanırım on altı yaşımıydım ve çivit mavisi renginde donakalmıştım. Daha ince ve dövme halimde bile daha umut dolu görünüyordum. Daha emin...

Babam sağ kolunu uzattı ve vücudunda daha fazla yeni mürekkebin olduğunu gördüm.

Ve bu şey hareket ediyordu.

Bir adım geri gittim. Kolunda yoğun, garip semboller vardı. Hepsi standart dövme mürekkebiyle yapılmıştı ama dövmelerin yaptığı hiçbir şey standart değildi. Öyle ki tıpkı bir DNA sarmalı gibi, kolunun etrafında, derisinin altında yukarı aşağı yavaşça dönüyordu. "*Tanrım, baba...*"

"Meksika'da yaptırdım," dedi. "Orada yaşlı bir rahip vardı, Aztekler'den gelen bazı şeyleri biliyordu. Aztekler iki yıldan uzun bir süredir ölü olmadıkları ya da düzgün bir durumda oldukları sürece ölüleri geri getirebiliyorlardı. Onları ayin savaşçısı olarak kullanıyorlardı." Babam kolunu bükünce dövmeler de onunla birlikte büküldü. "Bunu yapan şeyin bir kısmı bu."

Kendimi hasta ve soğuk hissediyordum şimdi. Bu şeyler bildiklerimin katbekat ötesindeydi. Bunu Clarie'e gösterebilmeyi

çılgınca isterdim; teori ve araştırma dolu bir konu olarak, bunlara hayran kalırdı büyük ihtimalle.

Konuyla ilgili ne yapılacağını bilirdi.

Güçlkle yutkundum ve, "Ve diğer kısım?" dedim.

"İşte burada sen devreye giriyorsun," dedi babam. Tişörtünü tekrar giydi, ailemizin resmini saklayarak, "Senin bu işte olduğunu ispatlamana ihtiyacım var, Shane. Bunu yapabilir misin?" dedi.

Nefes aldım ve sonunda, onayladığımı belirtircesine başımı yukarı aşığı salladım. *Zaman kazan*, diyordum kendi kendime. *Zaman kazan, yapabileceğin bir şeyler düşün.* Öz babanın kolunu baltayla kesmekten başka...

"Bu taraftan," dedi babam. Odanın arkasına gitti. Orada bir kapı vardı ve kapıya ceketinden çıkardığı bir anahtarla açtığı sağlam, yeni bir kilit koymuştu.

Jerome yine tüyler ürpertici kahlkahasıyla güldü ve tüylerimin diken diken olduğunu hissettim.

"Tamam. Bu senin için bir şok olabilir," dedi babam. "Ama bana güven, iyi bir dava uğruna."

Kapıyı açtı ve göz kamaştıran tepe lambasını yaktı.

Burası penceresiz bir hücreydi ve içeride kalın, gümüş kaplama halkalarla yere zincirlenmiş bir vampir vardı.

Öyle herhangi bir vampir de değildi. Ah, hayır, böylesi babam için fazla kolay olurdu.

Vampir, benim en iyi arkadaşım Michael Glass'tı. Michael... beyaz görünüyordu. Soluk renkten daha soluktu.

Onu hiç böyle görmemiştim. Kollarında yanıklar, gümüşün değdiği yerde kabarmış büyük izler ve kesikler vardı. Kanı, yavaş damlalar halinde yere akıyordu.

Gözleri genelde maviydi ama şimdi kırmızı, parlak kırmızıydı. İnsansı olmayan, korkutucu, canavarca bir kırmızıydı.

Ama, "Yardım et," diyen fısıltısı hâlâ en yakın arkadaşşıma aitti.

Ona cevap veremedim. Geri çekildim ve kapıyı çarptım.

Jerome yine gülüyordu, bu yüzden döndüm, bir sandalye aldım ve bununla Jerome'un yüzüne sertçe vurdum. Verebildiğim zarara bakarsak, ona pudra ponponuyla da vurabilirmişim. Sandalyeyi kaptı; tek bir hamleyle kalın tahtayı kırdı ve bana geri attı. Sendeledim, arkamda bir duvar olmasa yere düşebilirdim.

"Dur. Oğluma dokunma," dedi babam. Jerome sanki tuğla bir duvara taslamış gibi dondu kaldı; elleri hâlâ boğazımı sıkmak istiyormuş gibi kıpırdıyordu.

Babama döndüm ve sinirle, "O benim arkadaşım!" dedim.

"Hayır, o bir vampir," dedi. "En genci. En zayıfı. Kurtarmak için çoğu kişinin peşinden gelmeyecek olanı."

Bağırarak istiyordum. Birilerini pataklamak istiyordum. İçimdeki basıncın arttığını hissettim. Ellerim titriyordu. "Ona ne yapıyorsun böyle?"

Bana bakan deri ceketli bu adamın kim olduğunu bilmiyordum. Ağarmış karmakarışık saçlarıyla, soluk, kırışık yüzüyle, yaraları ve dövmeleleriyle orta yaşlı, yorgun bir motorcu gibiydi. Sadece gözleri babama aitmiş gibi görünüyordu ve ö bile sadece bir anlığınaydı.

"O bir vampir," dedi. "Senin arkadaşın değil, Shane. Bunu kafana sokmalısın... Arkadaşın öldü, tıpkı Jerome gibi ve bunun, yapılması gereken şeylerin önüne geçmesine izin veremezsin. Savaşa girdiğimizde, hepsini ele geçireceğiz, *Hepsini* İstisnasız."

Michael evimizde oyunlar oynardı. Babam onunla top oynar, salıncağını iter ve doğum günü partilerinde pasta verirdi.

Ve babam artık bunların hiçbirini umursamıyordu.

"Nasıl?" Çenem kasıldı. Dişlerimi gıcırdatıyordum ve ellerim titriyordu. "Bunu nasıl yaptın? Ona ne yapıyorsun?"

"O şeyin kanını akıtıyorum ve bu kar aklıyorum; tıpkı onların biz insanlara yaptıkları gibi," dedi babam. "Bu iki kısımdan oluşan bir büyü... Dövme ve bir vampirin kanı. O sadece bir yaratık, Shane. Bunu aklından çıkarma."

Michael bir yaratık değildi. *Öylesine* bir yaratık değildi en azından ve babamın Jerome'un mezarından çıkarttığı şey de aynı şekildehydi. Jerome sadece beyinsiz bir ölüm makinesi değildi. Beyinsiz ölüm makineleri boş vakitlerini Dorothy ve Toto'nun maceralarıyla doldurmazlardı. Boş vakitlerinin olduğunu bile bilmezlerdi. Bunu Jerome'un büyük, san renkli gözlerinde görebiliyordum şimdi. Acı. Korku. Öfke.

Doğrudan Jerome'a, "Burada olmak istiyor musun?" diye sordum.

Jerome bir an için sıradan bir çocuk gibi göründü. Korkmuş, kızgın, incinmiş küçük bir çocuktı. "Hayır," dedi. 'Acıtıyor.'

Bunun olmasına izin vermeyecektim. Michael'ın başına gelmesine izin vermeyecektim, ah, hayır. Hatta Jerome'un böyle olmasına bile izin vermeyecektim.

"Böyle bir anda yumuşama, Shane. Ne yapılması gerekiyorsa onu yaptım," dedi babam. "Her zamanki gibi. Eskiden de güçsüzdün. Artık bir erkek olduğunu düşünmüştüm."

Bir zamanlar, bu söz beni, bir şeylerle kavga ederek kendimi ispatlamam için zorlardı. Belki Jerome'la. Ya da babamla.

Döndüm, ona baktım ve, "Şu eskimiş palavraya kansaydım, işte o zaman gerçekten güçsüz olurdum, baba," dedim. Ellerimi

kaldırıp yumruk yaptım ama sonra tekrar açtım ve serbest bıraktım. "Sana bir şey kanıtlamaya ihtiyacım yok. Artık yok."

Ön kapıdan, tozla kaplı siyah arabaya gittim. Bagajı açtım ve bir levye çıkarttım.

Babam beni kapıdan seyrediyor, eve dönüş yolumu tıkıyordu. "Sen ne haltlar çeviriyorsun?"

"Sana engel oluyorum."

Ona doğru basamaklardan çıkarken bana bir yumruk savurdu. Bu sefer, yumruğun geldiğini görmüştüm. Daha vurma isteği yumruklarına bile ulaşmadan bunu yüzünden net bir şekilde okumuşum.

Kenara çekildim, kolunu yakaladım ve yüzü duvara gelecek şekilde onu ittim. "Yapma." Kaslarının benimle mücadele etmeyi bıraktığını hissedene kadar onu tahtanın üzerindeki bir böcek gibi duvara yapıştırdım. Kaslarının dışında kalanlarsa asla vazgeçmeyecekti. "İşimiz bitti, baba. Bitti. Her şey *bitti*. Seni incitmek için bana sebep verme, Tanrım, çünkü bunu gerçekten istiyorum."

Öylece pes etmeyeceğini bilmem gerekirdi.

Onu bıraktığım saniyede döndü, yaralı karnıma bir dirseğini yerleştirdi ve beni geri itti. Hareketlerini şimdiye kadar öğrenmişim ve ayaklarımı yerden kesmek için yaptığı teşebbüse karşı yana kaçtım.

"Jerome!" diye bağırdı babam. "Durdur oğ..."

Cümlelerin sonu 'oğlumu' olacaktı ama Jerome'un yeniden oyuna dâhil olmasına izin veremezdim, yoksa bu şey daha başlamadan bitecekti.

O yüzden, yıllar boyunca içimde biriktirdiğim tüm öfke, hınç, olanca keder ve korkuyla babamın yüzünün tam ortasına sertçe

bir yumruk attım. Şok, bedenimdeki tüm kemikleri takırdattı ve elim acıyla yandı. Eklem yerlerim açılmıştı.

Babam yere düştü, gözleri kapandı. Bir saniye için, tuhaf bir soğukluk ve boşluk hissiyle orada durdum. Babamın göz kapaklarının titrediğini gördüm.

Uzun süre baygın kalmayacaktı.

Hızlıca odada ilerledim, olduğu yerde donakalmış olan Jerome'u geçtim ve hücrenin kapısını açtım. "Michael?" Önünde yere çömeldim; arkadaşım beyaz suratından altın sarısı saçlarını arkaya atıp bana tüyler ürpertici, aç gözlerle baktı.

Bilekliğimi göstererek bileğimi kaldırdım. "Söz ver, adamım. Seni buradan çıkartırım ama ısırma yok. Seni seviyorum ama olmaz."

Michael boğuk sesle güldü. "Ben de seni seviyorum, dostum. Beni bu lanet olası yerden çıkart."

Levyyle çalışmaya başladım, parkeleri söktüm ve her bir zincir setinden gözlü cıvataları çıkardım. Haklıydım; babam zincirleri som gümüşten yapmayacak kadar akıllıydı. Fazla yumuşak ve fazla kolay kırılıyorlardı. Yaşlı vampirler dışındakilerde, örneğin Michael'da işe yarayabilecek gümüş kaplama zincirlerdi bunlar.

Sadece ilk ikisini çıkartmam yetti; Michael'ın vampir gücü diğerlerini yerden sökme işini halletti.

Michael'ın gözleri onu kaldırmaya çalışırken daha yakınına eğildiğinde kıpkırmızı oldu, ben daha ne olduğunu anlamadan, bir elini boğazıma sardı ve beni sırtüstü yere çarptı. Keskin tırnaklarının tenime battığını hissettim ve gözlerinin başımdaki kesiğe odaklandığını gördüm.

"Isırma yok," dedim tekrar, hafifçe. Tamam mı?"

"Tamam," dedi Michael, Mars'ın ötesinde bir yerlerden. Gözleri gemici fenerleri gibi parlıyordu ve bedenindeki tüm kasların titrediğini hissedebiliyordum. "Şu kişiğe baktırsak iyi olacak. Kötü görünüyor."

Kalkmama izin verdi ve normal vampir hızının neredeyse yarı hızında kapıya gitti. Babam bana saldırması için Jerome'a izin vermemiş olabilirdi ama Jerome, Michael'a dokunmadan durmayacaktı ve Michael -en iyi haliyle- şu anda normalde sahip olduğunun yansı gücündeydi. Pek adil bit dövüş olamayacaktı.

"Michael," dedim ve sırtımı onun yanındaki duvara dayadım. "Birlikte dosdoğru pencereden gideceğiz. Dışarı çıktığında, beni bekleme. Güneş yeterince batmış olacak, o yüzden arabaya kadar gidebilirsin." Bir avuç dolusu gümüş zincir topladım ve elimini etrafına sardım. "Şu anda tartışmayı aklından bile geçirme."

Bana dalga-mı-geçiyorsun bakışı attı ve başıyla onayladı.

Hızla ve aynı anda hareket ettik. Jerome'un karşısına çıktım ve omuzdan aldığım güçle tam dişlerinin arasına, gümüş kaplama metalle güçlendirilmiş, bir yumruk attım.

Tek amacım onu yere sermekti ama Jerome sadece inledi ve sendeledi. Ellerini beni uyarmak için yukarı kaldırdı. Sanki yıllar içinde geriye dönmüştük ve bir anda yeniden orta sondaydık... O okuldaki en popüler kabadayıydı, bense sonunda karşısına dikilecek kadar büyümüş ve kaslanmıştım. Jerome ona ilk kez vurduğumda da aynı kız gibi hareketi yapmıştı.

Dikkatimi dağıttı.

Salonun en uzak köşesinden bir arbalet ok fırlattı ve ok, başımın fam üzerinden ısıklık çalarak geçip ahşap duvara saplandıktan sonra titreyerek durdu. Boğuk bir sesle, "Dur!" diye emretti babam. Dizlerinin üzerindeydi ama kendine gelmişti ve çok ama

çok kızgındı. Ayrıca silahına yeniden cephane koyuyordu ve bir sonraki atış uyarı amaçlı olmayacaktı.

Michael'a, "Dışarı çık!" diye bağırdım; eğer *Vahşi Mücadele*deki silahlı çatışmayı kendi başına yeniden canlandırmayı düşünüyor-duysa bile sonunda kendine gelmişti. En yakın pencereden cam parçaları yağdırarak atladı ve koşmaya hazır bir halde yere indi. Haklıydım: Güneş batmıştı ya da canını fazla acıtmayacak kadar batmaya yakındı.

Arabaya ulaşıp sürücü kapısını açtı ve içeri girdi Araba çalışınca motorun kükreyişini duydum. "Shane!" diye bağırdı. "Haydi gel!"

"Bir saniye," diye bağırdım. Babama ve hareket eden dövmeyle baktım. Arbaletle tam göğsüme nişan almıştı. Bir elimde levveyi diğer elimdeyse zinciri döndürdüm. "O halde," dedim, babamı izleyerek, "hamleni yap, baba. Şimdi ne var? Ölü Jerome'la bir kafes maçı yapmamı mı istiyorsun? Bu seni mutlu eder miydi?"

Babam bana değil, bir köşeye sinmiş olan Ölü Jerome'a bakıyordu. Onu yaralamıştım ya da gümüş yaralamıştı; yüzünün yarısı yanmıştı, çürüyordu ve Jerome yavaş, öğürtülü hıçkırıklarla ağlıyordu.

Babamın ona attığı bakışı tanıyordum. Bu bakışı babamın yüzünde sayısını bilmediğim kadar çok defa görmüştüm. Bu, hayal kırıklığıydı.

"Oğlum," dedi babam tiksinti içinde. "Her şeyi mahvettin."

"Sanırım Jerome senin için benim olduğumdan daha çok bir oğul gibi," dedim. Ön kapıya doğru yürüdüm. Babama beni koşturma zevkini yaşatmayacaktım. Ellerinde arbaleti tuttuğunu ve aletin yüklenmiş olduğunu biliyordum.

Sırtıma nişan aldığını biliyordum.

Tetiğin serbest kaldığını ve okun bir tıslama eşliğinde havada vınlayarak ilerlediğini duydum. Korkmak için vaktim yoktu; sadece -tıpkı babam gibi- acı dolu bir hayal kırıklığına uğramıştım.

Arbalet oku bana vurmadı. Beni ıskalamadı bile.

Kapıdayken arkama döndüğümde, babamın Jerome'un kafatasına gümüş uçlu bir arbalet oku atmış olduğunu gördüm. Jerome sessizce yere kaydı. Öldü. Sonunda, daha fazla acı çekmeden öldü.

Oz Büyücüsü, elinin yanına yüzüstü düştü.

"Oğlum," dedi babam ve arbaleti bir kenara koydu. "Lütfen, gitme. Sana ihtiyacım var. Gerçekten var."

Başımı iki yana salladım.

"Bu şey... sadece bir iki gün işe yarayacak," dedi. "Dövme yani. Şimdiden solmaya başladı. Bunun için *vaktim* yok, Shane. Şimdi olmak zorunda."

"Sanırım o zaman hiç şansın kalmadı."

Arbaleti yeniden doğrulttu.

Sağa, oturma odasına doğru dalıp, harap olmuş bir kanepenin üstünden atladım ve eski mutfağın çatlak, kıvrımlı zeminine düştüm. Burası pislik ve kimyasal madde kokuyordu ve köşede bulutumsu sıvıyla doldurulmuş bir balık akvaryumu vardı. Yanında duran şeyse bir araba aküsüydü.

Zincirler için kendin-yap gümüş kaplama ekipmanı vardı.

Ayrıca 1950'li yıllara ait yuvarlak hatlı, takırdayıp uğuldayan bir buzdolabı vardı.

Buzdolabını açtım.

Babam, Michael'ın kanını muhtemelen köşedeki çöp yığınının çıkartılmış olan eski, kirli süt şişelerinde saklamıştı. Beş şişenin hepsini aldım ve hepsini tek tek camdan, bir ağacın yanında yükselen koca bir kayayı hedef alarak fırlattım.

Şangır. Şangır. Şangır. Şangır...

"Dur," diye haykırdı babam. Göz ucuyla gördüğüm kadarıyla babam orada dikiliyor ve tekrar doldurulmuş arbaletini bana yöneltiyordu. "Seni öldürürüm, Shane. Yemin ediyorum öldürürüm."

"Gerçekten mi? Ölmüş ailemizle birlikte benim dövmemi de göğsüne yaptırdığın iyi olmuş o zaman." Atış için geri çekildim.

Babam, "Annemi geri getirebilirim," diyerek ağzından kaçırdı. "Hatta belki kardeşini de. Yapma."

Ah, *Tanrım*. Bir saniye için gözümün önünden iğrenç, kara bir bulut geçti.

"O şişeyi attığında," diye fısıldadı, "onların yaşamaları için sahip oldukları son şansı da yok etmiş olacaksın."

Jerome ve sarkmış kasları, damarlı cildi, gözlerindeki korku ve panik aklıma geldi.

Burada olmak istiyor musun?

Hayır. Acıtıyor.

Michael'ın kanının son şişesini de attım ve doğruca kayaya doğru uçup, kırmızı bir sprey gibi kan saçarak tuzla buz olmasını seyrettim.

Beni öldüreceğini düşünüyordum. Belki o da beni öldüreceğini düşünüyordu. Bekledim ama tetiği çekmedi.

"İnsanlık için savaşıyorum," dedi. En son, en iyi iddiasıydı bu. Daha önceleri bununla hep takdirimi kazanmıştı.

Döndüm ve yüzüne baktım. "Sanırım kendininkini çoktan kaybettin."

Onu geride bırakarak çıktım. Beni durdurmadı.

ÖLÜ ADAM TAKİPTE

Otobana çıkmak için acele ederken Michael, killi toprak tozunu yaklaşık bir buçuk kilometre yüksekliğinde, jet izi gibi havaya kaldırarak arabayı deli gibi kullanıyordu. Nasıl olduğumu sorup duruyordu. Ona cevap vermedim, sadece dışarıdaki muhteşem gün batımını ve yalnız, kırık dökük evin mesafeyle birlikte gözden kaybolmasını seyrettim.

Morganville şehri hız limiti tabelasının yanından hızla geçtik ve her daim pusuda olan polis arabalarından birisi yolumuza çıktı. Michael yavaşladı, durdu ve motoru kapattı. Bir çöl rüzgârının uğultusu arabayı sarstı.

"Shane."

"Evet?"

"O tehlikeli biri."

"Bunu biliyorum."

"Öylece çekip gitmesine izin veremem. Şeyi gördün mü..."

"Gördüm," dedim. "Biliyorum." *Ama o yine de benim babam,* diye feryat etti içimdeki korkmuş çocuk. *Ailemden geriye bir tek o kaldı.*

"Öyleyse ne söylememi istersin?" Michael'ın gözleri tekrar maviye dönmüştü ama hâlâ bir hayalet kadar beyazdı; mavi beyaz, korkutucu bir beyaz... Tüm kanını orada yere dökmüştüm. El ve bileklerindeki yanıklar midemin kasılmasına neden oluyordu.

"Onlara doğruyu söyle," dedim. Morganville vampirleri babamı kaçamadan yakalarlarsa, feci şekilde ölecekti ve Tanrı bilir, muhtemelen bunu hak etmişti. "Ama ona beş dakika ver, Michael. Sadece beş dakika."

Michael bana dik dik baktı ve ben aklımdan ne geçtiğini anlayamadım. Onu hayatımın büyük bir kısmı boyunca tanıyordum ama o uzun anda, bana babam kadar yabancı gibiydi.

Üniformalı bir Morganville polisi sürücü tarafındaki pencereyi tıklattı. Michael kolu çevirip camı açtı. Polis arabayı bir vampirin kullanıyor olmasını beklemiyordu ve söylemek üzere olduğu haşın kelimeleri değiştirdiğini görebiliyordum.

"Biraz hızlı gidiyorsunuz, efendim," dedi sonunda. "Bir sorun mu var?"

Michael bileklerindeki yanıklara ve kollarındaki kansız kesiklere baktı. "Evet," dedi. "Bir ambulansa ihtiyacım var."

Sonra öne, direksiyonun üzerine birden pat diye düştü. Polis, telaş içinde bir çığlık attı ve telsizine döndü. Michael'ın sırtını yeniden koltuğa yaslaması için uzandım. Gözleri kapalıydı ama ben ona bakarken mırıldandı: "Beş dakika istemiştin."

"En İyi Yardımcı Aktör ödülüne layık bir performans beklemiyordum!" diye karşılık verdim.

Michael beş dakika kadar komadaki bir vampir izlenimi için elinden gelenin en iyisini yaptı ve sonra kendine geldi, polisi ve gelen ambulans görevlilerini iyi olduğuna ikna etti.

Sonra onlara babamın durumunu anlattı.

Jerome'u kafasındaki gümüş uçlu okla birlikte hareketsiz ve tamamen ölü olarak buldular. Yanında *Qz Büyücüsü'nün* bir baskısı vardı.

Frank Collins'ten hiç iz yoktu.

O gecenin ilerleyen saatlerinde -geceyarısı civarında- Michael ve ben evimizin dışındaki basamaklarda oturuyorduk. Elimde en yasa dışı bira şişesi vardı, Michael ise görmezden gelmeye çalıştığım altıncı kan şişesini hızla götürüyordu. Kolunu bütün gece her ikimizi de taramalı tüfek gibi soru yağmuruna tutan Eve'e dolamıştı; Eve sonunda tükenmiş ve Michael'a uyku mahmurluğuyla yaslanmıştı.

Pekâlâ, *tamamen* tükenmemişti. "Baksana," dedi, kocaman, çevresi siyaha boyanmış gözlerle, "cidden *Vampir suyuyla* ölü çocukları geri getirebiliyor musunuz? Bu çok yanlış," dedi.

Michael az kalsın yutmakta olduğu kanı tükürecekti. "*Vampir suyu* mu? Kahretsin, Eve. Endişelendiğin için teşekkürler."

Eve'in gülüşü kayboldu. "Gülmeseydim, çığlık atardım."

Michael ona sarıldı. "Biliyorum. Ama geçti."

Yanımda duran Claire, tüm gece sessizdi. İçki içmiyor -on altı yaşında olduğundan buna zaten izin vermezdik- ve fazla bir şey de söylemiyordu. Ayrıca bana bakmıyordu. Morganville gecesine gözlerini dikmiş bakıyordu.

"Geri gelecek," dedi en sonunda. "Baban vazgeçmeyecek, değil mi?"

Michael'la bakıştık. "Hayır," dedim. "Muhtemelen vazgeçmeyecek. Ama oyuna tekrar dönene kadar bir süre geçecektir. Savaşını başlatmak için benim ona yardım edeceğimi umuyordu ve dediği gibi, zamanı tükenmekteydi. Yepyeni bir plana ihtiyaç duyacaktır."

Claire içini çekti ve koluma girdi. "Bir tane bulacaktır."

"Bensiz yapmak zorunda kalacak." Saçlarının yumuşak, sıcak tepesinden öptüm.

"Sevindim," dedi. "Sen daha iyisini hak ediyorsun."

"Son dakika haberleri," dedim. "Daha iyisine *sahibim*. Tam burada."

Michael'la bardakları tokuşturarak kurtuluşumuzun şerefine içtik.

Her ne zamana kadar sürecekse...

Sofra Adabı

TANITH LEE

Onu gördüğüm anda anlamıştım. Sanırım şimdiye kadar içimizden herhangi biri bunu çoktan anlayabilirdi. Film ve kitaplardan, Vampirlerin (büyük harf kasıtlı olarak kullanıldı) doğası ve yaşam şekillerine öyle çok alıştık ki iki yüz adım öteden birinin yerini belirleyebilirdik ya da belirlemek zorundaydık. Ve gidip kendimize ucu sivriltilmiş birer kazık kapardık.

Veya -elbette- kapmazdık...

Babam Anthony tarafından Yapboz Malikânesi'ndeki Ekim Balosu'na gönderildim, yani gitmeye *ikna edildim*. Babam dedi ki, aynen aktarıyorum: "Baloyu ilginç bulacağını düşünüyorum."

Aynı ilk beş gününü böyle geçirmek istemediğim için, "Neden?" diye ısrar ettim.

"Çünkü hayat Kokerson'lar gibi insanlarla dolu. Lel, istersen bunu eğitiminin son parçası olarak gör. Bu tarz insanların nasıl tik tak ettiğini öğreneceksin."

"Tik takı ne anlamda kullandın?" diye sordum. "Saat mi yoksa bomba mı?"

Zarif, sevimli ve sinir bozucu babam, "Hiçbiri," diye yanıtladı.

Sonbahardaydık ve ekim ayıydı. Cadılar Bayramı ve kış yaklaşmadan önce, ateş yakmanın, yaprak *dökümünün*, sislerin Ve hayallerin zamanıydı. Kendi planlarım vardı ama işte buyurun.

Babam her şeyin iyisini bilirdi. (Sorun şu ki, genellikle gerçekten her şeyin iyisini bilir diyebilirdim.)

Bu yüzden Kokerson davetini kabul ettim ve çantalarımı hazırlayıp, Chakhatti İstasyonu'na giden treni yakaladım ve hakiki, su katılmamış bir -yalan söylemiyorum- Tyrannosaurus Rex'in -sözde- insan hali olan, çok tatlı bir şoför tarafından kullanılan bir taksiye bindim.

En başından beri, bir gazetede Kokersonların Doğu Avrupa'da bir yerlerde bir zamanlar devasa, eski, kale tipli büyük bir binayı ithal ettiklerini ve tek tek tüm taşlarıyla küçük Chakhatti kasabasının dışında bir yerde, muazzam büyüklükteki bir park alanının içinde yeniden inşa ettiklerini okuduğum andan beri o kaleye Yapboz Malikânesi diyordum. Görüldüğü üzere Kokerson'lar çok zengindiler. İçlerinden biri yirmi yıl kadar önce piyangoyu kazanmıştı. Fotoğraflarını görmüştüm. Baloya gerçekten gitmek istemiordum. Ama Anthony oraya gitmemin şart olduğunu düşünüyordu.

Hemen burada, babamın çıkarcı bir canavar olduğu zannedilmemesi için aslında tamamen tersi olduğunu belirtmeliyim. Dedğim gibi, sadece... *her şeyi* biliyor gibiydi. Öte yandan, o böyle biriydi.

Adım Lelystra. Bu bir aile ismi; genelde arkadaşlarıma bana Lel demelerini isterdim. Bana Lel deyin, anlaştık mı?

"Ah! Bizi aramalıydın... Sana bir araba gönderirdik! Ve sen *Leystra* mısın? Ne nefis bir isim! Ah, ismini *Lel* olarak kısaltmayı *hayal* bile etmeyiz!!!"

Böylece Kokerson'lar beni karşıladı. Hiç sonu gelmeyen bir aileydi; sadece bir baba eksikti (Kaçıp gitmiş miydi? Ben olsam kaçırdım). Dişlek, bronz tenli oğullar, dişlek, soluk tenli kızlar, şamatacı teyzeler, karanlık, şeytani bir Bill'e -ismi bu- benzeyen bir amca ve anne, Bayan Kokerson ya da kendisini çağırمامı istediğı ismiyle Ariadne... On beşindeymiş gibi davranan altmış yaşında bir kadındı. Altmış yaşındaydı ama bir şekilde *tüm yanlış* taraflarından on beşinde kalmıştı. Onu kollamak, kokteyllerden uzaklaştırmak -bir tanesini bile tatmak için fazla gençti- ve belki birkaç gençlik dolu ihtiyar erkekle tanıştırmak için birden içimde bir gereksinim hissetmiştim.

Ayaklarımda kanatlar varmış gibi yukarı kata uçtum ve bir softbol sahası büyüklüğünde yatağı olan, parlak beyaz bir yatak odasının güvenli kollarına atıldım.

Anthony'ye telefon açmayı denedim. Bir toplantıdaydı. Kur-nazca. Mesaj bıraktım. "Baba, seni öldüreceğim."

Yeniden inşa edilmiş kaleyi size tanıtmama izin verin.

Kuleleri, kubbeleri, balkonları ve verandalarıyla, sabit basamaklı şelaleler gibi ve bazıları en az onlar kadar kaygan olan, içeriden dışarıya uzanan merdivenleriyle, dışarıdan üç yüz metre yükseklikte görünen kömür mavisi, taş bir yapıydı. Camlar hafifçe polarize edilmişti. Pencerele, dışarıdan duman renkli güneş gözlüğüne benziyordu. Camlardan gökyüzü, gündüz yeşil ve gece pembe yıldızlarla süslenmiş mor olarak görünüyordu. Etraftaki tüm manzara müstakildi ve bir göl, ağaçlar ve karacalarla doluydu. Ekim geyikleri tüm gece ağaçların arasından böğürüyor

ve kabaca yarım saatte bir, yangın alarmı gibi beni muntazam olarak uyandırıyorlardı.

Temalı, devasa bir parktı.

Tema, tahminen Kokerson'lar ya da kendileriyle ilgili fantazileriydi. Antik çağın sahteliği ve dönemin aslına uygunsuzluğu o kadar yoğundu ki, oldukça yapı ciddi görünüslüydü.

Ayrıca hepimiz, onların temin ettiği, rie 1880'den sonraya ne de 1694'ten önceye ait olan kıyafetleri giymek zorundaydık. Hanımlar kabarık elbiseler, beylerse gotik kesimli kıyafetler içindeydi. Karman çorman olmuş bir film setinden kaçmış gibiydik. Evin kendisi bile öyleydi.

İki gün ve feryat ettiren iki gece geçti.

Balonun olduğu gün, herkes -en âzından Genç İnsanlar- bütün bir sabahı ve öğleden sonrayı zorunlu olarak sıcak küvetlerde geçirdi, masaj yaptırdı, kremlendi, manikür pedikür yaptırdı ve saçların yıkanıp şekillendirilmesiyle bu işler bitti (sanki bir kedi güzellik yarışması için hazırlanılıyormuş gibi). Sonra abartılı kıyafetlerle giyinme zamanı geldi.

Suçu gürültücü geyiklerin uyandırma servisine atarak esneyip durdum.

Ariadne'nin benim için seçtiği elbise beyazdı. (Ariadne: "Güzel, sarı saçlarınla öyle mükemmel ki.") Saçlarım doğal rengindeydi ama kuaför bir şekilde saçlarımı daha da açık renkli yapmıştı (belki onları korkutmuştur). Tenim de beyazdı. Güneşi severdim ama asla bronzlaşmazdım. Niyetim bu olmamasına rağmen, beyaz elbisenin içinde kayboldum. Yüzü olmayan, alçıdan yapılma hey-

kel gibi bir şeye dönüştüm. Gözlerim dışında, neyse ki gözlerim oldukça koyu renkte bir gridir.

Baloya katılacağım, aptal oyunlarım oynayacağım, birkaç samy darısına ve valse katılacağım -modern bir şey kesinlikle yoktu-, mümkün olan en kısa zamanda zarafetle ayrılacağım ve sonradan tüm süre boyunca hep orada olduğumu söyleyeceğim, diye düşündüm. Bu tarz şeylerde iyiydim.

Bu ya bencilce kendimi korumaktı ya da çocuk tarafım kimseyi kırmak ve incitmek istemiyordu. Hangisi olduğuna dair bir fikrim yoktu ve umursamıyordum. Ben kaçırdım ve diğerleri de mutsuz olmazdı.

Böylece içeriye, cam terliklerin merdiveninden, cam gibi kaygan merdivenlerden aşağı indim ve balo salonuna -asma avizelerle birlikte krema kaplı, yaldızlı bir düğün pastasına benziyordu-girdim. Etrafıma bakındım.

İşte o zaman onu gördüm ve tanıdım. Daha doğrusu, *ne* olduğunu anladım.

İğne gibi batan ve kendisini bir kedinin sırtındaki havaya dikilmiş tüy gibi gösteren bir elektrik akımı, omurgamdan yukarı doğru hareket etti.

Ariadne tam o anı bekliyormuş gibi yanıma geldi.

Sıradan bir tavırla, "O kim? Kostümünü beğendim," dedim.

"Evet, muhteşem, değil mi? Ama eminim onun *çok* yakışıklı olduğunu da fark etmişsindir," diyerek bana şevk verdi.

Sakince yanıtladım. "Evet. Oldukça güzel bir yüzü var."

"Ve kaslı, *mükemmel* bir fiziği. Bir dansçı gibi güçlü. Ve saçlan..."

"Gerçekten o kadar uzun mu, yoksa takma mı?"

"Hayır. Kendi saçları. Anghel onları genellikle arkadan toplar. Ne kadar romantik görünüyor, değil mi? Onu seçmene şaşırmadım.

Ama seni uyarmalıyım, Lelystra, kar kadar soğuktur. Şey kadar soğuktur, şey..." Daha dondurucu bir isim bulmak için uğraştı.

"Çok soğuk kar gibi mi?" diye öneride bulundum.

"Şey, ee, evet. Soğuk karların *en soğuşudur*. Hepimiz onun için epey deliriyoruz ve iki kızım kara sevdaya tutuldu ama o her zaman inceliklidir. Öte yandan Anghel, *film yıldızlarına* eşlik ediyor. Her zaman gözdedir. Daha bir saat önce geldi."

"Gerçekten mi?"

"Oynaması için ona öyle çok film teklifi geldi ki..."

"Ama hep mesafeli ve kibar bir şekilde reddetti," diyerek cümleyi tamamladım. Sesimdeki öfkenin izlerini kapatmaya çalıştım. *Açıkça görüldüğü üzere*, onun herhangi bir filmde rolü olamazdı. Ona bakmanız yeterdi... Bu adam şafak söktüğünde asla uyanık olamaz ve yakıcı güneşin altındaki bir yere gidemezdi.

O bir Vampir'di.

Sonra birisi Ariadne'yi çağırdı ve o da polka oynayan bir insan denizinin üstünden süzüldü gitti.

Anghel -hayal gücünü kışkırtan bir isim- yirmiden altı yüze kadar herhangi bir yaşta olabilirdi. Yirmi iki gibi gözüküyordu. Saçları dışarıdaki gecenin rengiyle boyanmış gibi simsiyahtı. Gözleri daha da siyahtı. Teni açık renkti; hiç şüphesiz benden daha açıktı. Herhangi bir makyaj filan yoktu. Yakışıklı -hayır, güzel- ve zalim bir yüzü vardı. Gece, belki de hafta sonu için kurbanını seçerken yüzündeki maske, gözle görülür şekilde bizi yeterince uzakta tutuyordu veya yakındaysak da uygun bir tavırla bizi geriyor ve/Veya etkiliyordu. Fazlası olamazdı çünkü yine besbelliydi ki hiç'kimseyi kanını içerek öldürmemişti. Çıktığı kızlar sessizliklerini koruyabilir ya da olanları "unutmaları" sağlanabilirdi ama hiçbiri eve gitmese bu kesinlikle etrafa yayılırdı.

İlginç kostümü on sekizinci yüzyıl asilzadelerine özgüydü. İlave etmem gerekirse; baştan aşağı siyah ve nakışlarla süslenmişti. Uzun, siyah çizmeleri çelik tüylerle ve ceketiyse saf kar beyazı rengindeki dağınık dantel manşetleriyle -muhtemelen davranışlarıyla uyumlu olsun diye-uçuşuyordu.

Ne olduğu çok belliydi!

Burada olacağını bilmeliydim, *uyarılmalıyım*, diye düşündüm. Belki haberimin olmamasını kafama fazla takıyordum.

Fakat sonuç olarak, neredeyse *öfkeden çılgına dönmem* beni duraksattı. Kimsenin onun kim olduğunu anlayamadığı ve onu sadece görünüşüne göre değerlendirdikleri anlaşıyordu. Ara sıra, sadece karanlık bastıktan sonra, günlük kıyafetlerinin içinde görülse, yani saçlarını arkadan *bağlamış*, kot pantolon giymiş ve bir beyzbol şapkasını Chakhatti Arrows'un reklamını yapmış gibi takmış olsa bile, güvercin dolu kafesteki bir kartal gibi dikkat çekeceğini kabul etmem gerekiyordu.

Yaptığım bir sonraki şeyden utanmıyorum. Bunun hakkım ve görevim olduğunu düşündüm. Diğer herkes körse bile, ben değildim. Bir vampir avcısı olarak hiç cesur değildim, hayır. Bir sonraki numaranın bu olduğunu umduysanız, üzgünüm. Hayır, ben sadece her şeye burnunu sokan, bazen -tamam, *sıklıkla* (teşekkür ederim, baba)- kendini biraz fazla ciddiye alan ve meydan okumak için kalkmışken yenilmekten *nefret eden*, on sekiz yaşında bir kızdım. O yüzden, şey... Okuyucu, onu *takip ettim*.

Buzumsu dans pistine geri dönecek olursak, üstünde bin tane ayak tepmiyor, zıplıyor ve tökezliyordu; grup müzik çalıyor ve avizelerse parlıyordu.

Soyadını kimse bilmiyor gibi gözüken şeytani Bay Anghel'i gözetleyerek bir panter gibi, tamam, *beyaz* bir panter gibi, kalabalığın arasına karıştım. (Hakkında orada burada yine sorular sordum)

İlk önce, büyülenmiş bir kızla bir vals yaptı; kız neredeyse baygınlık geçiriyordu ama sonra onu başka bir kız için terk ettiğinde, baygınlıktan ve büyülenmekten kurtuldu. (O akşam ilerleyen saatlerde burnundan soluyan, iç çeken, hatta hıçkırıklarla ağlayan veya onu tekrar ayartmak için kumpas kuran, huzursuz bir genç kadın topluluğuyla karşı karşıya geldim.)

On dansta yaklaşık on kızı denedi. Oldukça seçiciydi, değil mi? Partnerleri, gecenin yaratığına seçilmiş eş *olmamanın* daha iyi olduğunu elbette ki bilmiyorlardı.

İnsanın aklını başından alacak kadar güzel dans ettiğini fark ettim. Bir kulüpte de bu kadar iyi olup olamayacağını bir süre merak ettim- Vampirlerin şartlar ne olursa olsun iyi hareket etmeye programlandıklarını hatırlayıp kulüpte de iyi olacağına karar verdim. Dans, bu işin olmazsa olmazıydı.

Beni hiçbir zaman tam olarak göremedi. Görmemesini sağladım. Az önce bir yerde olmadığım halde oradaymışım gibi görünmekte ne kadar harika olduğumdan bahsetmişim. Tam tersini yapmak konusunda da oldukça iyiydim. Ama Anghel zaman zaman etrafına hafif bir huzursuzlukla bakmıyordu. O bir Vampir'di. Peşinde *birisinin* olduğunu anlamıştı. Ama bunun kim olduğunu veya olabileceğini tam olarak çıkaramadığını da görebiliyordum. Bariz olan *vampirliği*, onun kamuflejdi. *Vampir* adlı filmdeki bir aktör gibiydi. Tam olarak böyle olduğuna inan-

dırmak *istiyordu*. Gerçek bir vampir saçlarını keser, paçavralar giyer ve gölgelerde saklanırdı.

O sahnenin ortasında ve ben görünmeden gizlice onu takip ederken, nasıl olduysa neredeyse iki saat geçmişti.

Sonra, *km buldu*.

Önce şaşırdım ama sonra şaşkınlığım geçti. Kıyafetleri, makyajı ve saçlarındaki altın neonla resmen ben buradayım diye bağırıyordu. Oldukça hoştu ama daha çok bir bayrak gibiydi. İdeal seçimdi. Gecenin Yıldızı olduğunu düşünüyordu. Diğer birçok insanı da öyle olduğuna inandırmıştı. Bunun yanında çok azı Anghel'in öyle düşündüğünden şüphe ederdi.

Şimdilik yetmiş küsur kışkançlığın hedefi olarak, Anghel onu yumuşakça pistten uzaklaştırdı ve sonra bir başka ıslak merdivenin üzerinde hareket ederek, gecenin kadife perdesinin içinden çok aşığılara, dışarıya ve geceye doğru gözden kayboldular.

Gölün üzerinden yarım ay yükselmesine rağmen *karanlık* olduğu için tüm beyaz parlaklığımla, onları kovalamak artık daha fazla mücadele gerektiriyordu. Ama burada da saklanabiliyordum. Çalışlıkların arasından geçen bir ay ışığı, sarışın bir karacanın ağaçtan ağaca kayması... Bir göz yanılması. O bendim. (İtiraf etsem iyi olur. Doğal bir yeteneğim olmasına rağmen, bu becerileri bana Anthony öğretmişti.)

Dinlenme yeri seçimlerinde hiç orijinal değillerdi ama parlatılmış gümüş tepsi gibi uçsuz bucaksız bir gölünüz varsa ve diğer yerler karanlık bir fonsa, ikisinin de ucuna ilişmeniz *gerekliyordu*. Bu, Vampir Anghel'in muhtemelen romantik birisi

olduğu anlamına mı geliyordu? Büyük olasılıkla kendi şöhretini kendisi kazanmış olmalıydı.

Suyun kenarındaki bir banka otururlarken onları bir süre seyrettim. Konuşuyorlardı; Anghel kısık sesle konuşuyordu ve kız... şey, onun gür ve tiz bir sesi vardı. "Ah, harika!" deyip duruyordu ve: "Sonra ne yaptın?" Anghel'ın da söylediklerini yakalayabiliyordum -işitme kabiliyetim iyiydi- fakat sözleri bir film repliğini andırıyordu. Ama oldukça iyi bir film repliği idi. Ona zorlu hayatım, yazmak istediği romanı anlatıyor ve arada sırada şiirlerden küçük alıntılar yapıyordu; -Byron, Keats- çoğu gencin de böyle yapmalarına ve tek kelimeyle işe yaramaz hâle gelmelerine rağmen, Anghel yaptığında bu oldukça etkileyici oluyordu. Ama bunun tamamı bir gösteri, bir taklitti. Kendi yarattığı ve iyi yazılmış senaryosuna para verdiği filmdeki roldü; bu onun Vampir'i oynamasıydı.

Kendisini gündüzleri bir çeşit *lahdin* içinde uyuyup uyumadığını merak ettim. Eğer uyuyorsa, büyük ihtimalle gerçekten konforlu ve yanında kristal bir kadeh su olan bir lahitti...

Sonra, hiç beklenmedik bir anda kıza doğru eğilmeye başladı, -gerçekleşeceğini bilmeme rağmen- her nasılsa bunun ne zaman olacağını öngörememiştim.

Kız gerçekten bunun sadece bir öpücük olacağını düşünecek kadar aptal mı? diye düşündüm.

Muhakkak öyleydi. Vampir fikri *romantikti* ama bu sadece onların ne yaptıklarını tam olarak düşünmediğinizde böyleydi. Vampirler sizi ısırrırlardı. Ki bu da eğer istediğiniz veya beklediğiniz şey değilse, herkesin düşüncesinde *hakkınıza yapılan bir tecavüzdü*. Ve ayrıca... sizin kanınızı çalarlardı. Onları gerçekten bu şekilde beslemek arzusunda değilseniz, yaptıkları *hırsızlıktı*

O halde şu iki işlem bir vampirin ne olduğunu gösteriyordu?
Söyleyeyim: Bir haydut

O harekete geçtiğinde ben de geçtim. İleri atıldım ve vanilyalı dondurma kadar beyaz bir halde karşlarına çıktım. Sesimi kızın sesinden bile daha yüksek ve keskin hâle getirdim (bunun için uğraşmam gerekti).

"Ah, merhaba! Bölüyor muyum? Üzgünüm! Ama tamamen kayboldum. Ve burası ne kadar da KOCAMAN bir yer, değil mi? Ah, bankınızda oturmamın bir mahsuru var mı? Bir saattir etrafta geziniyorum. Yani, şu kale *nerede* yahu? O kadar KOCAMAN bir yeri kaybedebileceğinizi, düşünmezsiniz, değil mi ama..." Ve banka bir süre hiçbir yere gitmeyecek bir kadının iç çekişiyle, pat diye oturdum.

İkisi de şaşkınlık içinde bana bakıyordu. Kız aynı zamanda öfkeli gözüküyordu. Anghel ise daha çok, saatlerdir kendisini meşgul eden sorunun cevabını az önce bulmuş gibiydi. Cevabın şöyle olduğundan hiç şüphem yoktu: *Evet! Beni takip eden şahsiyet işte bu Paris alçısı zat!*

Biraz zaman geçmesine izin verdim ama ne kız ne de çocuk konuşuyordu. Ne kadar kaim kafalı olurlarsa olsunlar, benim oynadığım karakter dışındaki herkes, *monsieur et mademoiselle'in yalnız kalmak* istediklerini anlayabilirdi.

Ben değil.

"Balo hakkında ne düşünüyorsunuz?" dedim ıslıl ıslıl. "Fazla şahane, değil mi?"

"O zaman neden," dedi Anghel kısıp, karanlık ve *korkunç* bir ses tonuyla, "oraya geri gitmiyorsun?"

Maskesini düşürmüş sayılırdım.

"Dediğim gibi, görüyorsun ya," diye cevapladım, "kayboldum."

"Bundan şüpheliyim," dedi Anghel. "Şuradaki patikadan yukarı yürürsen, az önce geldiğin patikadan, sanırım evi görebilirsin. Gözden kaçırman mümkün değil."

"Ah, gerçekten mi?" diyerek nefesimi tuttum ve o anda neon kız, Anghel'in koluna sıkıca yapıştı, o kadar ki Anghel kaşlarını çatarak ona baktı. Kız, bu sert bakışın ne kadar kötü olduğunu anlayamayacak kadar kalın kafalıydı. Kızgınca, "Haydi Ang, buradan gidelim," dedi.

İşte o an, kıyidan altı metre kadar açıktaki ağaçlıktan, omuzlarıyla kendine yol açan bir geyik çıktı, önce sessizce ve sonra ay ışığıyla gümüş gibi aydınlanmış büyük boynuzlu başının yoluna çıkan dallar önünde şiddetle hareket edip kırılınca, *aşırı derecede* gürültü yaparak geldi. Gözleri elektrik yeşili renginde parlıyordu. Böğürmeye başladı.

Bu sesin uzaktan gelmesi yıkıcı olmuştu. Ona yakın olmaksızın mutlak bir paniğe sebep olabilirdi. Bizi gölün kenarında bulması için zihnimle bu iri hayvana -hayvanlardan *biri* oydu- dil dökerken zaten bunu ummuştum. Bu *birinci* sınıf hayvan da bana yardım etti. Neon hızla ayağa kalktı. Gözleri -saçları- deli gibiydi. Çılgılık attı ve *kaçtı* Bizi bıraktı -Anghel'ı da- ve suyun etrafından dolaşıp ormanın içine doğru tabanları yağladı.

Anghel, elbette ki, hareket etmedi.

Ben de.

Ancak geyik, heybetli Romalı burnundan soludu; ayağıyla bir kere, *Bana borçlusun, Lel*, der gibi çimleri eşeledi, sonra döndü ve gölgelerin içinde dolaşmaya devam etti.

Anghel bir kez daha konuştu.

"Demek bunu da yapabiliyorsun."

"Pardon?"

Derin bir iç çekti, ayağa kalktı ve zarif, siyah kadife sırtını bana döndü. Siyah saçları dalgalandı. "Demek buraya kadarmış," dedi. "Benim çöküşüm sen olceakmışsın."

"Aa," dedim, "ismim Lel."

"Oyun oynamayalım. Beni evin içindeyken anında çözdüğünü biliyorum. O yüzden, Lel; ağır toplar ne zaman geliyor?"

Uğursuz gözlerini yine bana dikti. Gözleri için hazırlıklı olmadığımı öfkeyle fark ettim. Hazırlıklı olmalıydım, değil mi? Neon gibi su katılmamış bir salak değildim.

"Neden oturmuyorsun?" dedim.

"Bu konu hakkında konuşalım? Pekâlâ."

Ama ayakta durdu. Tam yanımdaydı. Huzursuzca, onun fazlasıyla farkında olduğumu anladım ama güçlerinin ne olduğunu *çoktan bildiğime* ve kendimce hazırlanabildiğim kadar hazırlandığıma göre, bununla baş edebilmem gerekirdi; gücünün benim üstümde gerçekten herhangi bir etkisi olmamalıydı ve olmaması gerekiyordu.

Uzun bir süre sessiz kaldık.

Ay, gölü gümüş rengine boyayıp eski bir dolar gibi parlattı.

Nihayet ona yan gözle baktım. Oldukça görkemli ve kara kara düşünür bir şekilde üzgün görünüyordu. Sonra, sadece üzgündü. Sizin de sevdiğiniz kişileri asla unutmayacağınız gibi, köpeğini kaybetmiş ve on yıl sonra bile unutmamış bir çocuk gibiydi. Bunun gibi şeyler işte.

"Sana nasıl şey olduğumu... nasıl bu hâle geldiğimi anlatayım mı?"

En sonunda söylediği şey buydu. "Repliği" olarak gördüğüm şeyin çoğunu çoktan duymuştum. Ortada açıkça vampirlerle ilgili bir şey yoktu ama eski düşmanlıklar ve "atalan"na ait inanmadığı bazı lanetler vardı. Fransa sınırında, dağlık bir bölgede doğmuştu. Ailesi 1790'larda her şeyini kaybeden soylu bir aileydi. Onlardan kaçmıştı ve şu anda yoksullaşan bir yazar olarak geceleri restoranda masaları bekliyor, benzincide pompacılık yapıyor ve Chakhatti'de -uzak bir yerinde- bir odada yaşıyordu. Ama tabii ki Vampir Sıkıntısı ve modern günün zorunlulukları karışımı palavraydı (babamın da diyeceği gibi).

Bir tahminde bulundum. "Ailen iyi durumda, belki büyük bir iş sahibi. Burada yaşıyorlar ve sen burada doğmuşsun. Ayrıca iyi eğitimsin, iyi bir üniversiteye gittin... ama sonra şeyi keşfederek yarıda bıraktın... Nasıl desem, yeteneğini mi? Ailen bu arada hâlâ seni finansal olarak destekliyor çünkü onlara kendini bir yazar olarak eğittiğinden bahsettin."

Bana hızlı bir bakış attı. "Fena değil. Aslında yaşamama yetecek kadar bir miras kaldı. Halalarımın birindendi. Onun her zaman deli olduğunu düşünmüşlerdi ama o... *ben* neysem oydu. O..."

"Bir vampirdi," dedim.

"Sanırım," dedi, ellerini açıp kapayarak -muhtemelen beni nasıl boğacağının antrenmanını yapıyordu- "vampirlerin varlığına inanmıyorsun. Efsanevi algıdır bu. Tehlikeli olduğumu düşünüyorsun sadece."

"Yine yanlış. Vampirlerin oldukça gerçek olduklarını biliyorum. Ve sizin, Bay Anghel, onların arasında kesin olarak yer aldığınızı biliyorum."

"Genelde insanlar *ilgi alanlarımı...* bir hayal ürünü olarak görüp dikkate almazlar." Gözlerimi göle odakladım. Anghel çok fazla dikkat dağıtıyordu.

"Burada hayal ürünü olan tek şey," diye yanıtladım, kendi canlı ses tonumdan memnun olarak, "vampir olmanın gerektirdiklerini tamamen yanlış anlamam."

"Gizli bir cemiyet... Sadece çok az kişinin bildiği bir şifre," dedi ciddiyetle.

"Hayır. Açıkçası, tam tersi." Bana dönmüştü ve baktığını hissediyordum. Zorlayıcıydı ama bir kendime tepki göstermeme iznini vermedim. Sadece göle bakarak ekledim: "Birisıyla konuşman gerekiyor. Düşündüğüm kadar berbat durumdasın, *yardıma ihtiyacın var.*"

Acı ve oldukça vahşi bir kahkaha attı.

"Muhakkak. Bir deli doktoru demek istiyorsun."

"Senin," diye devam ettim, "babamla konuşmaya ihtiyacın var."

"Senin... senin *neyinle?*"

"Babam." Bana verilen gösterişli; minik, beyaz abiye çantamı açtım ve Anthony'nin kartlarından birini çıkarıp ona verdim.

Anghel karta bakıyordu şimdi.

"Bu bir çeşit şaka, değil mi?"

"Şaka değil, Bay Anghel..."

"Şu Boy lafını bırakır mısın... lanet olsun, kaç yaşında olduğumu düşünüyorsun?"

"Bin yaşında olabilirsin. Ama şaka değil. Bu gerçek. İstersen, dokuz doğrudan soru sararak, seni kurtuluş yoluna sokmaya başlayabilirim. Tek yapman gereken soruları cevaplamak ve dürüst olmak."

Sonunda gözlerimiz karşılaştı.

Düşündüm... şey. Büyük bir altın boşluk içinde düşündüm. Sesim yeniden çıktığında rahatladım; boğuk bir ciyıklama değildi ama aşırı kuru bir ekmek gibi gevrekti. En ciddi halimleydim ve dokuz soruyu işte böyle sordum.

"İlk soru: Aynalarda veya yansıtıcı yüzeylerde yansıyor musun?"

"Artık bakmıyorum. Gayet açık ki bakmıyorum. Yaşayan ölüyüm. Ruhum ya da her neyse, o gitti. O yüzden yansıma yok. Bunu fark ettiğim gece tüm aynaları attım. Ve evet, dokunarak tıraş olmayı öğrendim. İyi de yapıyorum; bu konuda marifetliyim. Bu, ne olduğumun, ne yapabileceğimin bir parçası gibi artık. Boş bir kaldırımda bile ortadan kaybolabilmemle aynı şey... Bunun gibi şeyler işte."

"Peki. İkinci soru. Gündüzleri dışarı çıkar mısın?"

"Benimle kafa buluyorsun. Serice? Yanık ünitesinden çıkmış gibi mi duruyorum? Evet, o hatayı bir kere yaptım. Geçen kış, yarım saat kadar açık havada gün ışığında yürüdüm. Elbiselerimin içinde bile öyle kötü su topladım ki üç gece saklanmak zorunda kaldım. Derim pul pul döküldü. Hayır. Gün ışığında dışarı çıkmıyorum. Benim türüm için gün batımı şafak oluyor."

"Soru üç: Kaç yaşındasın?"

"Bu sonbaharda yirmi iki olacağım. Gelecek hafta esasında. Sanırım sonsuza kadar yaşayacağım ama bu şeye yaklaşık on altı ay önce başladım."

"Soru dört..."

"Bekle bir dakika..."

"Soru dört..." Duraksadım ama sözümü tekrar kesmedi. Sadece o kederli, koyu renk gözleriyle baktı. "İnsan kam alıyor ve içiyor musun? Senin yemeğin bu mu?"

"Evet. Bunu zaten biliyorsun. Orada engellediğin şey buydu. *Kan* almaya, içmeye ve beslenmeye çalışan bendim."

"Soru beş." İçini çekti. Başka bir şey yapmadı. "Başka türlü şeyler de yer ve içer misin?"

"Yok. Ah, suda sorun yok... ve bir bardak şarapta. Hatta bir bira veya kola. Sıvıları sindirebiliyorum gibi. Başka bir şeyi denemiyorum."

"O zaman senin son yemeğin..."

"On altı ay önceydi. Hemen çıkarmıştım."

"O halde kan senin tek besinin. Bu da bizi altıncı soruya yönlendiriyor: Bunu ne sıklıkla yapıyorsun?"

"Haftada bir kez. Aşağı yukarı. Gerekirse bir ay kan içmeden durabilirim. Ama bunu yapmazsam... tek düşünebildiğim o oluyor."

"Daha çok, sözde eğlenceli olan haplarla parti yapmak gibi, değil mi?"

"Bilemem," dedi soğukça. "Onları hiç denemedim."

"İyi. Soru yedi: Şekil değiştirir misin? Yani başka bir şey olabiliyor musun, mesela bir hayvan ya da hareketsiz bir nesne?"

"Evet." Sanki kendini methetmiş ve bunu yapmayı istemişti, sesi neredeyse utanmış gibi çıkmıştı. "Bir kurt. En çok o. Ama bir keresinde... kendimi bir telefon kulübesi gibi bir şey yapmıştım."

Kendime engel olamadım. Kahkahalara boğuldum. "Kimse... içeri girip arama yapmaya çalıştı mı?"

Sırıttı.

Ah. Sırırtması da güzeldi.

"Evet Ama kapı hiç açılmadı."

Bizi yeniden acımasız gerçekliğe çektim.

"Soru sekiz: Kimseyi öldürdün mü, Anghel?"

"Tanrım... hayır. Hayır. Öldürmem... dikkatliyim. Olduğum şey olmak... yeterince kötü. Ayrıca bir katil olmak da istemiyorum."

Şimdi ikimiz de ayakta duruyorduk. Ne zaman ayağa kalktığımdan emin değildim.

"Soru dokuz, o zaman. Ve bu son soru. Bir vampire dönüştüğünü nasıl anladın?"

"Nasıl mı? Bak, daha önceleri de bizde -ailemde- bunun için gen olduğundan şüpheleniyordum. Bunun bir gen olduğunu düşünüyorum. Tıpkı bazı ailelerin kızıl saç ya da belli bir alerji için genlerinin olması gibi... Kitaplarda, filmlerde nasıl olduğunu biliyorum. Bunu sana biri yapar, kanını alır ve tıpkı kendi gibi seni bir vampir yapar. O şekilde olmadı. Halamın -onun ne olduğunu anlamaya başlamıştım- vampir olduğunu söylemiştim. Delirmiş gibi görünmeye başlamıştı. Herkes onun hakkındaki tuhaf şeyleri yazdı... Gün ışığından kaçınma, yemek yememe, bu tarz şeyler. Her şeyi birbirine bağladığımda halam iki yıldır ölüydü. Bana bir miras bırakmıştı; Sanki benim de aynı şekilde olacağımı biliyormuş gibi. O zaman her şeyi bir araya getirdim, ilk başta hâlâ inanmıyordum. Bir yazar olmak istediğimi... *istemiyiş olduğumu* söyledim. Böylece bunun hakkında, eğer bir vampir *olsaydım* hayatımın nasıl olacağı hakkında yazmaya başladım. Çözmeye çalışıyordum.

"Sonra Manhattan'daki partide bir kızla tanıştım. Kız bir dergide hikâyelerimden birini, oldukça korkunç birini okumuştı... ve bunu benimle canlandırmak istedi. Korktum. Ama ne zaman korksam... bazen bunu yapmak zorunda kalırım. Kendime yapabileceğimi ispatlamak için. Böylece, yaptık. Onu incitmedim. Bunu anlamın benim için önemli. Her dakikasını sevdi ve sonrasında onu kendimden uzaklaştırmak için cidden zorlu zamanlar geçirdim. Ama benim için... bazı şeyler değişti. Kanı aldığımda bir şeyler değişti. Bu..." tereddüt etti, göle ve aya bakarak, "sanki içindeki bir şeyi bulmak gibi, gerçekte olduğun kişiyle tanışmak gibiydi... ve ben o hep düşündüğüm kişi değildim. Ben -daha iyisi değil- sadece *uygundum*. Dairemden, sokaktan, şehirden dışarı çıktığımda... bu şey canlıydı ve ben o zamana kadar hiç olmadığım kadar canlıydım. Anlamaya başladın mı? Bunu açıklayamıyorum. Kelimelerle yazabiliyor, onları kullanıyor, işe yaramalarını sağlayabiliyorum. Ama bununla, kelimeleri *bulamıyorum*. Sanki dışarı çıkmış gibiydim... bir odadan değil, karanlık bir mağaradan. Bütün dünyam sadece bir mağara *olmuştu*... ama artık ışıklar yanıyordu ve gerçek dünya etrafımda ve içimdeydi, sonsuza kadar.

İşte tüm sorularını cevapladım ve sanırım şimdi muhtemelen baban ve adamları gelir ve işimi bitirirler. Haksız mıyım, Lel? Kartın üstündeki isim uydurma, değil mi? Sadece bir şey aklımı karıştırıyor. 'Anthony Van Helsing' diye yazılması gerekmiyor muydu?"

Başımı iki yana salladım. "Ah, hayır, kesinlikle öyle yazılmamak Kartın üstündeki isim bir aile ismi. Aynı zamanda benim de ismim."

Şaşırmış görünüyordu. Üzgün, şaşkın ve gözü pek olarak, yanan meşalelerle onu canlı canlı yakmaya hazır köylülerle ve

uçları sivriltilmiş kazıklarla gelen, kana susamış korkunç vampir karşıtlarıyla karşılaşmaya hazır görünüyordu.

Korumacı hissetmeme ve kollarımı ona sarmayı istememe neden olan şey bu olmalıydı.

Ama çok değişik ipeksi ve karanlık bir gülüşle tekrar güldüğünde nasıl olduysa... ortadan kayboldu. Yerde bir mastı boyunda, yakut kırmızısı gözlü, kocaman, siyah bir kurt duruyordu. Kurt da gülüyor gibi görünüyordu. Ama sonra zıpladı, gölün kıyısı boyunca koştu ve sonra ağaçların içine daldı.

Benim sonraki hareketim mi? Orada kendime küfrederek dikilmek oldu.

Eve ya da kasabaya doğru yol almadığımı biliyordum. Sadece insan biçiminden değil, onu son zamanlarda tanıyan herkesin hayatından çıkıp gitmişti. Tüm söylediklerine rağmen, kendimden emin, açıksözlü ve dürüstüm; kurnaz, kendini beğenmiş küçük planlarımla onu köşeye sıkıştırmış ve her şeyi berbat etmiştim. Onu kaybetmiştim. Daha kötüsü, onu kaybetmiş ve daha on altı ay önce adam gibi görmeye başladığı bu çılgın dünyada özgürce ve güvenle yaşama şansını da elinden almıştım. Ah, Lel. Akıllı, açıkgöz, her şeyi bilen, salak, aptal, lanet Lel...

Babam bir doktordu. Ruh ve akıl hastalıklarıyla uğraşırdı. Çeşit çeşit hastası vardı. İşinde *iyiydi*.

En başta kendisinin söyleyeceği üzere, hem kendisinin hem de ailesinin başka bir üyesinin oldukça korkunç ve hayat yıkan bir akıl hastalığını iyileştirdiği için işinin bu kısmına yönelmişti.

Gerçek ismi fazlaca muhabbet konusuydu ama benim durumumda da olduğu gibi, onun her şeyi açığa vurmaktan ziyade şaşırtıcı derecede eğlenceli olduğunu anladı. Daha önce bahsettiğim kamuflajla ilgili bir şeydi.

Vampirizm bir hastalık değildi Ruhun ele geçirilmesi, kötülük büyüsü ya da şeytanın işi değildi. *Evrime geçirmenin bir şekliydi* Çünkü insan ırkı evrim geçirmişti ve hâlâ da geçirmekteydi. Süpermen, Batman... Onlar çoktan dışarıda bir yerdelerdi. Kendilerini ön plana çıkarmıyorlarsa onları *suçlayabilir* miydiniz? Bir vampir veya vampir olarak adlandırılan şey -kelimenin eski Anadolu'dan geldiği düşünülüyor ve *büyücü* gibi bir anlamı var- bu evrim geçirme süper ırktaki çeşitlerden sadece bir tanesiydi ve ekranlarda seyrettiğimiz, kitaplarda okuduğumuz ama çoğumuzun az önce metroda yanımızda oturmuş olabileceğini nadiren düşündüğümüz şeydi.

Vampirler: Büyürlerdi, ancak çok uzun bir süre için genç kalırlardı; bazen yüzyıllar boyunca. İsterlerse bir miktar yiyip içebilmelerine rağmen yiyeceğe ya da içeceğe ihtiyaçları yoktu. Başka bir insanın kanını içmek, kendilerine ve ne olduklarına ilişkin onlara farkındalık kazandırır. Ama sadece bu fikre çoktan inandıkları için. Böyle olacağını *düşündükleri* için olurdu. Gerçeğin farkına, saldı ve hırsızlık *olmadan* varabildikleri noktada, daha iyi, çok daha eksiksiz ve kendilerine daha az zarar vererek varırlardı. Şöyle açıklayayım: Bazı aşamalarda, vampir olduklarına ilişkin kanılan olduğu için kanın peşinden giderlerdi. Yani kan içmeye ihtiyaç duyulmazdı. İhtiyaç duyulan şey sadece gerçeklerle yüzleşmekti

Kan içmek ya da kandan beslenmek... *lüzumsuzdu*. İnsanlar yem olarak *ayrılmamışlardı* ve kan da başlıca yemek *değildi*.

Dünyadaki hiçbir vampirin kan içmesi gerekmezdi Tıpkı sıradan yemekleri yemeleri ve sıradan sıvıları tüketmeleri gerekmediği gibi. Hikâyelerdeki şu çok popüler Kan Ziyafeti sadece kendilerine odaklanmaları için onları sarsma değerine -söylenecek doğru söz buysa- sahipti. İnanın bana, bu onları da derinden yaralardı. Eğer bir vampir değilseniz, kana el atmak size en ufak bir şey yapmazdı. Bırakın üç yüz kırk dokuz yaşma kadar yaşamayı, şekil değiştiremezsiniz ya da öylece ortadan kaybolamazdınız. Ah ve hiçbir vampir, kanını içerek başka birisini vampire dönüştüremezdi. Elbette en başından beri zaten vampir değillerse.

Dolayısıyla, vampirler için kanın anlamı temelde bir yanlış anlamaydı. Bunun içmekle, yemekle, kadeh, tabak ya da dünyanın akşam sofrasıyla hiçbir alakası yoktu. Anghel'ın dediği gibi soyla, genlerle alakalıydı. Eğer o geni almışsanız, sizde de vardı. Bir vampir, Kan'ın Varlığınızdır. Bir gün uyanırdınız ve *bilirdiniz*, bunun için elli yaşınıza gelmeniz ve aynaya baktığınızda, -evet, ayna dedim- *hâlâ yirmi iki gösteriyorum. Bu nasıl olabilir?* diye düşünmeniz gerekse bile.

Çünkü vampirlerin yansımaları aynada ve tüm yansıtıcı yüzeylerde *çıkardı*. Gölgele de vardı. Yakıcı yaz güneşinin altında bile tüm gün dışarıda gezinebilirlerdi. Bronzlaşmazlardı, bu kesin. Ama güneş sizi kızartmazdı. Tabii, yüzyılların efsanevi propagandası tarafından beyniniz yikanmamışsa... *Buna inanırsanız, olurdu.*

Gördüğünüz gibi, bunların hepsi psikolojik kaynaklı bir hastalıktı. Gerçek gibi görünürdü; öyle gerçek ki semptomları gösterirdiniz, tıpkı herhangi bir psikolojik rahatsızlıkta olacağı gibi. Ve aslında bir vampirin yetenekleri, efsaneyi desteklemek için kendisine karşı dönebilirdi. Bir vampir görünmez *olabilirdi*... O yüzden cama baktığında, görünmez olurdu. Yani vücudunuz

su toplayabilir, uyumak için büyük bir kutu arayabilirdiniz ve masum insanları kanları için avlayabilirdiniz. Hatta sarımsak kokusunu alınca kusabilir ya da güçlü bir dinî sembol, görünce bayılabilirdiniz. Ama bu gerçek değildi. Bu bir çeşit *suçluluk psikolojisiydi*. Bir vampir üstün olduğunu bilirdi. Bu onu korkuturdu. O yüzden, bilinçsizce kendisini zincirlemeye çalışırdı. Kendimize yüklenmeye başladığımızda, kimse bize bizden daha fazla yüklenemezdi.

Bunun dışında, bir vampir belki sonsuza kadar yaşayabilirdi ama onu öldürmek için bir kazığa ya da ateşe ihtiyaç duymazdınız. Bir vampiri sadece vurup öldürebilirdiniz ve bunun için özel bir kurşuna da gerek yoktu. Vampirler uzun ömürlüydüler ama yaralanmaz değildiler. Bunun yanı sıra yaptıkları şeyler, diğer yaratıklar gibi görünmek, ortadan kaybolmak, bazen uçmak ve belki ki, hayvanları çağırmak ve onlardan bir şeyler yapmalarını istemektir; örnek olarak, bir geyik. Bu hediyeleri, ne olduğumuzu ve neden böyle olduğumuzu anladığımızda kötüye kullanmazdık. Ama işte bazılarımız şanslıydı. Ben kısmen vampir olan bir ailede yetiştim. Üç yaşıma geldiğimde ne olduğumu biliyordum ve onuncu yaş günümde bir tilkiye dönüşebildiğimi anladığımda, babam o halimle bir fotoğrafımı çekmişti. O fotoğraf hâlâ duruyor. Evet, fotoğraf makineleri de bizi görüntüleyebilirdi.

Babam dikkat çekecek derecede genç görünürdü. Bu görünümünü ailesine, aldığı vitaminlere bağlardı. Ve ismi... aile ismimiz: Draculian'dı. Anthony Draculian. Lelystra Draculian. Ve hayır, türümüzün o ünlü dalından değildik (pek akıllı Bay Stoker tarafından 1800'lerde kamuoyunun dikkatini çektiği Romanyalı dal). Ancak soyumuzu yeterince geriye takip ettiğiniz takdirde, bağlantılı olduğumuzu görürdünüz.

Ve işte, görüyorsunuz ki tüm bunlar zavallı, yakışıklı, mutsuz Anghel'a söylemem gereken şeylerdi. Bunun yerine bocaladım ve işleri berbat ettim.

Kokerson'larda iki gün daha kalmak zorunda kaldım. Tam bir cehennemdi. Ama yine de babama iki gün önceden koşturup sıkıntı verici başarısızlığım hakkında sızlanmamın pek anlamı yoktu. Anghel gitmişti. Onu bir daha asla görmeyeceğimi biliyordum; yardım edebileceğimi biliyordum ama sadece hayatını daha kötü hale getirmek konusunda yardımım dokunmuştu.

Babamı bir kez aradım ama bir hastasıyla birlikteydi. Ah, bırak eve varana kadar beklesin, dedim. Günlerimin geri kalanım kendimi suçlayarak ve pişmanlık duyarak geçirecektim nasıl olsa.

Anthony'nin ofisi kasabanın diğer ucundaydı. Dale ve Landry'nin köşesinde, kızıl kahve kum taşından yapılma büyük bir evde yaşıyorduk. Güzel bir mıntıkaydı.

"İtendeki cep telefonu kulübesinden onu tekrar aramaya çalıştım ama başı sonu olmayan bir başka toplantıya daha girmişti. Evde kimse yoktu.

Çantalarımı bıraktım ve sonra çatıdaki bahçemize çıkan küçük asansöre bindim. Küçük bir bahçeydi; bir nevi açık hava oturma odası. Son güller duvarların üstünde ölmekteydi ama asmada büyük mor üzümler vardı. Biraz kopardım ve korkuluk-

tan aşığı bakıp her zamanki gibi şehrin batısına doğru batmaya karar veren güneşı seyrederek üzümleşi yedim.

Hayatımda hiçbir zaman birilerinin kanını çalmak zorunda olduğumu hissetmemiştim. Bazılarının bu konuda şanslı olduklarını söylemiştim. Ben şanslıydım. Her şeye kolayca sahip olmuşum. Sadece-, on beş yaşındayken, annem öldüğünde, o zaman zorlu olmuştu. Annem bizim -babam, ben veya amcam- gibi değildi. Onda gen yoktu. Bizimkilerin annem yaşlandığında, bununla nasıl başa çıkacaklarını konuştuklarını biliyordum... Ama bu hiç gerçekleşmedi, bir kamyon bu işi halletti. Annemi öldürdü. Biz -babam ve ben- buna karşı dayanıklı değildik.

Gökyüzü kırmızı altın rengindeydi. Kuşlar, gökyüzündeki kargacık burgacık yazılar gibi uçuşuyordu. Şehir trenlerden, taksilerden ve insanlardan kendi gürültüsünü oluşturunuyordu ama babamın eve geldiğı anı çok iyi anladım; bunu hissettim, her zaman hissederdim. Sonra aklıma çok tuhaf bir fikir geldi. Bu benim dikilmeme ve bir an için nefesimi tutmama neden oldu. Garip fikir şuydu; babam -benim zeki, her zaman her şeyi biliyor gibi gözüken şaşırtıcı babam- Kokerson'lann tuhaf partisinde Anghel'ın da olacağını biliyor muydu? Anghel'ın ne olduğunu göreceğimi -bir şeyleri değiştirmeye çalışacağıma hatta Anghel'ı içine düştüğü karanlıktan onu kurtaranın ben olacağını mı düşünmüştü? Eğer durum böyleyse, planları anlatmak daha ne kadar zor olabilirdi ki; *Anthony'ye yapamadıklarımı* söylemek...

Hemen aşağıda, iç kapının oradaki sessiz adımlarını ve sonrasında asansörün yukarı çıkışını, her zaman duyabildiğim o sesi duyduğumda babama *ait* olması gereken sesi seçtim.

Dehşete düştüm. Babamdan değil, ona söylemem gereken şeylerden. Ağzımda üzümleirin tadı dururken, kollarımla kendimi

sardım. Ve o, çatıda yürümeye başladı. Ama bu Anthony değildi. Anghel'dı.

Donup kaldım. Ahmaklıkta Oscar'ı kazanan en büyük aptal gibi, "Ha?" dedim.

Sırttı.

Saçları arkadan toplanmıştı, sırtına upuzun bir atkuyruğu olarak dökülüyordu. Kot pantolon, bir gömlek ve açık renkli deri bir ceket giyiyordu. O haliyle bile, daha önce de tahmin ettiğim gibi, onun başka bir şey olduğunu gözden kaçıramazdınız. Farklıydı, şaşırtıcıydı.

"Sorun yok, Lel. Kapının şifresi bende. Baban verdi. Bana güveniyor. Sen güvenebilir misin?" dedi.

Anthony sadece gerçekten güvenilebilecek olanlara güvenirdi.

Ama ben kendimi kandırıp duruyordum, değil mi? Sadece Anghel'ı, *bir hastayı*, hayal kırıklığına uğrattığım için her şeyi berbat ettiğimi düşünmemiştim. Ben kendim için üzülüyordum. Onu aklımdan çıkarmayı başaramamıştım. Onu temelli kaybettiğimi düşünmüştüm. Ama işte buradaydı.

Çok sakince, "Senin dışarıda olman için biraz erken değil mi? Yani, güneş henüz batmadı, yoksa battı mı?" dedim.

"Anthony yavaştan almamı ama birkaç yeni şey denememi söyledi. Ben de öyle yapıyorum. Güneş doğduktan bir saat sonra, batmadan bir saat önce. Ve baksana..." Artık yakındı, güçlü, zarif ellerini gösteriyordu. "Tek bir yanık yok."

Yutkundum. "Yani *sen* babamın hastasısın."

"Dünden beri. Büyük adımlar attım, evet?"

"Evet. İyi." Ahmakça gömleğindeki düğmeleri inceledim. Bir düğmeye göre oldukça güzeldiler. Gözlerine bakmaktan daha iyiydi

"Lel," dedi sessizce, "teşekkür ederim."

İşte o zaman bakmak zorunda kaldım. Baktığımdaysa elleri uzandı ve benimkileri nazikçe tuttu. Dokunuşu ateş gibiydi ama başka bir şey daha vardı. Gözlerindeki bir şeyler de değişmişti. Güçleri tam olarak azalmamıştı ama... şimdi onlarda bir şeyler vardı. *Anghel'ı...* görebiliyordum. Demek istediğim onun gerçekte kim olduğunu görebiliyordum. Asla gaddar, kötü, hırsız ya da aptal olmayan, seçenekleri bulunan, cesur, -evet- *yiğit*, sadece kendi yolunu bulmak isteyen bir erkekti.

"Kurt şeyi... şekil değiştirme için özür dilerim," dedi. "Benim... kafam karışmıştı. Kendime gelmem lazımdı. Ve gördüğün gibi kartı yine de kaybetmedim. Sonra Anthony'yi aradım ve dün onunla görüştüm. Baban iyi birisi."

"Evet, öyledir."

Hâlâ ellerimi tutuyordu. "Lel," dedi ve sonra çok yumuşakça, "Lelystra..." Ve tüm hayatım boyunca ismim bana ilk kez harika geldi, sanki daha önce hiç *duymamışım* gibi... "Lelystra, imdadıma yetiştin. Akıl sağlığımı kurtardın. Hiç istemediğim bir şeye dönüşmeme engel oldun. Ve ben herhangi bir söz vermek istemiyorum... veremiyorum ya da isteyemiyorum. Henüz değil. Tam olarak *oraya* vardığımı, nerede olmam gerektiğini *anlayana* kadar olmaz. *Senin* nerede olduğunu anlayana kadar. Ama eğer başarırısam, o zaman..."

Duvarlar, asmalar, üzümler, tüm çatı güneşin batmasından dolayı kan kırmızı renginde parlıyordu şimdi. Ve kan kırmızı ışıktaki Anghel öne eğilip dudaklarımdan öptü. Nefis bir öpücüktü; hafif ama derindi. Günbatımı kan kırmızıyken onun kadar nazik bir şekilde öpüşüne karşılık verdim.

Mavi Ay

RICHELLE MEAD

Kapana kısılmıştım.

Arka kapının beni özgürlüğe çıkaracağını düşünmüştüm. Ama onun yerine kendimi diğer tek çıkışın, polis ve diğerlerinin beni aradıkları ana caddeye açıldığı dar bir sokakta buldum. Ne yapacaktım? Caddenin kulübe dönmekten daha güvenli olup olmayacağını düşünerek duraksadım. Daha karar vermeden arkamda bir kapının kapandığını duydum. Hızla arkamı döndüm.

Bir insan duruyordu. Bir erkek. Benim yaşlarımda, belki biraz daha yaşlı görünüyordu. Kahverengi saçları bana göre biraz dağınıktı ama gözleri güzeldi. Koyu, kopkoyu yeşildi. Zümrütlerin olması gereken ama asla olamadıkları renkteydi. Ona baktığımda, içimden çok tuhaf bir elektrik geçti. Sevimliydi ama beni ansızın duraksatan şey fiziksel çekim değildi. Daha çok, onu yıllardır tanıyormuşum gibi bir tanışmışlık hissiydi. Hiç mantıklı değildi, onu daha önce hiç görmemiştim. Bu duyguyu üzerimden attım ve gözlerim vücudunda gezinirken, daha güzel bir şey gördüm: Kemerine tutturulmuş mor bir kimlik kartı.

"Beni buradan çıkart," dedim, bu şartlar altında toplayabildiğim kadar sertliği üstüme toplayarak. Eğer bu kulüpte çalışıyorsa -ki kıyafetleri çalıştığını gösteriyordu- vampirlerden emir almaya alıştı. "Beni arabana götür."

Korkudan dizlerinin bağının çözülmesini bekledim. Belki yutkunacak ya da titrek bir baş hareketiyle onaylayacaktı. Onun yerine, kaşlarını çatarak, "Neden?" diye sordu.

Ne diyeceğimi bilemeyerek bir an için ona bakakaldım. "Çünkü sana öyle yapmanı söyledim!"

O güzel gözler, az önce yaptığım şekilde beni değerlendirdi. "Korkuyorsun," dedi, hiçbir şeyden olmadığı kadar kafası karışmış olarak. "Neden? Vampirler asla korkmazlar."

"Ben *korkmuyorum* ama sana söylediğimi yapmazsan çok kızacağım." Çaresiz bir halde cüzdanıma uzandım ve bir tomar para çıkardım. Saymakla uğraşmadım ama en üstte birkaç yüzlük vardı. "Sana bunu verirsem soru sormaktan vazgeçecek misin?"

Bu sefer gözleri fal taşı gibi açıldı. Sadece bir an için tereddüt etti ve sonra parayı elimden kaptı. "Haydi."

Kulübün içine girerken onu takip ettim. Birkaç saat Önce ana kapıdan, ağır tekno müziğin ritimleriyle kıvranan insan kalabalığının arasından geçerek girmiştim. Bu çocuk beni mutfağa ve bazı depo odalarına çıkan başka bir koridora götürdü. Koridorun sonunda dışarı açılan başka bir kapı vardı. Kapıyı iterek açtı, tel parmaklıkla sarılı, karanlık bir otoparkı gözler önüne serdi.

Paslı bir Honda Civic'in kilidini açtı ve etrafıma gergin gergin bakarak hızla içine bindim. Sessiz arabalar dışında, otopark boştu. Bu gece boyunca kendime ilk kez, bu işten canlı çıkabileceğime dair kısa bir umutlanma izni verdim.

"Adın ne?" diye sordum.

"Nathan," dedi, otoparkı geride bıraktığımızda arkasına göz atarak. "Senin?"

"Lucy." Bir süre sonra, gerçek adımlı söylediğim için kendime sessizce küfrettim. Ne düşünüyordum? İsmimin onun için her-

hangi bir şey ifade edip etmediğini merak ederek -ne de olsa tüm haberlerde çıkmaktaydı- ona göz ucuyla baktım ama kafası araba sürmekle fazla meşgul gibi görünüyordu.

Ana yola çıkınca sırtımı kaydırarak koltuğuma gevşekçe oturdum. Burası bir parti bölgesiydi. İnsan grupları her yerlerdeydiler. Bazısı cadde boyunca yürüyor, kulüpten kulübe geçiyordu. Bazısı çoktan kulüplerde sıraya girmişti (insanlar, elbette). Vampirler içeri girmek için nadiren beklemek zorunda kalırlardı.

Takipçilerimden herhangi bir iz bulabilmek için kalabalık grupları taradım ama hiçbir şey bulamadım. Tabii bu hiçbir şey ifade etmiyordu. Bryan'ın kendisi için çalışan uçsuz bucaksız bir ajan ağı vardı: Vampirler arasında bile alışılmamış bir gizlilik ve hızla hareket eden erkek ve kadınlar.

"Tamam, Lucy," dedi Nathan, hâlâ pek saygı dolu olmayan bir sesle. "Seni nerede bırakmamı istersin?"

"Lakemont."

"Lake... ne? Orası neredeyse iki saat uzaklıkta!"

"Sana verdiğim parayla beni on iki saat uzaklıktaki bir yerlere götürmen gerekir."

"İşe dönmem gerek! Mola zamanındayım. Sadece seni bir yerlere bırakacağımı düşünmüştüm."

"Bırakıyorsun. Lakemont'a"

"Hayatta olmaz. Dört saat için ortadan kaybolamam. İşimi kaybederim."

"Başka bir iş bul."

Dudağını büktü. "Ah, harika. Siz vampirler hep bunu yaparsınız. 'Başka bir iş bul.' Sanki o kadar kolaydı."

"Sana verdiğim o para, bir haftada kazandığından daha fazla," diye çıktım. "Büyük ihtimalle bir aydakinden bile çok."

"Evet, peki ya sonrasında?"

"Bana bak," dedim. "Burada bir seçim hakkın yok. Beni ya Lakemont'a götür ya da devam et ve beni bir yerlerde indirmeye çalış. Arabayı durdurduğun anda boğazını parçalarım."

Bu boş bir tehditti. Beslenmeye ne ihtiyacım ne de şu anda endişelenecek başka o kadar çok şey varken herhangi bir niyetim vardı. Yine de sesimin korkutucu veya ikna edici çıktığını umuyordum.

Nathan cevap vermedi. Arabayı da durdurmadı. Birkaç dakika sessizce yol aldıktan sonra, "Kontrol noktalarından asla geçemeyeceğiz," dedi.

"Senin mor kimlik kartın var." Bana yardım etmesi için onu zorlama sebebim buydu ne de olsa. "Şehre girip çıkabiliyor olman gerek."

"Öyle. Ben geçebilirim. Teknik olarak... sen de geçebilirsin. Ama içimden bir his devriye polislerinin aslında seni görmemelerini istediğini söylüyor."

Karnıma sancı girdi. Bunu hiç düşünmemiştim. "Belki bagajda saklanabilirim."

Kahkaha attı, gerçi bunun içinde bir parça acılık da vardı. Garipti ama gülüşündeki bir şey omurgamdan aşağı tatlı bir ürperti gönderdi. Ne yazık ki güldüğü kişi bendim. "Kontrol noktalarında hiç durdurulmadın ve aranmadın, değil mi?"

"Bagajı ararlar mı?"

"Bazen. Sıklıkla rastgele kontrol yaparlar. Şüpheli bir şey olduğunu düşünürlerse, o zaman kesin ararlar."

Döndüm ve yanağımı pencereye dayadım. Cam serindi. Gözlerime sıcak yaşlar birikti ve onları uzaklaştırmak için hızlıca gözlerimi kırptırdım. Onun önünde ağlamayacaktım.

"Neden kaçıyorsun?"

"Önemi yok." dedim. Vampirlerin bilmesi yeterince kötüydü. Bir insanın öğrenmesi riskine giremezdim.

Tamam, neyse."

"Umurunda bile değil. Bu işi zaten sadece para için yapıyorsun."

"Bu işi yapıyorum çünkü boğazımı parçalamakla tehdit ettin."

"Ve para için."

Hafifçe omuzlarını silkti, gözleri önümüzdeki yola odaklanmıştı. "Eğer başın büyük beladaysa, belki seni teslim ederek daha fazlasını kazanırım."

Aslında içimde bunu yapacağına dair bir his vardı, o yüzden sesimin vahşi çıkması için elimden gelenin en iyisini yaptım. Daha önce insanları benim için bir şeyler yapmaları konusunda zorlamama hiç gerek kalmamıştı. Her zaman bir şekilde, yapmışlardı. "Peşimdekiler vampir. İnsan değiller. Benim tehlikeli olduğumu düşünüyorsan, bir de onları görene kadar bekle. Benim kaçmama yardım ettiğini düşünürlerse -ki düşünecekler- aklına gelecek en son şey para almak olacaktır."

Aramıza daha fazla sessizlik çöktü ve çoktan otoyola çıktığımızı fark ettim. Belki de bu işte düşündüğümünden iyiydim.

"Daha fazla paran var mı?" diye sordu.

"Neden? Ücretini mi artırıyorsun?"

"Şhirden gerçekten ayrılmak istiyorsan soruya cevap ver."

"Evet. Daha fazla param var."

"Çok daha fazla mı?"

"Evet. Daha fazla var. Ne kadara ihtiyacın var?"

Cevabı bir sonraki çıkışa sapmak ve geldiğimiz yöne doğru geri gitmekti.

"Ne yapıyorsun?" diye haykırdım.

"Seni şehirden çıkarıyorum."

Bizi kasabanın çok nadir bulunduğu bir kısmına götürdü. Çoğunlukla insanlar orada yaşarlardı ama doğal olarak vampirler yönetirlerdi. Kirliydi, dökülüyordu ve bir insan olsam etrafta yürürken kendimi güvende hissetmeyeceğim bir yerdi.

Nathan arabayı, bir camında neon harflerle DÖVMELER yazan bir dükkânın önüne çekti.

"Tamam. Paranın kalanını görelim."

Elimi cüzdanıma attım ve bütün nakdimi ona verdim. Tek kaşını kaldırdı.

"Vay canına. Dalga geçmiyormuşsun." Yarısını saydı ve sonra geri kalanını vererek beni şaşırttı. "Bunu kaybetme."

Kafası karışmış ama memnun olmuş bir halde, onu dövme salonuna girerken takip ettim. Bangır bangır *rock* müzik çalıyordu. Açık bir kapıdan, dövme yapanların arka odada tuttukları iğneler olduğunu düşündüğüm şeyleri kullanan kel bir adamın görüntüsünü bir anlığına yakaladım. Tezgâhta, her tarafı *piercing* kaplı bir kızla birlikte bir adam, Mohikan gülüşüyle bir şaka üzerine güldüler. Bize baktılar.

"Nate, seni piç," dedi adam, gülmeye devam ederek. "Uzun zamandır gör..." Bana iyice bakıp gözlerimi gördüğünde tebesümü soldu. Kızınsa teni gözle görülür derece soldu. Her ikisi de toparlandı. Adam bir kumandayı kaptı ve alalacele yüksek sesli müziği kapattı; böylece tek ses arkalarındaki küçük bir televizyondan gelen ses oldu. "Merhaba, hanımefendi. Size yardımcı olabileceğimiz bir şey var mı?"

Nathan güldü ve -benim tam ve katışıksız şaşkınlığımla- bir kolunu bana doladı. Teninin ve terinin kokusu beni sardı... ve bu

nefisti. "Evet-efendim, hayır-efendim zimbirtısıyla yorulma, Pete. O, benimle... bu hafta sonu vakit geçirmek için insan varoşlarında küçük bir gezi yapıyor."

Üstlerindeki gerginliğin bir kısmı kalktı ama bana hâlâ sıkıntılı gözlerle bakıyorlardı. "Pekâlâ, aferin Nate," dedi, tam olarak bunu demek istemiyormuş gibi bir ses tonuyla.

"Sence onu insan yapabilir misin?" diye sordu Nathan.

Pete gülümsedi ve kızı dürttü. "Ah, şuna, ha? Tabii, Donna yapabilir. Lensler ve diğer her şey?"

"Her şey." Nathan'ın duruşu gevşekti, gülüşü rahat ve doğaldı. Arabada olduğundan tamamen farklı bir insandı. Tabii arabada boğazını parçalayacağıma dair onu tehdit etmişim. O yüzden yaşanan değişim anlaşılabilir bir şeydi. Bu sırada onun ne kadar güzel koktuğunu düşünmemeye çalışıyordum. "Bir şey daha..." Nathan kemerindeki mor kimlik kartına dokundu. "Onu mor kimlikli yapamazsın sanırım."

Pete'in gerginliği geri geldi. "Dur bakalım, bu biraz alışılmışın dışında bir şey."

"Ödeyebiliriz."

Pete ikimize baktı. "Bu onun için mi? Neden ihtiyacı var? Oynadığın rolü ne kadar ileri götürüyorsun?"

"Öyle bir şey değil. Sadece onu benimle birlikte eve götürmek istiyorum ama kimsenin bilmesine izin veremeyiz. Kıskaç bir erkek arkadaşı var."

"Kulağa çok fazla bela ve para gibi geliyor. Şehirde kalmak daha kolay."

"Yapabilir misin, yapamaz mısın?"

"Evet... bir saatimi falan alır ama hiçbir zaman bire bir gerçeği gibi olmayacağını biliyorsun. Yakalanırsan..."

"... nereden aldığımı söylemeyeceğim," diye tamamladı Nathan.

Pete sahte kimliklerimizi yapmak için arka odaya geçti ve Donna'ya bana yapılması gerekenleri yapmasını söyledi. Kız beni başıyla çağırdı ama ben Nathan'a döndüm ve gömleğini yakalayıp hafifçe kendime doğru çektim.

"Neler oluyor?" diye tısladım. "Vampirlerin insanlar gibi giyinmeleri sıradan bir şeymiş gibi konuşuyorsunuz."

"Vay be, sen gerçekten de safın tekisin, değil mi?" Gerçekten eğleniyor gibi görünüyordu. "Bunu yapan hiçbir vampir tanımıyor musun?"

Kaşlarımı çattım. "Hayır. Neden yapsınlar ki? Kostümlü partiler için mi?"

"Hayır. Çünkü onları tahrik ediyor."

"Öğk."

"Millet tuhaf şeylere düşkün." Donna'yı işaret etti. "Git."

Donna benden çok az büyüktü -belki yirmilerindeydi- ve boyayla açıldığı bariz olan sarı saçları ile ağır bir göz makyajı vardı. Çalışırken, benden korktuğu açıktı. Nathan'ın ara sıra gelişmeleri izlemek için geldiği zamanlar dışında muhabbetimiz sonunda kesildi.

"Ne renk istersin?" diye sordu bir ara.

"Ne rengi?"

"Lensler için. Göz rengi."

Ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Göz rengimi değiştirmek konusunda düşünmemiştim bile. Gözlerim diğer tüm vampirlerde olduğu gibi gümüş rengindeydi. Bir an için Nathan'ın güzel yeşilini düşündüm ama doğru gelmedi. Bunlar *onun* gözleriydi.

"Maviye ne dersin?" diye sordu Donna sabırsızca. "Mavi sana gider gibi görünüyor."

"Mavi," diye tekrarladım zayıfça.

Bir paket lens getirdi ve sonraki yarım saati onları gözüme takmaya çalışmakla harcadı. Ayna kullanamıyordum ve ne kendi parmaklarımın ne de onunkilerin beni dürtmesinden hoşlanmıyordum. Lensler yerleştğinde, bir parça daha makyaj yaptı ve tam Pete döndüğü sırada işini bitirdi. Pete bir dijital fotoğraf makinesiyle resmimi çekti ve sonra kimlik kartını bitirmek için Donna'yla birlikte arkaya geçtiler.

Nathan geldi ve beni kontrol etti. "Fena değil. Şirin bir insan oldun. Gülümseme ve köpek dişlerini gösterme, yeter."

"Donna gibi gözükmiyorum, değil mi? Kızın makyajı korkunç." Kulağa nasıl geldiğini fark ettim. "Ah, özür dilerim. Arkadaşlarından biri değildi, değil mi?"

"Makyajın iyi. Ve hayır, onunla asla tanışmadım. Pete'in her zaman farklı bir kız arkadaşı vardır."

"Pete senin arkadaşın mı?"

"Sayılır. Ben lisedeyken onunla birlikte bir restoranda çalışmıştım. Sonra biraz para buldu ve bu yeri açtı."

"Şimdi üniversitede misin?"

"Öyle olmam gerekir." Buraya geldiğimizden beri gösterdiği rahat ruh hali değiştiği için bunu sorduğuma soracağıma pişman olmuşum. Rahatlığın yerine acılık gelmişti. "Para yok. Ayrıca, lisedeyken vaktimin çok büyük bir kısmını çalışarak harcadığımdan, notlarım berbat. Akademik bir burs almak için yeterince iyi değilim ve bir vampirin desteğini almak için de yeterli bağlantım yok."

Babamla konuşabileceğimi, Nathan'a büyük ihtimalle bir destek sağlayabileceğini söylemek üzereydim. Destek sağlamak, vampirlerin beğendikleri insanların eğitilmesini ya da belli bir pozisyon için okumasını istediklerinde bazen yaptıkları bir şeydi. Bu insanlar üniversiteye giriş işlemlerinden doğrudan geçiverirdi ve bütün masrafları karşılanırdı.

Aniden olan her şeyi hatırlayıp söyleyeceklerimi yuttum. Babamla bu konu hakkında konuşmam pek mümkün değildi. Aslında, onunla bir daha konuşmam bile pek mümkün değildi. O yüzden Nathan'a, "Üzgünüm," dedim.

"İnanılır gibi değil. Bir vampirin özür dilediğini hayatım boyunca hiç duymamıştım. Ve senin bunu iki kere yaptığını duyduğum..."

Gözleri, arkamdaki bir şeye odaklanırken cümlesi kesildi. Kafam karışmış bir halde arkamı döndüm...

... Ve televizyondaki yüzüme baktım.

Görünüşümle karşı karşıya gelmek her zaman biraz gerçeküstü gelmişti. Vampirlerin yansımaları olmadığından, çok uzun bir süre boyunca kendi görüntümüzü görmenin bir yolu olmamıştı. Video ve fotoğraf gibi teknolojilerin ortaya çıkmasıyla, sonunda nasıl göründüğümüzü görmenin bir yolunu bulduk.

Korkunç bir fotoğrafımı seçmişlerdi. Gözlerimin altında cildimi normalden daha beyaz gösteren siyah halkalar vardı. Fotoğrafta bile, vampir gözlerimin berrak, gümüşü grisi belli oluyordu. Saçlarım -düz, sıkıcı bir kahverengi- o gün fırçalanmamış gibi gözüküyordu. Bu fotoğrafı *nereden* bulmuşlardı?

"Öf," dedim. Fotoğrafın altında, sarışın, hoppa bir muhabir kayboluşumun haberlerini iletliyordu.

"Bugün, yetkililer Chicago hayırseveri ve işyeri sahibi Douglas Wade'in kızı Lucy Wade'i arıyorlar. Lucy bu akşam erken saatlerde ailesiyle yaşadığı bir tartışmadan sonra kayıplara karıştı. Uyuşturucu kullanımı ve evden kaçmaya varan geçmişiyle sorunlu bir genç olarak tarif ediliyor."

"Ne?" diye haykırdım. "Uyuşturuculara hayatım boyunca asla dokunmadım!"

"En son St. Jane Bulvarı'nda, Fathom Kulübü'ne girerken görüldü. Bayan Wade hakkında sunacağı bilgisi olanlar varsa, polisle irtibata geçmeliler. Ailesi, Lucy'nin ihtiyacı olan yardımı alması konusunda çok endişeli olduklarını söylüyor ve herhangi bir yardım için ödül veriyorlar."

Nathan hışımına bana döndü. "Bu da ne? Sen Lucy *Wade* misin?" Diğerlerinin duymayacağı kadar kısık sesle konuşuyordu ama sesindeki öfke yüksek ve netti.

Kaçış yoktu. "Evet, sanırım benim."

Ellerini havaya kaldırdı ve odayı arşınlamaya başladı. "Ah, Tanrım. Ah, *Tanrım*. Douglas Wade'in kaçak kızına yardım ettim. Douglas Wade! Fathom'ın sahibi o. Benim patronumun patronunun patronu."

"Biliyorum."

"Kasabanın sahibi o!"

"Biliyorum."

"Haksızlığa uğramış bir kurban gibi konuştun ama aslında ailen seni sadece rehabilitasyona geri göndermek istiyor!"

"Hayır," dedim. "Bu doğru değil. Muhabirin söylediği tüm o şeyler yalan."

Nathan hızla döndü, yüzü hâlâ sinirliydi. "Bir vampire güvenmemem gerektiğini biliyordum. Nesin yani, bir komplonun içindesin ve ailen de seni susturmaya mı çalışıyor?"

"Bilsen şaşırırsın."

"Anlat o zaman."

"Ben... yapamam. Kimseye anlatamam. Bilmemem gereken bir şey biliyorum ve bunun için beni öldürmek istiyorlar. Beni öldürmek istiyorlar, Nathan. Öz ailem."

Sanki hiç konuşmamış gibiydim. "Tanrı aşkına. Kasabadaki en güçlü vampirlerden birinin keş kızına yardım ediyorum. Tam şu anda çekip gitmeliyim. Beni öldürürsen bile, bu onların beni bulduklarında yapacaklarından daha kötü olamaz."

Sandalyemden fırladım ve yanına koştum. "Hayır. Lütfen. Yapma. Bak, beni Lakemont'a götürmen bile gerekmiyor. Sadece sınırı geçer geçmez beni bırak yeter."

Bana baktı, gözleri yeşil alevler gibiydi. Orada çok fazla öfke, çok fazla hayal kırıklığı vardı. Bana bakarken, yılların vampir istismarını gördüğüne dair rahatsız edici bir şey hissettim. Bir ömre bedeldi aslında. Benim türüm saklandığı yerden çıkıp Nathan doğmadan önce insan dünyasıyla ilgilenmeye başlamıştı. Bugünden önce, bir başka türün -yenmek gibi bir ümidinizin neredeyse hiç olmadığı- altında yaşamanın nasıl bir şey olacağı konusunda hiç düşünmemiştim. Bizler daha güçlüydük, daha hızlıydık ve sadece kalbimize -insanların yeterince hemen hemen hiç yaklaşmadıkları- saplanan bir kazıkla öldürülebilirdik. Nathan'ın neler yaşadığı hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"Lütfen," diye fısıldadım. "Kalan paranın tamamını alabilirsin."

Nathan, bana ağır geçen birkaç dakika boyunca daha baktı ve bunu yaparken sinirli ifadesinde bir şeyler değişti. Bunu açık-

layamazdım ama arka sokakta hissettiğim o garip şeyin aynısını onun da hissettiğini ansızın anladım. Sanki aramızda bir bağ, uzun geçmişe sahip bir tanışıklık vardı. İçini çekti. Dönüp televizyonu kapattı. "İhtiyacım olan son şey Pete'in bunu görmesi. Umarım senin yanında olduğumu kimse *anlamadan önce senden* kurtulabilirim. Pete'in işi bitmek üzeredir."

Ama on dakikalık sefil bir sessizlikten sonra, Nathan sonunda kuşkuyla kapıya göz attı. Yürüdü ve başını eşikten uzattı. "Pete?" Hiç cevap gelmedi ve Nathan daha da ilerledi. Otuz saniye sonra, havayı yırtarcasına odaya girdi. Kolumu kavradı ve ana kapıya doğru beni hızla çekti. Onunla birlikte tökezlediğim için çok şaşırdım. İsteseydim, gücüm onun beni yerimden oynatmasına bile izin vermezdi.

"Neler oluyor?" diye sordum, tekrar dışarı adım attığımızda.

"Hepsi gitmiş. Arkada da bir televizyon vardı. Tahminim, hikâyeyi gördükleri, bizi sattıkları ve sonra da tüydükleri yönünde."

Arabaya bindik ve Nathan motoru çalıştırdı. Kaldırım kenarından çıkıp yola girdiğimizde, bana sahte kimliği uzattı. Anlaşılan kimliği bitirmiş, sonra da arkalarında bırakmışlardı. Adım Sara Brown olarak yazıyordu. On sekiz yaşında bir insandım ve banliyöye gitmek, şehre girip çıkmak için çalışma iznim vardı. Donna solukluğumun bir kısmım gidermekte iyi bir iş çıkarmıştı. Yapay kızarık bir şey değildim ama kesinlikle yüzümde insanlarınki gibi bir renk vardı. Ve gözlerim... gözlerim nefisti. Berrak, soluk maviydiler. Hayran kaldım.

"En azından bunu ödemek zorunda kalmadık," diye belirttim.

"Pek işimize yaramaz. Sınırı geçemeyiz."

"Neden?"

"Pete, polise seninle birlikte olduğumdan bahsetmiştir. Şu zamana kadar benimle ilgili her şeyi çıkartmışlardır... arabam ve plakam dâhil. Tüm kontrol noktaları geldiğimizi ve neyin içinde olacağımızı biliyordur."

Ağlama isteği geri döndü ve yine karşı koydum. Güçlü olmaya çalıştım ve kendi başıma bir çözüm düşündüm.

"Bir araba çalabilir miyiz?"

Nathan bana şöyle bir baktı. "Nasıl yapılacağını biliyor musun?"

"Şey, hayır."

"Benim bunu nasıl yapılacağını bildiğimi mi düşünüyorsun? Sence bu, tüm alt sınıftaki insanların nasıl yapılacağını bildiği bir şey mi? Sence hepimiz suçlu muyuz?"

"Şey, hayır, elbette ki hayır. Demek istediğim..."

"Ama," diyerek lafımı kesti, "doğru bir konuya değinmiş olabilirsin." Aniden arabayı kaldırıma çekti ve kapısını açtı. "Haydi gel."

Aceleyle peşinden gittim. "Ne yapıyoruz?"

"Başka bir ulaşım aracı buluyoruz."

Bir otoparktan geçtik ve Fathom Kulübü'nün bulunduğu sokağı hatırlatan bir sokakta durduk. Tek fark, dövme salonunun muhitinde olduğu gibi, burada da her şeyin daha kirli ve daha basit olmasıydı. Bir kenarda dikildik ve Nathan, arkadaş gruplarını inceledi. Yanımızdan geçen insanlar bize ikinci kez bakmıyorlardı. İkimiz de sadece basit insanlardık.

Sonunda, gözleri bir bardan çıkıp yürüyen iki gencin üzerinde durdu. Birisinin elinde bir dizi anahtar vardı ve beline yakın bir yerde bir parça mor renk görünüyordu. Nathan elimi tuttu ve onlara koştu. Gülümsemesini yeniden yüzüne yerleştirdi.

"Hey, adamım, şehirden mi çıkıyorsunuz?" Nathan onlara mor kimliğini gösterdi.

Gençlerden biri bariz bir şekilde sarhoştu ve diğerinin de - sürücü olduğunu umdum- keyfi yerindeymiş gibi görünüyordu. "Evet, Evanston'a."

'Arabamız bozuldu," dedi Nathaa "Ve sokağa çıkma yasağından önce tamir ettirmemiz mümkün değil. Sizinle gelebilir miyiz? Bizi nerede bıraktığınız önemli değil... sadece dışarı çıkarın, ben sonrasında arkadaşlarımızı ararım."

İki genç baktı, sonra tekrar bize baktılar. "Tabii," dedi ayık olanı. "Sorun değil." Bizim yeteri kadar zararsız olduğumuza karar vermiş olmalıydılar. Bilmedikleri çok şey vardı.

Yola koyulduğumuz gibi, iki genç bizim arka koltukta olduğumuzu neredeyse unutup birbirleriyle konuşmaya başladılar.

"Üniversitede ne okumak istiyordun?" diye sordum Nathan'a, kısık sesle. "Tiyatro mu?"

Öfkeli bir yüzle pencereden bakıyordu; hayatını nasıl mahvettiğimi düşündüğünden hiç şüphem yoktu. "Ha?"

"Herkesle çok iyi rol yapıyorsun," diye açıkladım.

Bana acı bir tebessümle güldü. "Vampir bir gangster patronu tarafından öldürülebileceksen, rol yapmakta bir anda ustalaşıyorsun. Ama doğrusunu ister misin? Sen berbatsın. Boğazımı parçalayacağına gerçekte hiç inanmadım."

"Ah," dedim, kendi sesimdeki hayal kırıklığını duyarak.

"On sekiz değilsin, değil mi?"

"Hayır."

"On sekiz olmana ne kadar kaldı?"

"Bir yıldan az."

Yüzünden bir parça endişe geçti. "Ah. Yine de artık öldürebilirsin."

"Yapmayacağım. Ben... bekleyeceğim."

Tüm vampirler on sekize bastıklarında ilk beslenmelerim yapmak zorundadırlar, soğukkanlılıkla birini gerçekten öldürmenin düşüncesi beni dehşete düşürse dahi, kan arzusunun uyandığını hissettiğim zamanlar oluyordu. İşte bu yüzden öldürmek için acele etmiyordum... yani hem bu hem de hayatta kalmak gibi, aklımdaki birkaç şey yüzünden. Annem benim için ilk büyük cinayet partisi düzenleyemeyecekti. Elbette, Bryan ve diğerleri beni yakında yakalarlarsa, belki ailem cenazem için dekorasyonlardan ve yiyecek içecek servislerinden yararlanabilirdi.

Konuya geri döndüm. "Öyleyse üniversitede ne okumak isterdin?"

"Hımm. Bilmiyorum. Farklı bir şey. Anamlı bir şey. Dünyayı değiştirebilecek bir şey." Yüzünde heyecanlı, arzulu sayılabilecek bir ifade vardı. Bir an sonra, ne söylediğini fark etmiş ve bu kadar idealist ve hassas bir şeyi itiraf ettiği için utanmaya başlamış gibi göründü. Yüzü karardı. "Barmenlik *olmayan* bir şey."

"Pekâlâ, üniversiteye gidemezsen bile... belki farklı bir tür iş yapabilirsin?"

Başını salladı, ifadesi bir kez daha karardı. "Yine başladın, Lucy. Bulunduğun pozisyonun bunun nasıl bir şey olduğunu anlamıyorsun hâlâ."

"Neden bu kadar zor? Akıllısın, hoşsun ve besbelli her işin altından kalkabilirsin. Neden başka bir şey yapamayasın?"

İltifatlar karşısında biraz şaşırılmış göründü ama bu onu caydırmadı. "Sen bir vampirsin. Besin zincirinin en tepesindesin. Efendimizsin. *İstediğin* herhangi bir *şeyi yapabilirsin*. İstersen bizi öldürebilirsin ve gerçekten de hiç ceza almazsın."

"Piyango..."

"Ah, haydi ama. Sen bile piyangoya *her zaman* uyulduğuna inanacak kadar saf olamazsın."

Gıda stoğumuzu dağıtmak için, yıllık bir beslenme sistemi tayin etmiştik. Belirli insan toplulukları -suçlular, yoksullar ve diğer istenmeyenler- bir havuza konuyordu ve ne zaman bir vampirin beslenme zamanı geldiğinde, o vampir bir isim çekiyordu. şehir ve banliyö arasındaki sınırın bu kadar keskin düzenlenmesinin nedeni buydu. Böylece "kazananların" daha kolay izlenmesi sağlanıyordu. Havuza konan kişi bazen üstünkörü seçilebiliyordu ve Nathan'ın da dediği gibi sistem her zaman uygulanmıyordu. Teknik olarak kanuna aykırı sayılmasına rağmen, pek çok vampir düzene konmamış atıştırmalıklardan haz alıyordu. Ama insanlar kaybolduklarında, çok az kişi soru soruyordu.

"Bizden neden nefret ettiğini anlayabiliyorum " dedim zayıfça.

Tekrar cama döndü. "Hayır. Gerçekten anlayamazsın."

"Benden nefret ediyor musun?"

"Senin hakkında ne düşüneceğimi bilmiyorum. Muhtemelen hayatımı mahvettin. Seni sınırda ihbar etmeliyim. Ama yine de..."

"Ne?"

İçini çekti. "Bilmiyorum, Sende tuhaf bir şey var. şöyle... ah, bunu açıklayamıyorum. Sanki seni uzun zamandır tanıyor gibiyim. Tanrım, kulağa ne kadar aptalca geliyor."

Tamamıyla aptalca değil. Ne demek istediğini tam olarak biliyor ama bunu ben de hâlâ anlayamıyordum.

Yolun geri kalanında arkama yaslandım ve düşündüm. Tüm hayatım değişmişti. Yapmayı beklediğim her şey imkânsız gibi görünüyordu artık. Zihnimde, uzun zamandır ölü olan zanaatkâr bir vampir tarafından yapıldığına inanılan mantıksız dizaynlar, kıvrım ve şekillerle kaplı, altın ve gümüşle kabartılmış o güzel

halkayı, diski hâlâ görebiliyordum. Ama ona baktığım sırada semboller benimle konuşmuştu. Onlara bakmak bir reklam panosunu okumak gibiydi. Mesaj bana çok parlak ve net olarak gelmişti... ve herkes bunu anlamıştı. Babam ve Bryan çok çabuk hareket etmiş, bense zar zor kaçmayı başaramıştım.

"İşte geldik," dedi Nathan, düşüncelerimi bölerek.

Araba yavaşladı ve biraz ilerimizdeki sınır kontrol noktasının işaretlerini tanıdım. Gerilmiş, uzun, zalim dikenli telleri tanıdım. Kör eden yüksek sokak lambalarını... Rastgele kontroller hakkında Nathan'ın söylediklerini hatırlayınca kalbim hızla atmaya başladı.

Nathan ve ben kimlik kartlarımızı sürücüye verdik. Bir süre sonra, üniformalı bir vampir açık pencereden içeri baktı. Sıkılmış görünüyordu; büyük ihtimalle vardiyasının sonundaydı ve arabaları araştırmaktan sıkılmıştı. Kimliklere doğru dürüst bakmadan göz gezdirdi. İçimde bir umut kabardı. Pete yetkilileri sahte kimlik isimim konusunda bilgilendirmiş olabilirdi ama sınır güvenliği muhtemelen sadece bir erkek ve bir kızın olduğu arabalara daha fâzla dikkat ediyorlardı. Vampir kimlikleri geri verdi ve ardından yüzlerimize bir fener tuttu. Benim üzerimde oyalandı ve bir anda daha az sıkılmış göründü. Beni bir süre daha inceledikten sonra görevli, "Bekleme alanına çekin," dedi. Geliş gidişe müsaade edilen ahşap giriş kapısının yanındaki bir noktayı işaret ederek, geri adım attı.

"Lanet olsun," dedi arabayı kullanan. Korkmuş değil, daha çok kızmış gibi çıkıyordu sesi. "Sadece eve varmak istiyorum."

Nathan'a paniğe kapılmış bir bakış attım. Güven verici bir tavırla elini benimkinin üstüne koydu, şaşırmış göründü ve geri çekti. "Olur böyle şeyler. Tesadüf."

Arabadan çıktık ve sıkkin bakışlı üniformalı bir kadın arabayı aramaya başladı. Bu sırada, arabanın penceresinden bakan

adam bizi arıyordu. Herkesin ceplerini dışarı çıkardı ve sonra bizi elleriyle kontrol etti. Ben sıradaki son kişiydim. Tanınma korkusuyla gergindim ama sonra birden korkmam gereken şeyin o olmadığını anladım.

Beni arabanın yolcu tarafına dayadı, o kadar yakın durdu ki aramızda hiç boşluk kalmamış sayılırdı. Kapana kısıldığımı, nefes alamadığımı hissettim. Sonra elleri vücudumda yukarı aşağı gezinmeye başladı; çılgılık atacağımı sandım. Beni "ararken" diğerlerine harcadığından daha çok zaman harcadı; saklamış olabileceğim herhangi bir şeyden çok, vücudumun kendisiyle ilgileniyordu. Arkasındaki Nathan'ın öfkeyle baktığını gördüm.

"Acele eder misin?" diye sordu diğer görevli, sinirlendiği belliydi.

"Bekle," dedi görevlim. "Tehlikeli gözüküyor."

Titrediğimi biliyordum ve bunun muhtemelen bir insanın yapacağı şey olmasına rağmen kendimden nefret ediyordum. Bir insan kızı burada dikilir, korkar ve bu aşağılamayı kabullenirdi. Tek yapmam gereken buydu. Sabırlı olabilirim yakında bitecekti;

Ama eli gömleğimin altına kayıp, sütyenimin alt kısmına kadar çıkınca harekete geçtim. İçimdeki öfke patladı. Görevli ne olduğunu anlamadan önce, atıldım ve onu yakalayıp var gücümle ve sertçe uzağa, sınırın yanında duran küçük tuğla binaya doğru fırlattım. İkimiz de aynı vampir gücüne ve reflekslerine sahiptik ama onu tamamen hazırlıksız yakalamıştım. Bir küt sesiyle birlikte duvara çarptı ve yere çöktü; hareketsizdi. Yüzü sersemlemişti ve ifadesi boştu ama onu öldürmediğimi biliyordum. Bütün vampirler gibi yakında iyileşirdi.

Kadın şaşkınlık içinde orada bir süre dikildi. Sonra gözleri beni tanımasıyla kocaman açıldı. Bana doğru atılmadan hemen önce, "Lucy Wade," diye bağırdı.

Yapabildiğim en iyi şekilde onun saldırısını bloke ettim. Cüsselerimiz yakındı ama o dövüşmek için eğitilmişti; ben eğitilmemiştim. Arabanın yanma aldığı bir darbeyle çarptım; dişlerim takırdadı. Destek için seslenerek yine bana doğru geldi. Ona esaslı bir yumruk salladım. Yüzünü iskaladım ama omzuna vurdum. Bu onun biraz sendelemesine neden oldu. Her an destek ekipleri ortaya çıkabilir veya fırlattığım adam ayağa kalkabilirdi.

Ansızın, bir araba kapısının çarptığını duydum. Sürücü camından Nathan, "Lucy, içeri gir!" diye seslendi. Motor çalıştı.

Bir yumruktan kaçındım. Kadını dikkatlice gözleyerek, bir sonraki yumruğunu bekledim. Geldiğinde kendimi yere atıp sürünerek uzaklaştım. Arabanın öteki tarafına kadar gitmişim ama görevli sadece birkaç adım arkamdaydı. Sürücü tarafındaki arka koltuğa geçtim. Görevli bana uzandı ve ben de kapıyı elinin üstüne çarptım. Acı içinde bağırdı ve geri çekildi. Kapıyı kapadım.

Görevli kadın arabanın yanına vurdu ama Nathan ahşap kapılara doğru gazı kökledi. Girişe çarptık. Çarpışma başımı sertçe arka koltuğa doğru savurdu ama kıymık yağmuru içinden geçmeye devam ettik. Arabanın önünün çok iyi gözüküğünü sanmıyordum.

Yayıldığım pozisyonundan kendimi toparladım. "Sen çılgınsın," dedim. Arkasından göz atınca yaklaşık yüz otuzla gittiğimizi gördüm. Flaşörleri görmeyi bekleyerek arkama baktım. Henüz hiç yoktu ama görünmeleri an meselesiydi.

"Ben mi? Sınır devriyesiyle kapışmaya karar veren sensin."

"O adam bir sapıktı."

"Hepsi böyle," dedi Nathan. "Şey, tamam. Hepsi kızları taciz eden tiplerden değil ama bu tarz şeyler hep olur... bundan daha kötü şeyler de."

"Vampirlerin ne kadar kötü oldukları konusundaki bir başka ders için teşekkürler."

Yüzünü göremiyordum ama onun mahcup olduğuna dair bir his vardı içimde. "Sen iyi misin?"

"Evet. Fazla bir şey yapmadı." Nathan'ın benim için gerçekten endişelenmiş olabileceği düşüncesiyle içimi bir sıcaklık kapladı.

Araba ansızın kavisli bir yola saptı ve tutunmak için son anda ellerimi uzatarak kenara kaydım.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum.

"Hâlâ Lakemont'a gitmek istiyor musun?"

İstiyor muydum? *Sana yardım edebiliriz Seni koruruz* Kelimeler zihnimde yankılanıyordu.

"Evet."

"O zaman ana yoldan gidemeyiz. Arkamızdan bir ordu geliyor olacaktır."

Çevre yolunda bile Nathan aşırı hızını korudu. Uzun süre sessizce yol aldık, sonunda, "Ne oldu?" diye sordum.

"Hımm?"

"Sana bir şey oldu. Bu yüzden vampirlerden nefret ediyorsun."

"Ne, yoksa sizlerden neden nefret ettiğimi anlamaya yetecek kadar şey görmedin mi bu gece?"

Evet, kesinlikle görmüştüm. Ve bu beni rahatsız ediyordu. İki saatten az bir süredir insanı oynuyordum ve türlerimiz arasındaki etkileşim hakkında istediğimden fazlasını öğrenmiştim. Ama yine de, içimde Nathan hakkında daha fazlasını duymam gerektiğini söyleyen tuhaf bir his vardı.

"Ama sana ne olduğunu bilmek istiyorum."

Beni kesinlikle duymazdan geldiğini düşündüm. Ama sonunda konuştu:

"Yaklaşık on iki yaşındayken, kardeşim Adam'a zor zamanlar yaşatan vampirler vardı. Sanırım, ah, on yaşındaydı. Vampirler birkaç sokak ötede, çok daha güzel bir muhitte yaşıyorlardı ama yaşadığımız mahalleye gelip sorun çıkarmaya almışlardı. Onu dövüp duruyorlardı... ama asla öldürmüyor ya da ondan beslenmiyorlardı. Diğer kardeşimle onları durdurmaya çalıştık. Oldukça iyi dövüşçülerdik ama o çeşit bir güce karşı durunca fark etmiyordu. Bizi kenara süpürdüler. Esasında bizimle ilgilenmiyorlardı. Çok küçük olduğu için sadece Adam'ın peşinden gitmekten hoşlanıyorlardı sanırım. Bunun komik olduğunu düşünüyorlardı. Sonunda babam gitti ve ailelerine dert yandı."

"Ve?"

"Ve böylece babam kara listeye alındı. İşinden kovuldu ve kimse onu işe almadı. Annemin çalışması gerekti ama babam kadar kolayca işe giremedi. Sonunda girebildiği işteyse neredeyse hiçbir şey kazanmıyordu. O yüzden, geri kalanımız da büyüdükçe çalışmaya başladı." Nathan'ın yüzündeki ifade, beni artık görmediğini düşündürdü. Anılarına dalmış, yıllar öncesinin olaylarını tekrar yaşıyordu. "Sorun şu ki, babamın şikâyet etmesinin üzerinden çok geçmeden, o çocuklar tekrar kardeşim için geldiler, yanlarında daha fazla arkadaşları vardı. Bir gece onu köşeye sıkıştırdılar ve yumruklarıyla giriştiler."

"Onlar... o..."

"Öldü mü? Hayır. Ama gerçekten kötü durumdaydı. Hastaneye gitmesi gerekti. Karşılayamayacağımız başka bir fatura daha. Bacağını kırmışlardı... tuhaf bir şekilde kemiği parçalamışlardı. Doktor kurallara göre ilk durumuna getirdi ama... ah, hiçbir zaman tam olarak düzgünce iyileşmedi ve şimdi kalıcı bir topallaması var."

"Kurallara göre ilk konumuna getirmek mi?"

"Şey, evet. Her ne kadar insan olsa da, doktorun bir vampirin kadrosunda yer aldığından ve kendisine bacağı tam olarak tedavi etmemesi söylendiğinden kesinlikle eminiz." Durdu. Bir sonraki kısım için kendini mi hazırlıyordu? "Bunun üzerinden fazla geçmeden amcam alındı."

"Alındı mı?"

"Piyango için. Kriterleri karşılamıyordu ama yine de havuza gitti. Ve bir gün, amcam gitmişti."

Başımı geriye yasladım. "Bu korkunç. Haklıymışsın."

"Hangi konuda haklıymışım?"

"Daha önce... bizden neden nefret ettiğini anlayabildiğimi söylemiştim ve sen anlayamayacağımı söylemiştin. Haklıydın. Anlayabilmiş olmama imkân yok... Seni asla anlayamam. Vampirlerden nefret ettiğini söylediğinde ciddiydin, gerçekten ciddiydin. Şimdi anlıyorum bunu."

"Evet, Lucy. Nefret ediyorum. Gerçekten nefret ediyorum. Elimde dünyadaki tüm vampirleri öldürmek ve işleri eski haline çevirmek için bir güç olsaydı, bunu yapardım." Sesinde kin vardı ve beni öldürebilmesi için hiçbir yol olmamasına rağmen korktum.

"Ben de," dedim.

"Sen de ne?"

"Vampirlerden nefret ederdim."

Uzun bir sessizlik çöktü. "Bir vampirin bunu söylediğini duyacağımı hiç sanmazdım."

"Nathan... bana neden yardım ediyorsun?"

"Bilmiyorum," dedi, kafasının benim kadar karışık olduğunu gösteren bir sesle. "Belki diğer vampirler senden nefret ettikleri

ve sana yardım ederek, onlardan Öç alacağım içindir. Belki bu kapana kısıldığım ve başka seçeneğim olmadığı içindir. Belki senin ve türün hakkında korkunç şeyler söylemeye devam ediyor olmama rağmen bana karşı hâlâ nazik olduğun içindir. Belki..."

Nefesim kesildi. Küçük bir parçam bu geceki tüm karmaşanın ortasında, *Çünkü senden hoşlanıyorum*, gibi tatlı ve basit bir şey söylemesini umdu. "Çünkü?"

"Bilmiyorum. Açıklayamıyorum ve bu beni deli ediyor."

Yolculuğun geri kalanı olaysız geçti. Takipçi yoktu. Nathan'ın ikincil derecedeki güzergâhı sayesinde, neredeyse bu işten sıyrılabilecekmışiz gibi gözüküyordu.

Lakemont'a beklediğimizden çok daha çabuk vardık. Nathan'a adresi verdim, adresi ararken bir süre dolandık. Adres, Michigan Gölü'ne tepeden bakan, parsellenmiş şık bir alanın en ucuna yapılmış küçük bir ev çıktı. Bölge hâlâ yapım aşamasındaydı. O yüzden bazı evlerin yarısı bitmişti ve bazıları da öylece bırakılmış boş arsalar. Arabayı evin önüne çektik ve bir süre eve dik dik baktık.

"Şimdi ne olacak?" diye sordu Nathan.

"Şimdi içeri giriyoruz. Ya da şey, ben giriyorum. Benimle gelmek zorunda değilsin."

"Güvenli mi?"

Evde işler patlak verdiğinde beni bulan korkmuş vampiri düşündüm. Neler olduğunu bildiğini, yardım etmek ve beni korumak isteyen başkalarının olduğunu fısıldamıştı. Bu adresi vermiş ve sonra da bulunmaktan korkup ortadan kaybolmuştu. Onu suçlamıyordum.

"Bu insanlar bana yardım edecekler," dedim. "Neler olduğunu biliyorlar."

"Birilerinin bilmesine sevindim."

"Üzgünüm," dedim içtenlikle. Arabadan çıktım, bir süre sonra Nathan da peşimden geldi. Pek mutlu görünmüyordu.

Zili çaldık ve bekledik. Yaşlı bir insan kadın, tahminen bir uşak, bize şaşkınlık içinde baktı.

"Ben Lucy" dedim.

Beni uzunca bir süre inceledi sonra titreyerek güldü. "Sizi tanımadım, Bayan Wade. Gözler çok akıllıca. İçeri girin. Siz ve... arkadaşınız. İkiniz de güvendesiniz artık."

Oldukça sıradan gözükten evden içeri girdik. Henüz hiç mobilya yoktu, inşaat yeni bitmiş olmalıydı. Hiç ışık da yanmıyordu ama vampirlerin ışığa ihtiyacı yoktu. Rehberimizi salona kadar takip ettik, adımlarımız ahşap zeminde yankılanıyordu.

Salonda on kişi daha vardı, hepsi takım elbiseliydi ve vampir gözlerimle bile yüzlerini pek iyi seçemiyordum. Omurgamdan aşağı bir huzursuzluk dolaşmaya başladı. Buraya gelmeye o kadar odaklanmış, güvende olacağıma dair kendimi o kadar ikna etmişim ki... şimdi Nathan'ın söyleyip durduğu kadar saf olup olmadığımı merak ediyorum. Bu vampirler beni öldürmek için burada olabilirlerdi; gerçi bu gereksiz derecede ayrıntılı olur gibiydi. Adresi veren vampir, beni Chicago'dayken oracıkta öldürebilirdi.

"Sana zarar vermeyeceğiz," dedi kısa boylu bir kadın. "Seni güvenliğini sağlamak istiyoruz, Lucy. Benim adım Laurel."

"Ne yapacaksınız?" diye sordum.

"Seni buradan çıkartacağız. Kimse bulamasın diye gün ağardığında seni sarıp sarmalayacak ve gizlice bir minibüse koyacağız."

"Neden onun için bunu yapıyorsunuz?" diye sordu Nathan. "Size ne?"

"Çünkü Lucy'nin haksızca takip edildiğini biliyoruz," dedi Laurel. "Ve sen?.."

"Sizi ilgilendirmez. Ve biz neler döndüğünü anlayana kadar, hiçbir yere gitmiyor." Tavırları korumacı ve ateşliydi.

Kahramanlığa gerek olmadığını söylemek istedim ama açıkçası emin değildim. Laurel güldü ve hafifçe kımıldadı. Dışarıdan bir parça ışık yüzüne düştü. Gözleri hâlâ siyah görünüyordu. *Siyah* Gümüş değil.

Neyi keşfettiğimi anlayan Laurel benimle aynı anda hareket etti. Saldırmasını bekleyerek bir savunma pozisyonuna geçtim ama o Nathan'ı kavradı. Başına bir silah dayadı ve kendine doğru hızla çekti. Onunla birlikte olan adamlar silahlarını çektiler ve onu çembere aldılar. Bizi buradan nasıl çıkartacağımızı bulmaya çalışarak bir gölgeli yüzden diğerine baktım. Garip bir girdaptı. Babam ve Bryan peşimden insanları göndermişti.

"Nathan'ın bununla bir ilgisi yok," dedim. "Hiçbir şey bilmiyor."

"İşbirliği yap ve gitmesine izin verelim," dedi Laurel. "Başka bir seçeneğin yok."

"Beni ailemin yanına geri götürmenize izin vermeyeceğim!"

"Ailen mi? Seni öldürsünler diye kendi insanların yanına götürmeye hiç niyetimiz yok, canım. Seni canlı istiyoruz... seni oldukça canlı istiyoruz."

O zaman anladım. Nasıl bu kadar aptal olabilirdim? Onların bana yardım etmek isteyen vampirler olduklarına inandığım vakitlerde, sebebin kehanete inanmamaları ve bana acımaları olduğunu sanmıştım. İnsan olduklarını keşfettiğimde, babam tarafından gönderildiklerine inanmıştım. Bir sürü vampirin kendileri için çalışan insanları vardı. Bütün bu zaman boyunca tek bir basit gerçeğe gözlerimi kapamıştım: Tüm o vampirlerin

beni ölü istemelerinin nedeni, insanların beni canlı istemelerinin nedeniyle aynıydı. "Evet," dedi, yüzümde anladığımı gösteren ifadeyi gördüğüne şüphe yoktu. "Biliyoruz. Disk ve mavi ay hakkındaki her şeyi biliyoruz. Bizimle gel ve senin hayatta kalmanı sağlayalım. Sana yardım etmek istiyoruz."

"Beni kullanmak istiyorsunuz." Bunlar bir çeşit anti-vampir, direniş insan örgütüydü, "dünyayı değiştirme"ye ve vampirlerin -tıpkı Nathan'ın istediği gibi- kökünü kazımaya çalışan insanlardı.

"Anladığım kadarıyla bundan sen de fayda sağlıyorsun. Güzel olmaz mıydı? Güneşe çıkabilmek? Kana ihtiyaç duymamak?"

"Kendi insanlarımı öldürmeyeceğim!"

"Onlar seni öldürecek," dedi adamlardan birisi.

Haklıydı ve bu benim tüm gün düşündüğüm bir şeydi. Kehaneti asla yerine getirmeyeceğimi söylemiş, *yemin etmişim*. Ama bu iş devam ettikçe, ben de bir o kadar merak etmeye başlamıştım. Benim ölmemi isteyen insanları neden kurtarmaya çalışıyordum? Ayrıca, bu beni ne kadar şinirlendirirse sinirlendirsin, Laurel'in grubuna katılmanın doğru bir hareket olmayacağını biliyordum. Onlar da benim ne istediğimi umursamıyordu. Onlar için sadece bir silahtım.

"Sen neden bahsediyorsun?" dedi Nathan. "Neden kendi insanların öldürsün ki?"

Namluyu başına yaklaştırdı. "Anlat ona, Lucy. Ona hikâyeyi anlat."

"Bırak gitsin," diye tekrarladım.

"Lucy..."

"İşbirliği yaparsan bırakacağımı söyledim sana. Bunu senin ağzından duymak istiyorum. Bize bildiğin her şeyi anlatmanı istiyorum."

"Lucy..."

Nathan'ın gözleri korku ve şaşkınlıkla açılmıştı. Benim için endişelendiğini fark ettim, kendi başına dayanan silaha rağmen benim için endişeleniyordu.

"Onlara hiçbir şey anlatmak zorunda değilsin, Lucy," dedi.

Ama zorundaydım. İpin ucunda onun hayatı vardı ve bu benim suçumdur. Yutkundum. "Onları öldürebilirim. Hepsini."

"Kimleri?"

"Vampirleri."

"Vampirler zaten vampirleri öldürebiliyor."

"İnsanların vampirleri öldürmesini sağlayabilirim." Bunu yüksek sesle söylemek içimi acıttı. Bu, bildiğim şeyi daha da gerçek kılmıştı; tüm gece bunu aklımdan uzak tutmak, ne olduğumu inkâr etmek için çok çalışmışım. Ne yapabileceğimi inkâr etmeye... "Hep bildiğimiz bir kehanet var. Kimse buna gerçekten inanmazdı. Diyor ki, mavi ay sürerken bir vampir doğacak, bilirsiniz, mavi ay, bir ay uzunsa ve fazladan bir dolunay varsa olur. O vampirin on sekizinci doğum gününde de mavi ay görünecek. Bu benim. Her iki doğum günüm de bir mavi aya rastlıyor."

Nathan dikkat kesilmişti. Diğer insanlar da öyle; uzun bir süredir böyle bir şeyi duymayı çok istediklerinden hiç şüphem yoktu.

"Bu olay, pek çok insanı içerebilir," dedi Nathan tereddütle.

"Dahası var. Bu şey müzede idi... binlerce yıl yaşında. Üstünde bir sürü yazı olan bir disk ama kimse okuyamıyor. Anlamsız şeyler. Ancak *ben* okuyabiliyorum. Ona baktım ve her şey anlamlı geldi. İnsanların vampirleri nasıl yok edebileceklerini anlattı bana."

Nathan, "Şimdiye kadar kimse bunu yapamadı..." dedi. Sesindeki merakı duyabiliyordum ve daha önce, vampirleri öldürmek

için her şeyi yapabileceği hakkında nasıl konuştuğunu hatırladım. "Ama neden herkes senin bunu yapmak için yardım edeceğini düşünüyor?"

"Kehanet, insanları vampir katillerine dönüştürme gücümün olduğunu, bu insanların bizimle aynı, belki de daha fazla güce sahip olacaklarından bahsediyor. Ve on üçüncüyü yarattıktan sonra bana bir şey olacak. Tüm gücüm ve uzun yaşamım bende kalacak ama yan etkiler olmayacak. Gün ışığına çıkabileceğim. Kana ihtiyacım olmayacak."

"O yüzden senin onları satabileceğini düşünüyorlar. Korkuyorlar ve seni ortadan kaldırmak istiyorlar, böylece düzenlerini mahvedemeyeceksin. Ve *bu* grup seni, insanları yeniden güç sahibi yapabilmen için istiyor."

"Bizden birisin, Nathan," dedi Laurel. "Buradaki fırsatı görebilmelisin."

Nathan, "İki türü de ele geçirmek istemiyor," diye cevabı yapıştırdı. "Onu kendi haline bırakmalısınız."

Konuştuğumuz süre boyunca grubu tartıyor, kullanabileceğim herhangi bir zayıflık arıyordum. Ansızın arkalarındaki pencereler parçalandığı sırada birkaç seçenek bulmuştum.

Ve vampirler baskın yaptılar.

Bu insanları vampirlerle karıştırdığıma inanamıyordum. Benim türüm hızlı ve zarifti; anında etrafa yayılıyorlardı. Sayıları insanlar kadardı ama bu dövüşü kimin kazanacağını biliyordum.

"Merhaba, Lucy," dedi tanıdık bir ses. Bryan'ın yüzüne baktım. Yıllardır ailemin korumasıydı ve şimdiyse katilim olarak gönderilmişti. "Güzel gözler."

Kaos patlak verdi.

Laurel ve insanları vampirlere saldırdılar. Silahlar -vampir-leri yaralayabilir ama öldüremezdi- patladı. Dişler etlere battı. Kanlı ve korkunçtu. İki grup birbiri üstünde üstünlük kurmak ve ödül olarak beni sahiplenmek için uğraşırken, Nathan ve ben unutulduk. Laurel'den kurtulan Nathan karmaşanın ortasından hızla geçti ve beni ön kapıya doğru çekti.

"Gel," dedi. "Hazır onlar dövüşürken gitmemiz gerekiyor."

Ön pencereden baktık. Arabamız hâlâ sokakta, park halinde duruyordu ama tek başına değildi: Dört tane vampir yanında korumada bekliyordu. Bryan bizim kolayca kaçmamıza fırsat verecek kadar aptal değildi.

"Ne düşünüyorsun?" Dışarıya sıkıntılı bir bakış attı.

"Sanırım ikimiz onlardan, birinin dikkatini dağıtabiliriz."

"Sen sınırdı ikisini hallettin."

"O şanstı. Birisini hazırlıksız yakaladım ve diğerinde arabaya kendimi zor..." -

Keskin ve canımı acıtan bir şey bacağıma girerken çığlık attım. Dizlerim büküldü ve Nathan beni yakalayamadan yere düştüm. Aşağı göz atınca, kot pantolonumun kalça kısmında kan gördüm. İkimiz de etrafımıza bakındık ve yaşlı kâhyanın bir silahla durduğunu gördük.

"Bay Arcangeli senin ayrılmamanı sağlamamı söyledi."

Bay Arcangell Laurel'in kâhyası, Bryan'ın emrinde çalışıyordu. Benim buraya geleceğimi bu yolla haber almıştı. Kadının silahı hâlâ bize doğrulmuştu ama elleri titriyordu. Nathan ona doğru atıldı ama kadın, Nathan'ı durdurmak için yeterince hızlı sayılmazdı. Nathan'ın yaşlı kadınla güreşmesini seyretmek hem üzücü hem de komikti ama bacağımdaki ağrı onun için üzülmemi

güçleştiriyordu. Nihayetinde kadına karşı oldukça nazikti. Silahı ele geçirdiğinde kadını bizden uzaklaştırdı. Elbette kadın silahı geri almaya çalışmadı. Onun yerine döndü ve çığlık atarak diğer odaya koşup Bryan'ı çağırdı.

Nathan bir elinde silahı tutarken diğer kolunu bana doladı ve ayağa kalkmama yardım etti. "İyi olacağım," dedim. "Yaklaşık on beş dakika içinde iyileşebilirim. Maksimum yarım saat."

"O kadar vaktimiz yok. Haydi gel."

"Araba..."

"Arabaya binemeyiz. Haydi sadece buradan çıkalım ve araç konusunda bu cehennem deliğinden uzaklaştığımızda endişelenelim."

Nathan beni yarı sürükleyerek, mutfığa açılan bir koridordan geçirdi. Mutfak -umutsuzca, hareketin sönmekte olduğunu fark ettiğim- salonla bağlantılıydı. Bryan'ın grubunun kazandığından oldukça emindim ama bizim mutfakta olduğumuzu henüz fark etmemeleri için yeterince bitmemiş işleri olmalıydı. Küçük bir kapı arka bahçeye açılıyordu.

Tökezleyerek dışarı çıktık, acı verecek bir yavaşlıkta adım atarak ilerledik. Arsanın en uzak ucunda, henüz kökünden kesilmemiş bir dizi ağaç gördük. Saklanabileceğimizi umarak onlara doğru ilerledik.

Nathan, "Dışarıda fazla duramayız," diye uyardı. "Yakında güneş doğacak."

"Benim için endişelenme."

"Lucy... ne yapacaksın? Kehanet hakkında?" Sesinde hem merak hem huşu vardı. "Hâlâ bunun gerçek olduğuna inanamıyorum."

"Şey, bazıları inanıyor, yoksa şu anda evde bunca kıyamet kopuyor olmazdı." İçimi çektim. "Ne yapacağımı bilmiyorum. Bunlardan hiçbirini istemiyorum. Kimsenin ölmesini istemiyorum. On sekizinci doğum günümünden korkuyorum. İlk cinayetimden kaçınmak için her şeyi verirdim... ama kendi insanlarımla ölümü pahasına mı? Hiçbir ırkın bir diğerine hükmetmesini istemiyorum. Daha fazla cinayet istemiyorum. Keşke... keşke aramızda bir denge olabilseydi."

Ağaçların bittiği yerde durduk., Nathan'ın gözleri heyecanla parlıyordu. Yakın duruyorduk, nefes alış verişim harcadığım ekstra çabadan dolayı kesik kesikti. "Belki yapman gereken budur. Belki her iki türü de yok etmen gerekmiyordur. Onları -bizi- bir araya getirebilirsin."

Başımı salladım. "Bilmiyorum. Bilmiyorum."

"Ben biliyorum."

Bryan karanlığın içinden belirdi. Belli ki kâhya kaçışımızı haber vermişti. -

Bize yavaşça, gülümseyerek yaklaştı. Onun, etrafında büyüdüğüm Bryan'la aynı kişi olduğuna inanmak zordu. Ona her zaman güvenmişim; bizi diğer vampirlerden korumasını ummuştum. Diğer vampirleri öldürmesini de seyretmişim ama asla onlardan biri olmayı beklememişim.

"Üzgünüm, Lucy," dedi. "Gerçekten üzgünüm. Ama bu daha büyük bir iyilik uğruna. İnsanlar konusunda her zaman fazla hassastın. Senin bu güce sahip olman riskini alamayız. Üzgünüm."

"Dur." Bir ses geceyi böldü. Laurel yandan yaklaştı; peşinden adamlarından biri geliyordu. İkisi de silahlıydı; silahlar Bryan'a doğrultulmuştu. Laurel güçlkle soluyordu ve kanaması vardı, salonda şahit olduklarımdan sonra hâlâ ayakta olabilmesine

inanamıyordum. Topluluğundan kaç kişinin hâlâ hayatta olduğunu merak ettim. O ve arkasındaki adam hayatta kalanların tamamı olabilirdi.

"İnanılır gibi değil," dedi Bryan, düşüncelerimi tekrar ederek.

Bacağıma baktı ve yeni tehdide doğru döndü, daha acil bir dövüş -Laurel'in ve arkadaşının görünüşlerine bakınca oldukça kısa süreceğini tahmin ettiğim bir dövüş- için bizi yine ihmal etti. Nathan koluma dokundu.

"Haydi, hazır dikkatleri dağılmışken..."

"Onu geçemeyiz. Önden başlasak bile." Bryan, Laurel'in arkadaşına doğru uçu. Yere düştüler ve neler olduğunu tam göremememe rağmen, bir çığlık, ıslaklık ve yırtılma sesleri duydum. Bunun bana ve Nathan'a olduğunu, kendi hayatımın -pek çok şey yapmak istediğim hayatımın- kaybolduğunu hayal ettim. Bir mum gibi söniyordu. Adrenalin, mermi acısının olduğu yerde güçlenip yakarak içimden geçti ve derin bir nefes aldım. Nathan'a döndüm.

"Dediklerinde ciddi miydin?" dedim sessizce. Adam çığlık atmayı kesmişti. "Daha büyük bir şey yapmak hakkında? Dünyayı değiştirecek bir şey yapmak hakkında?"

O güzel gözler kocaman açıldı. Anlamıştı. Tam olarak ne demek istediğimi anlamıştı ve işte o an jeton düştü. Ona en başından beri bu yüzden çekiliyordum... o da bana. Bu yüzden benden nefret etmek için sahip olduğu tüm nedenlere rağmen benden yine de ayrılamıyordu. Disk, on üçüncümü yarattığımda kimi seçmem gerektiğini bileceğimi söylemişti.

"Onları öldürebileceksin," dedim. Şimdi Laurel çığlık atıyordu. "Ama seni hâlâ öldürebilirler. Ve deneyecekler. İkimizi de öldürmeyi deneyip duracaklar."

Hiçbir tereddüt ve korku yoktu. Tüm gece boyunca tanık olduğum kararlılığını düşündüm. Nathan pek çok şey yapabilecek kapasitedeydi... sadece bunu kanıtlamak için şans istemişti. "Yap. Ne yapman gerekiyorsa yap."

Ben de tereddüt etmedim. Göz açıp kapayınca kadar, parmaklarımı başına yerleştirdim ve diski gördüğümde zihnime yazılan kelimeleri mırıldandım.

"Ay zamanı ve karanlıkta, güneş zamanı ve aydınlıkta, seni kendime bağlıyorum, şimdi ve sonsuza kadar, hayata karşı hayat, ölüme karşı ölüm." Konuştuğum sırada havada bir şeyin çatırdadığını hissettim.

Ağzım boynuna kaydı ve dişlerimin teninden içeri girmesine izin verdim. Kanı ağzıma akarken tüm gece peşimi bırakmayan kokusu, teninin ve terinin kokusu, burnuma doldu. Tuzlu, sıcak ve bu zamana kadar tattığım en harika şeydi. Vampirlerin insanları istemesinin sebebi buydu. Bu yüzden onları öldürüyorduk.

Ama gerçekte ısırığım sadece bir öpücüktü. Geri çekildim, gücün aramızda oluşmaya devam ettiğini hissediyordum. Tam geriye adım atıp uzaklaşıyordum ki Bryan uçarcasına bize doğru geldi; Laurel ve adam ölmüştü. Bütün vampirler tehlikeliydi ama Bryan en ölümcül olanlardan biriydi. Onu çok az kimse durdurabilirdi.

Ama Nathan durdurdu.

Kimsenin -özellikle de bir insanın- Bryan'a denk olacağını görmeyi asla beklemezdim. Bryan'a göre bu, tuğla bir duvara vurmak gibi olmalıydı. Nathan, güzel ve öldürücü olarak gelmeyi sürdürdü. Bryan'ı yüzünü yumrukladı, vampirin yeniden tökezlemesine neden oldu. Bryan kendine geldi ve gardım alarak ileri atıldı.

Bir an için çıkmaza girilmişti. İkisi de bir diğerine vuramıyordu. Sonra, Nathan içeri kıvrıldı ve Bryan'ı gömleğinden kavradı. Onu bir ağaca çarptı ve yumrukladı... bir kere, iki kere. Bryan'ın başı her seferinde ağaca çarptı ve üçüncü yumruk geldiğinde yere yığıldı. Nathan'la birbirimize şaşkınlık içinde baktık.

"Gitmemiz gerekiyor," dedim. "Diğerleri gelecektir. Bacağım iyileşti sayılır."

"Öldü mü?"

"Yakında, güneş doğduğu zaman ölecek. Ve ben de öleceğim. Gece için saklanacak bir yer bulmak zorundayız. Hemen."

Nathan kımıldamadığında, onun şokta -az önce yaptığının ve artık ne yapabileceğinin şokunda- olduğunu anladım.

"Bunu yapabilir misin?" diye sordum, aniden açıklayabileceğim bir sebep yokken korkarak. "Benimle kalabilir misin?"

Nefret ediyorum. Gerçekten nefret ediyorum. Elimde dünyadaki tüm vampirleri öldürmek ve işleri eski haline çevirmek için bir güç olsaydı, yapardım.

Nathan tüm gece boyunca vampirler hakkındaki hislerini açıkça söylemişti. Savaşın ortasında, "Tabii! Beni bir vampir katili yap!" demek bir şeydi, sonrasında bunun ne anlama geldiğini kabul etmek başka bir şey. Ve bunun onu kiminle bağladığını. Yavaşça sersemliğinden kurtuluyor gibi görünüyordu. Bana doğru döndü.

Eli uzandı ve boynumun bir yanına yerleşti. Parmakları sıcaktı ama vücudumun ürpermesine neden oluyordu. Tüm bedenim onun bedenini istiyor gibiydi ama aynı anda ne yaptığımı fark ettim. Vampirleri öldürebilen bir insan yaratmıştım. Beni öldürebilecek bir insan. Eli boynumun yanında dururken, tüm güçlerin eşit olduğunu, onun benden daha güçlü kılındığını fark ettim.

Buna şimdi bir son verebilirdi; beni öldürebilir ve çılgınlar gibi vampir öldürmeye devam edebilirdi. Ayrım gözetmeden. Daha iyi bir dünyayı düşünmeden.

Zaman durdu. Her şey ona ve seçimine kalmıştı. Boynumdaki el hafifçe gerildi, sonra yukarı kaydı ve yüzümün yanını kavradı. Beni öptü ve dudaklarımız birbirine değerken, o baştaki ısırığın gücünün yeniden içimize hücum ettiğini hissettim. Kollarımı ona sardım, vücutlarımız ısınıyordu. Hayatımda böyle bir şey tecrübe etmemiştim. Başımız dönerek ve kararsız kalarak ayrıldık.

"Bu,, vay canına," dedi.

Yutkundum. "Kehanetin bu kısmını bilmiyordum."

"Bu kehanet değildi," dedi parmaklarını yüzümde gezdiren. "Bizdik."

"Senin vampirlerden nefret ettiğini düşünüyordum."

"Bana vampirlerin davrandığı gibi davranmıyorsun. Bana çoğu insanın davrandığı gibi bile davranmıyorsun."

Bu büyük ihtimalle yapabileceği en büyük iltifattı. Kalbim pır pır etti. Beni tekrar öpmesini istiyordum ama şafak yaklaşıyordu. "Ne yapacaksın?" Ona bu gücüyle güvенеbileceğimden emin olmak zorundaydım. "Benimle kalacak mısınız?"

"Sana bağlandım, unuttun mu?"

"Sen..."

"Bağlandık, Lucy," dedi ciddiyetle. "Hayata karşı hayat, ölüme karşı ölüm."

Onu tekrar sorgulamadım. "O zaman gidelim. Güneş doğacak."

"Ve ay batacak," diye mırıldandı. "Bir sonraki mavi aya ne kadar var?"

RİCHELLE MEAD

"Sekiz ay."

"Acele etsek iyi olur o zaman."

Elimi tuttu ve birlikte, geceye doğru, dünyayı değiştirmeye doğru ilerledik.

Değişim

NANCY HOLDER

Jilly on altısına bastığı gece vampirler New York'u ele geçirdiler.

Jilly, Watami denilen bir kulübün önünde bir aşağı bir yukarı yürüyerek Eli'nin gelmesini bekliyor, onun kendisi için aldığı şeyi görmek için hevesleniyordu. Geç kalmıştı ve Jilly bunun Sean'ın suçu olduğunu biliyordu. Sean, bugün Jill'nin doğum günü olduğu ve ondan nefret ettiği için gelmek istemeyecekti. Ama Eli onun gelmesini sağlardı ve geldiklerinde Jilly, neden Eli'nin kendisini böylesine sevemediğini... ve Jilly'den hoşlanmayan birisini nasıl sevebildiğini yeni baştan merak edecekti.

Sonra mekân bir anda beyaz suratlı, kemik rengi saçlı, gözleri kanlı canavarlarla dolup taşı. Dansçıların, içki içenlerin, barmenlerin ve eşcinsel olmayan, en iyi üç arkadaşının; Torrance, Miles ve Diego'ya *saldırmaya*, insanları yakalayıp boğazlarını parçalamaya başladılar.

Jilly'nin oradan nasıl çıktığına dair hâlâ bir fikri yoktu ama önce Eli'yi sonra da ailesini aradı. *Şebeke yok, şebeke yok, bip bip bip...* mesajlaşma yoktu, internet yoktu, kimse iletişim kuramıyordu.

Onun adı Jilly Stepanek'ti; Bronx'un yenilerinden, notlarını yükselttiğinde NYU'da film okuluna gitmek isteyen kısmen miskin biriydi. Victoria/Edward dönemi tarzı kıyafetlere ve Marilyn Manşon havası olmayan soluk makyaja düşkün bir neo-gotik ol-

muş, *steampunk*⁷ sevmiştii ama şimdi, diğlerleri gibi canavarlardan kaçan bir genç kızdı. Eskiden canavarları kafasından uydururdu; şimdi gerçekten ensesinde nefes alıp veriyorlardı.

Kimse çıkıp da vampirleri tanıtmadı ya da beş kasabayı neden dünyanın en kötü çetesi gibi ele geçirdiklerini anlatmadı. Hiç talep yoktu, pazarlık yoktu, sadece bir sürü ölüm vardı. Bir haftadan kısa bir sürede, kanı süzülmüş cesetler -önce evsizler-Manhattan, SoHo ve Village sokaklarında sağa sola serpilmişlerdi. Jilly'ye göre, hiçbir vampire dönüşmek üzere ayağa kalkmamıştı. Belki tüm filmler doğru değildi, belki seni bir kez öldürdüklerinde, sadece ölüyordun.

Vampirlerin beyaz kollarına yerleşen, şahinlere benzer av hayvanları vardı. Hepsi, kocaman beyaz suratları, kanlı gözleri ve yanlışı türden kurulu bir mekanizma gibi takır takır eden kanlı dişleriyle, baş ve kanatlardan oluşuyordu. Kuş-emiciler pençelerini efendilerinin kollarına sapladığında kanlar damladı ve yerlere sıçradı ama -Jilly olabildiğince uzaktan gözlemliyordu-vampirler bunu ya hissetmiyorlar ya da hoşlarına gidiyordu. Belki bu onların kesme şekliydi.

Kuş-emiciler gece bulutlarının ortasından, şehir güvercinlerini parçalara ayırarak saldırdı ve dönüşler yaptı. Birkaç gecelik katliamdan sonra artık göklerin sahibiydiler. Katliam birkaç gece daha sürdükten sonra Manhattan adasında hiç vahşi köpek kalmamıştı...

Jilly'nin doğum gününden üç gece sonra, bir vampir saldırdı ve babasını öldürdü; jilly ve annesi evlerinden kaçarlarken vampirin vampir-kuşu annesini buldu. Jilly annesine daha hızlı, daha hızlı koşması için bağırdı, ah, Tanrım ama kuş annesinin başının arkasına çullandı, gagalamaya ve koparmaya başladı. Annesi

7 Kökeninde sanayi dönemi teknolojisi bulunan bir bilim kurgu türü. (ed.n.)

düştü; gözleri açıldı ama bir şey gördüğü yoktu. Boynundan, sokak lambasının altındaki kaldırıma oluk oluk kan akıyor ve gölgesi bedenini terk ediyor gibi görünüyordu.

Jilly, kuş işini bitirene kadar çalılarının arasında öğürerek saklandı. Sonra üstünde siyah bir elbise, jüpon, botları ve bir garaj satışından aldığı uzun, siyah bir palto dışında bir şey olmadan diğer yöne koştu.

Eli'nin evine ulaşmaya çalıştı ama tam önünde tüm apartmanlar havaya uçtu ve diğerleri de kâğıt fenerler gibi alevler içinde cayır cayır yandı. Ağlayıp, zorlukla nefes alarak Eli'yi tekrar tekrar aradı; titreyen elleriyle mesaj çekti. *Şebeke yok, şebeke yok, bip bip bip.*

Dumanlar, takır takır takırdayan kuş bulutlarına doğru yükselirken, Jilly alevleri geçmek için hızla daireler çizdi.

Doğum gününden dört gün sonra, *caddeler* tam bir savaş alanıydı. Kurtulanlar, vampir-kuşların yediği sokak köpekleri kadar saldırganlardı: Yemek istifliyor ve güvenli uyuma yerleri ile su şişeleri için birbirlerini öldürmekle tehdit ediyorlardı. Uyuşturucu krizine girdiğinde, saldırganlıkla ilgili biraz tecrübesi olmuştu. Rehabilitasyon ve yoğun sevgi onu kurtarmıştı ama eski dersler asla unutulmuyordu.

Zebanilerden ve delilerden sakınarak, bir yığın telefon çaldı -ya da mağazalarda aldıklarının parasını ödeyebileceği canlı kimse kalmadığından onları sadece almıştı- ama gerçekten, gerçekten, gerçekten hiç şebeke yoktu. Çalışan bir telefon bulmak bir saplantı haline gelmişti. Ama bu en azından ona saklanmak ve kaçmak dışında yapacak bir şeyler veriyordu.

Terapisti Dr. Robles, rahatlaması, hareketli beynini bu kadar sık kullanmaması için onu uyarırdı. Eli'yi sevmekten vazgeçmesini

söylerdi, çünkü eşcinsel olan insanlar eşcinsellerdi; Jilly ne kadar istese de Eli'nin hislerinde bir değişme olmayacaktı.

Vampirlerin tahrip etmediği bir internet kafe bulmaya çalıştı ama ortada bulunacak bir şey kalmamıştı. Ofis binalarına girdi ve oradaki bilgisayarları denedi ama devreleri yanmıştı. Vampirlerin bunu nasıl yaptıklarını merak etti. Jilly, bunun onların dünyayı ele geçirme planlarının bir parçası olduğundan emindi.

Tıpkı vampirler gibi -ancak bulabildiği en parlak güneş ışığının altında- o da gün boyunca siyah paltosunu üstüne bir kefen gibi örterek uyudu. Hiçbir zaman Katolik olmamasına rağmen, haçın tanrısına dua etti çünkü haçlar vampirleri uzak tutabilirdi. St. Patrick Katedrali'nde dua etmek istedi ama orası fazla karanlık ve kapalıydı; ibadet odalarında mabedi doldurmuş tıslayan vampirleri duyabilecekleri neredeyse. Dudakları kurumuş ve çatlamıştı. Kir pas içindeydi. Ama belki Tanrı ona yine de yardım ederdi.

Lütfen, Tanrım, lütfen, Tanrım, lütfen, Tanrım, lütfen, Tanrım, lütfen lütfen lütfen, Eli'nin yanmasına ya da şeytanlar tarafından emilmesine izin verme, âmin.

Gökdelenler yanıp kül oldu, arabalar patladı ve vampirler ceset yığınlarının üstünde hoplayıp zıpladılar. Ve Jilly, Kıyametin son kurbanıymış gibi oradan sendeleyerek geçti. Kimse ona ulaşmadı ve Jilly de kendine bir ortak edinmek ya da başkasının ortağı olmak için herhangi bir çabada bulunmadı. Eli'ye ulaşmak zorundaydı; en azından onunla birlikte ölebilirdi.

Yıpranmış kötü peri elbisesi, saçındaki güneşten açılmış ve kirle kaplanmış çivit mavisıyla deli gibi yanan binaların yanından geçmeye devam etti. Her zaman paltosunun cebinde taşıdığı Eli'nin fotoğrafını insanlara gösterdi. *Hayır, Jilly, hayır, Jilly, hayır, Jilly, hayır, Jilly, hayır, Jilly, hayır, hayır, hayır, üzgünüm, beceriksiz.* Alevlerin tamamen yandıktan sonra sönmesini bekleyip durdu.

Duman Jilly'yi kötü etkiliyordu; hava sanki birileri çürümüş sosis kızartıyormuş gibi kokuyordu. Jilly bu kokunun ciğerlerini doldurduğunu ve cildini kapladığını hissetti. Doğum gününden beş gün sonra, o kadar yorgundu ki zorlukla nefes alabiliyordu; bu bir yönden iyiydi çünkü ölebilir ve her şeyi durdurabilirdi. Kötüden kaçmak onun alışkanlıklarından biriydi. Hem içi hem de dışı boştu; sadece bir kabuktu. Bir vampir kanını emmeye çalışsa, büyük ihtimalle kırmızı tozdan başka bir şey bulamazdı.

Ölme zamanının gerçekten geldiğini düşündü. Ailesini, arkadaşlarını ama en çok da Eli Stein'ı düşündü. Eşcinsel olduğunu fark etmeden önce Eli, onun ilk ve tek aşkı olmuştu. Jilly onu hâlâ seviyordu; kendisine duyduğu sevgi hangi şekli alırsa alsın Eli'yi her zaman sevecekti. *Beyin, çekil git, başka bir gün musallat ol..*

Eli, Sean için çıldırıyordu ve Jilly...

Hayır, bunu düşünemezdi bile. Sean'a bir şey olması için dua etmenin yakınından bir geçse...

Kötüsün Jilly ve ölmeyi hak ediyorsun.

Paltosunun altında uykuya daldı; *Eli ve Sean*'ı rüyasında gördü, çünkü onuncu sınıftan sonraki yazda onlar Eli ve Sean'dı; tek bir kişi gibiydiler, kendisinin Eli'yle birlikte olmak istediği kişi gibiydiler. Eli diğer yansını bulduğunda, Sean'la el ele tutuşabildikleri için Jilly'nin evine neredeyse her gün geldiler.

Kaykay ve video oyunlarındaki ezip geçici yetenekleri hakkında herhangi bir delikanlı gibi böbürlenebiliyorlardı ve birbirleriyle flört edip, Jilly'nin annesi kola ve kızarmış peynirli sandviç getirirken sarmaş dolaş kanepenin üstünde oturabiliyorlardı. Jilly'nin evinde gördükleri kabulden dolayı şaşkın ve memnunnardı. Evindeki hoş-görü, zor bir mücadelenin ardından gelmiş, Jilly bir motorcuyla evden kaçtıktan, saçlarını kazıttıktan ve psikiyatrina ellerinde

kemik olmadığını söyledikten sonra bile Jilly'den vazgeçmemiş olan kararlı anne babası tarafından kazanılmıştı.

Olanlar, yeni bir tarzda ve deliceydi; insanlar buldukları her yere VAMPİRLER İĞRENÇ yazmışlardı ve öğrendikleri bilgi her ne olursa paylaşmaya çalışmışlardı: Hiçbir şeye aldırış etmiyorlar, süper zekiler, bir liderleri var, her şey gelişigüzel. Sizi şeytani cinsellikleriyle cezbediyorlar. Plansız hayvanlar gibi saldırıyorlar. Küresel ısınmayla ilgisi olmalı; onlar terörist. Hükümet tarafından yaratılan bulaşıcı bir hastalıklar.

Jilly bir sürü vampir gördü. Suratları beyazdı ve pis pis bakıyorlardı; caddelerde koşturuyorlar ve pencerelerden bakıyorlardı. Jilly, tüm kıl payı kaçışlara rağmen hâlâ nasıl öldürülmediğini bilmiyordu. Bildiği tek şey, onların yaratıktan çok insana benzediği. Tıpkı her kötü insan gibi. Kuşları hiçbir şeye aldırış etmeyen saldırganlardı ama vampirlerin kendileri müzik dinliyor, motosiklet üzerinde eğlence gezilerine çıkıyor ve gezilere çıkabilinler diye metro çalışanlarını canlı tutuyorlardı; *ne de olsa burası ölmüşlerin dünyasıydı.*

Tekrar bir kıl payı kurtuluştan -bir vampir tam önündeki köşeden dönmüş ve Jilly topuklarının üstünde dönüp var gücüyle kaçmıştı- sonra hıçkıra hıçkıra ağlamaya ve boş midesi de kasılmaya başlamıştı. Bundan sonra Tanrı ipucunu almış veya suçlu hissetmiş olmalıydı ya da artık her neyse ama O/onlar mucizevi bir şey yaptı:

Yağmur yağmaya başladı. Çok şiddetliydi. Yaşlı bayan melekler kapı önlerini yıkıyormuş gibi cennetten aşağıya, litrelerce su ve nehir, çatılara ve ağaç tepelerine, tüm New Yorkluların gözyaşları gibi, ölülerin boyunlarından fışkıran tüm kanlar gibi kovalar dolusu yağdı.

Yağmur paltosunu iyice ıslatıp alevlerin gücünü yeterince kesince Jilly alev hattından aceleyle geçti; öteki tarafa, cehennemvari başka bir dünyaya vardı; her şey gri ve beyaz kemik külüyle kaplanmıştı: ağaçlar, binalar, terk edilmiş araçlar, molozlar. Tozlu ölüm katmanları arasından ayaklarını sürüyerek ilerledi.

Ve işte oradaydı. *İşte oradaydı.*

Eli'nin evi. Vaktiyle turkuvaz olan boyası, Amerikan bayrakları ve tuhaf, pürüzlü yapraklar gibi görünen bir kül öbeği içinde ters dönmüş kül rengi üç tekerlekli bir çocuk bisikletiyle oradaydı. Sonra Jilly pencereden geçen bir gölge gördüğünü sandı ve uzun bir süre oraya baktı, çünkü gerçekten başarmıştı ve aslında kalbinin derinliklerinde yaşam belirtisi görmemeyi bekliyordu. Başka gölge yoktu. Delirip delirmediğini ya da ölüp tüm olanları hayal edip etmediğini merak etti. O an, Jilly ölümün yaşamak kadar çılgınca olabileceğinden emin oldu. Verandanın merdivenlerinden sendeleyerek, kendisini öğürten ve boğan ölüm katmanlarını havaya kaldırarak çıktı.

Kapıyı çaldı ama kimse cevap vermedi; kapıyı itip açtı.

Eli ve babası, Masada'daki Yahudilerin resmedildiği eski bir goblenin piyanonun tam üstünde asılı durduğu salonda karşılıklı duruyorlardı. Eli daha uzun ve ince görünüyordu; siyah saçları her zamanki gibi uzundu ve kirli sakalı vardı. Jilly'nin ona verdiği NYU *sweatshirt*'ünün içinde solcu bir hahama benziyordu. Bay Stein, lacivert bir süveter ve koyu renk pantolonun içinde hâlâ Bay Stein'dı.

Bay Stein bağıryordu: "Seni aptal ibne, orada ölüp gideceksin."

"Kes sesini!" diye avazı çıktığı kadar bağırdı Eli. "Bana böyle demeyi kes!"

"Eli," diye fısıldadı Jilly kapı eşiğinden. "Eli, ben geldim."

İkisi de döndü.

"Jilly!"

Eli çığlık attı, ona sarıldı ve kendisine bastırarak kucakladı. Jilly kendisini kurutulmuş bir yaprak kadar hafif, inanılmaz derecede sersem ve mutluluktan başı dönmüş hissetti. Eli yaşıyordu. Ve hâlâ buradaydı; eski evinde, içeride ailesiyle birlikte yaşıyordu.

"Aman Tanrım, sen iyi misin?" diye sordu, sonra cevap vermesine fırsat kalmadan, "Sean'ı gördün mü?" dedi.

"Hayır," dedi Jilly ve Eli'nin heyecanı kayboldu. Jilly yüzündeki kederi gördü; bunu neredeyse Eli'nin kendisini kucaklarken ezdiği şiddetle hissetti.

Mutfakta, sıska, siyah saçlı cadı annesi, sanki hiçbir şey değişmemiş gibi yemek pişiriyordu. Elektrikleri ve gazları vardı; Jilly sıcak yemeği -soğan, et- koklarken ağzı sulanmaya başladı. Gözyaşlarına boğuldu ve Eli onu sıkıca tutup, sarıp sarmaladı. Güzel kokuyordu. Çok temizdi. Bakır olanın kokusuymuştu bu.

Babasının gözleri bir böceğinkiler gibi pörtledi ve Jilly'ye davetsiz bir misafirmiş gibi gözlerini dikti.

"Buraya gelmeye çalışıyordum," dedi. "Her şey alevler içindeydi. Ve sonra yağmur yağdı."

"Yağmur," dedi Bay Stein, goblene bakarak huşu içinde.

"Artık Sean'ı arayabiliriz," dedi Eli.

"O ismi ağzına alma," diye çıkıştı Bay Stein.

Tanrı aşkına, neden bununla ilgileniyorsun şimdi? diye çıkışmak istedi Jilly. Ama Eli'nin elini aldı ve çenesinin altına koydu. Kendi ellerindeki kül çamurunu gördü ve nasıl göründüğünü merak etti. Muhtemelen bir zombi gibiydi.

"Onu aramak için ayrılmak üzereydim," dedi Eli, Jilly'nin elinin boğum yerlerini dudaklarına götürerek. Onları öptü, sonra

Jilly'nin elini yanağına dayadı. Eli'nin gözyaşları Jilly'nin cildini yağmur gibi ıslattı. "Olay patlak vermeden hemen önce, şehir merkezinden beni aramıştı. Orada ne yaptığını bilmiyorum. Kavga ettik. Yatakta uzanıyordum."

Benimle kulüpte buluşmayacak mıydın?

Eli parmaklarıyla Jilly'nin yüzünde dolaştı ve Jilly, onun parmak uçlarının her bir dokunuşunun uzun günler ve gecelerin ruhunda açtığı bir yarayı kapattığını hissetti. Artık seveceği kimse kalmamıştı. Mezara Eli Stein'ı severek gidebilirdi.

"Elbette ki şu anda ayrılmıyorsunuz. Ona bir bak. ölü gibi görünüyor." Bay Stein ondan asla hoşlanmamıştı. Eskiden çılgın bir kancık olmasının yanında, Yahudi değildi ve ailesi, Eli ve Sean'a cinsel canavarlıklarını yaşamaları için güvenli bir liman sağlamıştı.

"Kapıyı tamir etmeniz gerek," dedi Jilly. "Ya da en azından kilitlemelisiniz."

"Kilitli olduğunu sanıyordum," dedi Bay Stein. Eli'ye baktı. "Kilidi mi açtın?" Kontrol etmek için kapıya gitti; yolundan çekilmek zorunda kalsın diye, Jilly'nin çok yakınından geçti. Kapıyı kavradı, Jilly bir klik sesi duydu ve sonra topuzu çevirdi.

"Kırılmış." Eli'ye dik dik baktı. "Sen mi kırdın?"

"Baba, bunu neden yapayım?" diye sordu Eli.

"Vampirler dün gece girmeye çalışmış olabilirler," diyerek cesaret edip araya girdi Jilly. "Birkaç haç asmalısınız. Gerçekten işe yarıyorlar."

Bay Stein kollarını göğsünde birleştirdi. "Normal değil," diye söylendi.

"Akşam yemeği neredeyse hazır," diye mutfaktan bildirdi Bayan Stein, hafifçe gülümseyerek. Jilly onun hangi cehennemden

bir göğüs eti bulabildiğini merak etti. Evlerindeki hâlâ çalışan buzdolabından bulmuş olduğunu düşündü.

Eli ona, *Anne ve babam bariz bir şekilde akıllarını kaybettiler*, diyen bir bakış attı. Jilly'nin en iyi arkadaşı olduğundan, akıl hastalıklarıyla ilgili biraz tecrübesi vardı.

Jilly, her zamanki gibi aynı şeyi düşünüyor olsalar bile gülümsemedi. Komik değildi. Kimin deli olup kimin olmadığını bilmiyordu.

"İstersen bir duş alabilirsin, Jilly," diye devam etti Bayan Stein.

Jilly duş almak için fazla güçsüz ve yorgundu. Ama Bayan Stein ona biraz patates püresi ve bir parça peynir verdi ve bunlar da Jilly'ye banyoya sendeleyerek gitmesine yetecek kadar enerji verdiler. Haftalardır ilk kez, küçük bir odada kapalı kalmaktan, kıyafetlerini çıkarmaktan, suyun altında savunmasız kalmaktan biraz daha az korkuyordu...

... Ardından Eli banyoya geldi, kıyafetlerini çıkardı. Kabine girdi ve hıçkırıklarla ağlayarak kollarıyla Jilly'yi sardı. Kendisini aynı şekilde istemeyen en iyi arkadaşıyla çırlıçıplak bir halde Jilly de ağlamaya başladı; birbirlerine futundular ve ağladılar.

"O dışarıda bir yerlerde," dedi. "Biliyorum, öyle."

Jilly döndü ve sırtını Eli'nin göğsüne dayadı. Jilly'nin orada olması çok gerçek dışıydı. Kapılarından öylece içeri girmesi...

"Ailen aşağıda büyük ihtimalle kuduruyordur," dedi Jilly, su buharının, sıcaklığın ve Eli'nin zevkine varırken gözlerini kapadı.

"Delirdin mi? Muhtemelen daireler çizerek dans ediyorlardır. 'Orada bir kızla beraber! Eşcinsel değil! Bir ibne değil!'" Babasının sesini mükemmel taklit etmişti. Sonra yumuşakça ekledi: "Peki ya senin ailen?"

Su yüzüne aksın diye Jilly çenesini kaldırdı. Sessizliği Eli için yeterliydi.

"Ah, Jilly. Jilly, Tanrım, ne oldu?"

"Bunun hakkında konuşamam. Hiçbir şey söyleme. Ağlamamı asla durduramam."

Elini Jilly'nin alnına koydu. "Sadece onların bana karşı çok iyi olduklarını söyleyeceğim. Ve Yahudilikte, iyilik yaşayan bir şeydir," diye fısıldadı.

"Teşekkürler." Sızlayan dudaklarını tekrar yaladı.

Eli başını eğip suyu kapattı. Sonra Jilly'yi kuruladı ve annesi tarafından koridora konan, katlanmış birkaç teiniz kıyafet getirdi. Jilly eşofmanın içinde yüzüyor ve paçaları bileklerinin etrafında çan gibi duruyordu. Siyah bir süveter vardı, sütyen yoktu. Problem değildi.

Eli kıyafetlerini giydi; parmaklarını Jilly'ninkilerle birleştirdi ve onu kendi odasına götürdü. Her yerde Jilly'nin fotoğrafları vardı... okulda, ilk Broadway oyununda, Central Park'ta el ele tutuşurken. Gerçi sayıca Sean'ınkiler fark atıyordu. İlk başlarda sadece Eli ve Sean'ın fotoğrafları vardı, yepyeni erkek arkadaşlar ve sonra Eli ikisini "bir araya" getirirken Eli, Sean ve Jilly vardı: fotoğraf çekme çalışmalarında, bir tiyatro skeci için çalışırken, Forbidden Planet'teki bir imza gününe gittikleri saçma sapan gezilerinde. Sean, Jilly'nin içinde olduğu tüm resimlerde kızgın görünüyordu. Eli fark etmemiş miydi?

Jilly, kendini bir yığın ağır kitabı biraz önce kaldırıp indirmiş gibi hissederek mavi kadife yatak örtüsünün üstüne uzandı. Eli'nin bu muhteşem yatakta, kendi odasında uyumuş olması Jilly'ye göre inanılmaz bir şeydi. Kendi evinin hâlâ ayakta durup

durmadığını bile bilmiyordu. Geri gidebilirdi; biraz daha kıyafet, değerli eşya ve para alabilirdi.

Eli onunla giderdi. Yolda Sean'ı arayabilirlerdi.

Jilly uykuya daldı. Eli ona sarıldı; onu tutarken Jilly her nefes aldığında, Eli nefes verdi. İlk günlerde onlar hep bu şekildeydi. Sean geldiğinde, yeni bir şey eklemişti; Sean temiz havanın gerçek bir esintisiydi. Jilly bile Los Angeles'ta yaşamış ve ona yardımcı olabilecek sinema sektöründekileri bilen sörfçü arkadaştan etkilenmişti. *Yardıma oyuncu* olarak çalışmaktan bahsediyordu. Dublörlerin etrafında takılıyordu. Amcası sörf mağazasını bir film seti olarak kiralamıştı.

Ancak bir kez Eli'nin aşkından emin olduktan sonra, Sean değişti. Jilly bunu gördü. Eli görmedi. Belki değişti demek yanlış; Jilly'nin etrafındayken soğuk ve ilgisiz oldu ve Jilly, Sean'ın onu sektördeki hiç kimseyle hiçbir zaman tanıştırmayacağını biliyordu. Ama Eli bunu görmedi.

Sean aslında vampir gibi bir şeydi. İsteddiği her şeyi emip almıştı; sosyal basamaklarda yükselmek için Eli'nin arkadaşlarını ve sınıf arkadaşlarını kullanarak onları kurutmuş, sonra kendini beğenmiş kötüyüm-çünkü-kötü-olmayı-hak-ediyorum-buna-izin-vermelisiniz davranışıyla onları kör etmişti. Öteki yüzünü ne zaman göstereceğini Jilly neredeyse tahmin edebiliyordu. Jilly'nin annesi, çok şey yaşadığı için Sean'ı hoş görmeleri gerektiğini söylemişti. Eşcinsel olan her erkek zorluk çekmişti. O yüzden pisliğin teki olmasına rağmen ona karşı iyi davranmak zorundaydılar. Jilly, annesinin söylemediklerinin ne olduğunu biliyordu: *Biz senin kötü davranışlarınla baş ettik. Gerçek dünyaya hoş geldin... Senin etrafında dönmeyen dünyaya.*

Tabii annesi böyle bir şeyi bir daha asla söylemeyecekti.

, Çünkü ölmüştü.

Ama Jilly uyuşturucu krizinden deliye döndüğünde bile anesi bu şekilde konuşmamıştı; Jilly'nin acı çektiğini söylemişti. Ama Jilly en kötü halindeyken bile, Eli'nin zaten olduğu harika şeylerden daha, daha ve daha da fazlası olması için elinden ne gelse yapardı.

"Tanrım, iyi ki buradasın," diye fısıldadı, Jilly'nin başının arkasına burnunu sürterek. Jilly biraz daha ağladı ve Eli onu tuttu.

Kapıya hafifçe vuruldu. Bayan Stein, "Yemek zamanı," diye fısıldadı.

Jilly çok açtı ve yemeğin kokusuyla elleri kasılıp gevşiyordu. Ama Eli, kolu Jilly'nin üstündeyken uykuya dalmıştı. Jilly onu uyandırmadan altından kayıp çıkmanın bir yolunu bulmayı denedi. Beceremediği için Eli'nin yanında kaldı. Kolu ağrımaya başlamıştı. Karnı gurulduyordu.

Kan dolaşımını sağlamaya çalışarak kaslarını sıkıp gevşetirken, Bayan Stein'in ağladığını duydu. Kulakları tırmalayan, sinir bozucu bir ağlamaydı; Jilly'nin sinirleri gerildi.

"Kimse bize yardım etmiyor!" diye ağlıyordu Bayan Stein. "Kimse."

Jilly, aç, umutsuz ve bitap bir halde yağmuru dinledi; New York City'nin buğulandığını hayal etti. Sonra on altısına bastığından beri ilk kez kendini tamamen uykunun kollarına teslim etti.

Bağırışlar Jilly'yi sıçratıp uyandırdı.

"Öleceksin!" diye haykırıyordu Bay Stein, aşağı kattan.

"Bağırmayı kes!" diye ağlıyordu yine Bayan Stein. "Her zaman yaptığın gibi onu uzaklaştıracaksın."

"Ne uzaklaştırması? Ne dediğini duymadın mı? Zaten gidiyor!"

Jilly homurdandı; yatakta Eli'nin olduğu tarafa dokunup onun kalkmış olduğunu fark etti. Ailesi kendilerince onu sevdiklerini ve evden ayrılarak hayatını tehlikeye atmamasını söylemeye çalışıyorlardı. Jilly de aynı şekilde hissediyordu. Yataktan çıkmak istemiyordu. Eli'yi çok iyi tanıyordu ve yatak odasından çıkar çıkmaz -belki önce kahvaltı yaparız- gideceklerini ve bunun zarif bir çıkış olmayacağını biliyordu.

"Beni düzeltmediğin için suçluyorlar seni," dedi Eli, ailesinin evini terk ederlerken. Hâlâ yağmur yağıyordu; Bayan Stein onlara kapüşonlu parkalar ve şemsiyeler vermişti. Yağmur yırtıcı vampir kuşlarını gökyüzünden temizlemiş gibi görünüyordu. Bir başka mucize daha...

En azından önce biraz kahvaltı yapmışlardı; geçen gecedeki kalan tavuk eti ve gözlemeler. Ve mutluluk veren kahve... jilly sokakta kaldığı zamanlarda, adamın tekinin son kahve fincanı için lokantada bir başka adamı bıçakladığını duymuştu.

Jilly hiçbir şey söylemedi. Eli'nin ailesini, bir daha asla canlı göremeyebilecekken oğulları ve en iyi arkadaşıyla kavgaya tutuşacak tadar sabit fikirli oldukları için affedemeyecekti. Ekstra kıyafetler, şampuan, diş fırçaları ve diş macunuyla dolu ağır sırt çantasını düzeltti. Eli yemeklerle dolu, daha ağır olan çantayı taşıyordu. İnsanlar ilk altı fotoğrafta onu tanımayabilirlermiş gibi, Sean'ın tam yedi fotoğrafının olduğu küçük bir çanta da omzundaydı. Badem şekilli gözleri ve uzun, dar yüzündeki uzun, kanca burnuyla Sean tuhaf görünümlü birisiydi.

Yani yakışıklı değildi, kibar değildi ve Eli bir erkek arkadaş istese okulda başka eşcinsel çocuklar da vardı. Jilly'den fazlasıyla hoşlanan eşcinsel çocuklar... Ne yazık ki, Eli için o çocuk Sean'dı.

Küçük parka geldiklerinde Eli inledi; burası Jilly'nin sekizinci sınıftaki doğum günü partisinden sonra Eli'yle ilk oynadıkları alandı. Jilly o kadar heyecanlanmış ve mutlu olmuştu ki tüm gece uyuyamamıştı.

"Ağaçlar bile yakılmış," dedi. El ele tutuşmuş, birbirlerine yakın yürüyorlardı. Jilly içinde tuhaf bir şey hissetti; eğer Eli onu tutmasaydı, katışıksız korkudan dolayı kaybolup gidebileceğini düşündü.

Yağmurun altında cızırdayıp buhar çıkararak yanan düzinelerce bina gördüler. Metro istasyonu kaldırımı ikiye ayırmıştı; konuşulmayan, sessiz bir anlaşmayla, burayla aralarında geniş bir mesafe bıraktılar. Karanlık ve gözlerden uzak... vampirler için mükemmel bir arazi.

Dar sokaklarda gölge ve şekiller hareket ediyordu; Eli ve Jilly sıkıca el ele tutuşarak caddenin ortasından yürüdüler. Tuhaftı ama Jilly orada Eli'yle birlikteyken, kendi başına olduğundan daha çok korkuyordu. Ona bir şey olursa dayanabileceğini sanmıyordu. Eli gergindi; kolay yemlerle ilgilenen herkese "gelin de beni yakalayın" izlenimini bırakıyordu.

Eli parkasından bir cep telefonu çıkarttı ve her tuşa basısını dinleyerek numarayı girdi. Sonunda homurdandı ve cebine geri koydu; perçemlerini gözlerinden çekti. Jilly'nin kalbi kıpır kıpır oldu ve Eli'nin yanağına dokundu. Eli dalgın dalgın gülümsedi; Jilly, orada olduğu için onun memnun olduğunu biliyordu ama Eli'nin asıl görmek istediği Sean'dı.

Jilly, Eli'nin ona geri dönüp dönmeyeceğiyle ilgili kız arkadaşlarıyla şu uzun muhabbetlerden yapardı. Eli, iki yıl için onun

gerçek erkek arkadaşı olmuştı. Sürekli oynayıp dururlar ama asla bundan ileriye gitmezlerdi. Çok gençlerdi. Sonra Eli ve Sean birbirlerini buldular... ya da daha doğrusu, Sean onu buldu. Sean, New York'a taşınmıştı ve daha Eli'nin eşcinsel olup olmadığından emin bile olmadan Eli'ye kilitlenmişti. Böylece Eli, Jilly'ye "hâlâ arkadaş olabiliriz" konuşmasını yapmıştı.

Aslında, onların durumunda bu doğuydu. Harika arkadaşlardı. Benzer tarzda düşünürler, benzer şeyler okurlardı. Eli, NYU'nun harika bir hedef olduğunu düşünür, o da oraya gideceğinden bahsederdi. İkisi de spordan nefret ederdi. Ve bir atlet olan Sean da bu durumdan nefret ederdi.

Sean, bununla ilgili Eli'ye asla bir şey söylememişti. İşin içinde Eli olduğu sürece Sean, Jilly'yi bir kız kardeş gibi severdi. Bu konuyu onunla tartışmaya çalıştığı bir sefer, Sean tam da bu kelimeleri kullanmıştı. Ama Eli dikkat etmediği zamanlarda, Sean muazzam oranda pasif agresif bir pislik gibi Jilly'ye -üstü kapalı tehditler ve eleştirilerle- saldırırdı. Jilly'yle bir yerlerde buluşulmasından -Watami gibi- hemen önce kavga çıkarırdı. Jilly'nin doğum gününü kutlaması beklenirken şehir merkezinde bir yerlerde olmak tipik Sean'a göre bir şeydi: Acı Eşcinselliğin Kralı.

Eli bunu bir kenara itti, Jilly'nin gerçekliğine katılmayı reddetti. O yüzden Jilly konuyu asla tekrar açmadı. Sean'a "ya o, ya ben" konuşmasını bir koz olarak vermek istemedi.

Yanmış bölgeden çıktıklarında, gökyüzü kararmaya başladı ve Jilly'nin içini hızla bir gücenmişlik doldurdu. Yorgun bedeni Eli'nin yumuşak, temiz yatağı için acı çekiyordu. Bir duş daha almak, bir yıl boyunca dişlerini fırçalamak istiyordu. Kendisinden nefret eden birisi için ne kendi ne de Eli'nin hayatını tehlikeye atmak istiyordu.

Zihni, Sean'ı bulurlarsa hayatın nasıl olacağını anlamaya çalışıyordu. Sonrasında, daha ne dediğini bilmeden, "Watami. Kulüp. Belki oraya gitmiştir," dedi.

Eli ona baktı. "Gitmeyecekti. Önce benim evime gelirdi ya da arkadaşlarımız aracılığıyla bana ulaşmaya çalışırdı." Jilly'nin ailesine sahip oldukları için onları kıskanan başka arkadaşları, birlikte takıldıkları eşcinsel arkadaşları vardı.

"Tamam, boş ver. Belki okula gitmiştir."

Eli kaşlarını kaldırdı. "Belki." Gülümsedi. "Büyük bir yer. Belki orada bir Kızıl Haç barınağı gibi bir şey yapıyorlardır." Jilly'ye sarıldı. "Sen bir dâhisin, Jilly."

Kendi iyiliğim için fazla zekiyim, diye düşündü. Eski Jilly, -rehabilitasyon öncesindeki, sınırları olmayan Jilly- Sean'ı aramak için yerler önermeyebilirdi. Ama artık Jilly iyi ve kibar bir insandı. Belki Eli onu bu yüzden sevmiyordu. Jilly yeteri kadar sinirli değildi. Değişebilirdi...

Ama Eli değişemezdi. O bir eşcinsel, diye hatırlattı kendine.

Hava neredeyse kararmıştı. Bu şekilde dışarıda olmak çok tehlikeliydi; Jilly vampirlerin gölgelerden fırlayıp insanları sürükleyerek götürdüklerini görmüştü. Bazen inliyorlar, bazen sessiz oluyorlardı. Bir gece mağazanın birinde yaşlı bir kadınla yan yana uyumuştı. Sabahleyin, kadından geriye kalan tek şey ayakkabılarıydı. Jilly'nin neden sağ bırakıldığına dair bir fikri yoktu. Belki de yaşlı kadın yeterli gelmişti.

Okuldan birkaç blok ötede, caddede Bo isimli bir adamla tanıştılar. Bo yürürken sendeliyor ve çok yavaş konuşuyordu. Yüzünün ortasında, vampir dişlerinin oluşturduğu bir yara vardı.

"Değiştikleri anda beslenmek zorundalar," dedi onlara. "Beni öldürmeye çalışan vampir çok yeniydi. Onu bir vampire çeviren

başka bir tane daha vardı yanında. Güliüyordu. Arkadaşlarım ona kazık sapladılar. Toza dönüşmüyorlar."

Sonra sendeleyerek uzaklaşmaya başladı.

"Bekle!" diye bağırdı Jilly. "Bildiğin her şeyi anlat bize."

"Yeniler en kötüler," dedi. "Onlar en ölümcülleri. Tıpkı yavru yılanlar gibi."

Yağmurun altında etraflarını kasvet sararken, eski liselerine doğru adımlarını hızlandırdılar. Işıklar yanıyor ve pencerelerde gölgeler hareket ediyordu. Caddeden karşıya geçer ve ilan panosunun yanından ilerlerken ikisi de konuşmadı. Panodaki belgeler çalınmıştı; hiç okul haberi yoktu.

Gül çalıları girişi kaplıyordu. Jilly onların kokularını alamadı ama görünüşleri, yağmurdan sırlıslam olmuş halleri kendisini iyi hissettirdi. Çift kanatlı kapılar haçlarla boyanmıştı, duvarlar ve pencereler de. İnsanlar duvarlara, VAMPİRLER İĞRENÇ, CEHENNEME GİDİN VAMPİRLER yazmışlardı.

Kapıda iki koruma vardı: Bay Vernia adında bir öğretmen ile Jilly'nin İngilizce öğretmeni Mary Ann Francis. İkisi de Eli ve Jilly'ye sıkıca sarıldı, haberleri -etrafın nasıl olduğunu- sordular, sonra da onları içeri soktular.

İçerisi kokuyordu ve gürültü akıl almazdı. Öğrenciler, yetişkinler, küçük çocuklar ve öğretmenler... herkes etrafta dolanıp duruyordu; kulakları sağır eden bir ses vardı. Jilly'den nefret eden insanlar koşup onu kucakladılar; ağlıyor ve yaşadığı için ne kadar mutlu olduklarını söylüyorlardı. Buraya gelmeden önce Eli'yle birlikte güzel bir yemek yemeleri gerektiğini anladı. Eğer çantalarını şimdi açarlarsa; paylaşmak zorunda kalacaklardı.

Paylaşmak o kadar kötü bir şey mi?

"Jilly. Eli," dedi müdürleri Bayan Hovvison, onları gördüğünde. Gözlerinin altında halkalar ve alnında da derin çizgiler vardı. Bir iskelete benziyordu. "Tanrı'ya şükürler olsun."

Bayan Howison, Jilly'nin rehabilitasyondan sonra okula geri dönmesine engel olmaya çalışmıştı. Ama kriz durumları insanlara tuhaf şeyler yapıyordu.

Eli hoşbeşi geçti ve Sean'ın tüm resimlerini çıkardı. Erkek ve kadınlar, bilgisayar kurtları ve amigo kızlar, Sean'ın kim olduğunu bilmelerine rağmen başkasına vermeden önce her bir resmi dikkatle incelediler. Kimse onu görmemişti.

Jilly daha fazla uyanık kalamayacak kadar yorgundu. Müdür Hovvison ona tüm kapıların ve pencerelerin haçlarla kaplandığına ve yerlere sarımsak ve komünyon yufkaları serpiştirildiğine dair güvence verdi. Jilly yağmurun yufkaları eritip eritmediğini merak etti. Yaratıkları uzakta tutmak için kaç molekül kutsallığınızın olması gerekiyordu?

Zilyonlarca karyola spor salonuna kurulmuştu, etrafta Kızıl Haç gönüllülerinin olduğu açıktı. Eli ve Jilly iki karyolayı yan yana çektiler; çantalarını alta sakladılar ve elbiseleriyle uzandılar. En azından karyola Eli'yi bulmasından önce yattığı şeyden daha iyiydi.

Eli, Jilly'nin yüzüne dokundu. "Burada olmandan çok memnunum."

"Ben de," dedi Jilly ama asıl demek istediği, *Benimle olduğun için çok memnunumdu.*

Eli uykuya daldı. Jilly, ışık parçacıklarının onun yüzünü parlatmasını seyretti. Onu öpmek istiyor ama uyandırmak istemiyordu; düzeltme: Eli'nin uyanıp kendisini o şekilde sevmediğini hatırlatmasını istemiyordu.

Sonra birisinin ağladığını duydu. Sanki ses çıkarmamaya çalışılıyormuş gibi boğuk bir sestti. Başını hafifçe kaldırdı ve onun Bayan Howison olduğunu fark etti.

Jilly yavaşça kendini Eli'den ayırdı. Sonra sessizce kendi tarafına döndü, ayaklarını altında topladı ve doğruldu. Sıra sıra karyoları geçerek sandalyesinde oturan kadının olduğu yere doğru yürüdü. Daha yeni kusmuş gibi görünüyordu.

"Merhaba," dedi Jilly kararsızca, "Bayan Howison."

"Ah, Tanrım," diye fısıldadı, bakışlarını ellerine götürerek. "Ah, Tanrım. Jilly. Hâlâ buradasın. Umuyordum ki..." Başını başka yöne çevirdi.

"Ne?" diye sordu Jilly.

Derin bir nefes aldı ve bıraktı. Deli gibi titriyordu. "Benimle bir saniye gelmeni istiyorum."

"Sorun ne?"

"Sadece... gel." Müdür ona bakmıyordu. Jilly yerinde kımlıdadı. "Lütfen."

Bayan Howison sandalyesinden kalktı ve spor salonundan dışarı çıktı. Tepede floresanlar yanıyordu. Jilly koçların ofislerini geçip, kızların soyunma odasındaki üst üste duran sıra sıra dolapları geride bıraktıktan sonra başka bir kapıdan duş alanına kadar onu takip etti.

Bayan Howison boğazını temizledi ve, "Burada," dedi. Sonra geri adım attı ve kendisiyle Jilly arasındaki kapıyı çarparak kapadı.

Jilly kaçmaya çalıştı.

Sean oradaydı ve bir vampirdi. Uzun, dar yüzündeki tüm renk gitmişti. Gözleri sanki uyuşturucu etkisindeymişçesine cam gibi olmuştu. Jilly bunu bilirdi.

Sean bir erkek arkadaş gibi kollarıyla onu sararak jilly'yi kavradı; Jilly onun nefesinin kokusunu duydu, çöp gibiydi. Sean soğuk değildi; oda sıcaklığındaydı. Jilly tamamen uyuşmuştu. Kalp atışları tekliyordu.

Jilly pantolonunu ıslattı.

"Ben de seni gördüğüme memnun oldum," dedi Sean sırtarak.

O kaltak beni tuzağa düşürdü. Beni ona verdi

Sean elini Jilly'nin pazısına sardı ve onu ileri sürükledi. Jilly gözyaşlarına boğuldu ve acı acı bağırmaya başladı. Sean diğer ölü elini Jilly'nin ağzına o kadar sertçe kenetledi ki Jilly ön dişlerinin kırılacağından korktu.

"Kes sesini," diye tısladı, kıkırdayarak. "Sana hep bunu demek istemişimdir. Kes sesini, kes sesini, kes sesini."

Jilly ağlamaya devam etti. Durduramıyordu. Sean bunu biliyor olabilirdi; eli ağzındayken Jilly'yi sürükledi. Sean'ın tırnakları koluna battı, Jilly derisinin kesildiğini biliyor ama hissetmiyordu.

Onu temizlik ürünlerinin -süpürgeler, paspaslar, kocaman temizlik kovalan- olduğu bir depo odasına soktu. Jilly, Sean'ın elinin altından çılgık atmaya başladı ve Sean onu sertçe tokatladı. Sonra duvara çarptı. Jilly nefesi kesilerek, geriye sıçradı ve kaba etinin üstüne düştü.

Sean kapıyı çarparak kapattı ve onu karanlıkta bıraktı. Jilly bir hıçkırık eşliğinde kapıya doğru emekledi ve kapıyı yumruklamaya başladı.

"Yapma," diye tısladı Sean, öteki taraftan.

Eli'yi yakalayacak, diye düşündü Jilly. Ah, Tanrım, onu vampir yapacak. O yüzden burada.

Belki benim gitmeme izin verir.

Ama neden verecekti ki? Sean, Acının Kralı'ydı. Ve Jilly, Eli olmadan asla gitmeyecekti.

El yordamıyla bir elektrik anahtarı aradı, buldu ve memnurluk veren, harika ışığı açtı. Kolu kanıyordu ve sonunda sızlamaya başlamıştı. Herhangi bir şey hissetmek isteyip istemediğini bilmiyordu. Merak etmeye başladı, Eli nasıl olurdu eğer...

Kapı ardına kadar açıldı ve Sean içeri girdi. Gözleri parlıyordu. Deli gibi gözüktüyordu. "Eli selam söylüyor."

"Hayır," diye yalvardı Jilly. "Yapma bunu. Lütfen, Sean. Onu değiştirme."

Sean gözlerini kırıştırdı. Sonra güldü. "Tatlım, aşk tamamen bununla alakalı bir şey, bilmiyor musun?"

Jilly acıyla yumruklarını sıktı ve eklem yerlerini ısırdı. Sean, tek kaşını kaldırdı.

"Taze kaaan kokusu alıyorum," diye şarkı söyledi. "Seninki. Çok güzel kokuyor. Okyanusta tek başına olsaydın, köpekbalıkları gelir ve seni çiğneyip yutardı. Ormandaysa bu işi kurtlar üstlenirdi. Şehirdeyse, bu biz oluyoruz"

Vampirler. "Bu senin... senin başına nasıl geldi?"

Sean onu duymazdan geldi. "Sana bir şans vereceğim, kız arkadaş. Seçim şu: Sen değişebilirsin veya o değişebilir. Bir diğgeriniz... sudaki kan olacak." Omuzlarını oynattı. "Seçmene izin veriyorum."

Jilly ona bakakaldı. "Ne demek istiyorsun?"

"Tanrım, çok aptalsın. İnanılmaz derecede, bir moron kadar aptalsın. Seni neden sevdiğini hiç anlayamadım" Başını salladı.

Eli, Sean'ı daha fazla seviyorken, Jilly bunun ne önemi olduğunu merak etti.

"Hangisini tercih edeceğimin bir önemi var mı ki?" dedi. "Benden hoşlanmıyorsun bile." Sean elbette Eli'yi değiştirip onu öldürecekti.

"Belki önemi yok. Belki sadece senin ne söyleyeceğini öğrenmek istiyorum," dedi. "Aynı seçime hakkını ona da veriyorum."

Jilly sessiz bir korku içinde ona bakakaldı.

"Ona eğer isterse seni değiştirebileceğimi söyledim." Kollarını göğsünde kavuşturdu ve kapının arkasına dayandı. Hiç farklı görünmüyordu... hâlâ aynı dalga sihribazı Sean'dı.

"Onu değiştir diyeceğimi biliyorsun," dedim. Sonuçta ne için yaşıyordu? Sadece Eli için. Ve o giderse...

"Hemen geliyorum," dedi Sean, gitmek üzere dönerken.

"Neden bunu yapıyorsun?" diye sordu. Arkasını dönmedi; sadece Jilly ona rahatsızlık veriyormuş gibi omzunun üstünden baktı.

"Sana neden bu kadar sadık olduğumu bilmiyorum. Seni beni sevdiği gibi sevmiyor."

"Ama beni seviyor," dedi Jilly, anladığı sırada. "Bu yüzden..."

Sean döndü ve ona dik dik baktı. Yüzündeki ifade Jilly'nin hayatında gördüğü en korkutucu şeydi. Jilly bir adım, sonra bir adım daha geriye gitti. Duvara tosladı.

Sean çenesini kaldırdı, kapıya açtı ve gitti.

Jilly depoyu arşınlamaya başladı. Temizleyiciyi içmeyi düşündü. Paspas ve süpürgeleri kırıp ahşap bir kazık yapmaya çalıştı. İçlerinden birini çatlatmaktan başka bir şey yapamadı.

Dizlerinin üzerine çöktü ve O'na/onlara dua etti; *Bizi buradan çıkar, bizi buradan çıkar, cevap ver, Tanrım, cevap ver, tamam...*

Kapı açıldı ve Sean içeri girdi; en sonunda, gerçekten istediği şeyi tamamen ele geçirmiş biri gibi sırtıyordu. Yüzünün her yerinde zafer yazılıydı. Daha uzun, daha kötü görünüyordu.

Onu öldürmeye hazır görünüyordu.

"Eli değişecek," dedi. "Büyük beyinler benzer düşünür. İkiniz de aynı seçimi yaptınız."

Jilly irkildi. Hayır, *yapamazdı*.

"Ve sen onun ilk yemeği olacaksın. Yeni değişmiş bir vampir görmüş müydün hiç? Tek yapmak istedikleri birisinin kanını emmektir. Benim tek yapmak istediğim buydu."

"Yalan söylüyorsun," dedi. "Eli asla..."

Ama *Eli yapardı* Sean'a bakmak için ailesinin evinden ayrılmak isteyip istemediğini Jilly'ye sormamıştı bile. Sean için onu tehlikeye atmıştı. Onu Sean'ı sevdiği gibi sevmemişti. Âşıklar, işleri arkadaşların yaptıklarından farklı şekilde yaparlardı.

"Eğer kendini daha iyi hissedeceksen, bu konuda kendini çok kötü hissediyor." Sean ona alayla gülümsedi.

"Ona bunu yaptırdığın için senden nefret edecek," dedi Jilly. "Seni asla affetmeyecek." Bir vampirle konuşuyordu. Onu öldürecek olan bir vampirle. Eli'yi eşcinsel bir vampire dönüştürecek olan eşcinsel bir vampirle.

Gerçekliğin kayıp gitmeye başladığını hissetti. Şu anda bunlar gerçekleşmiyordu. "Şimdi gidip onu getireceğim," dedi Sean gülümsemeye çalışarak ama pek becerememişti. Sinirlenip kapıyı çarptı.

Jilly, bir kazığa dönüştüremediği paspaslardan biri gibi hareketsiz kaldı. Kalbi göğüs kafesinin içinde güm güm atıyordu ve tüm o gümbürdemeyi ve pompalamayı nasıl duyabildiğine dair bir fikri yoktu, çünkü

kapıda

kapıda

kapıda

duruyor, onu yumrukluyor, bağılıyor ve dışarı çıkmak için yalvarıyordu.

Bayan Howison fikrini değiştirecek ve spor salonundaki tüm insanları toplayıp onu kurtaracaktı.

Sean kapıyı açacak, onu kollarına alacak ve ona karşı bu kadar kötü olmasının sebebinin aslında Eli'yi değil, onu sevmesinin olduğunu söyleyecekti. Ona yakın olabilmek için *Eli'yi* seviyor gibi gözüktüğünü ve Jilly ondan bunu istemedikçe her ikisini de öldürmeyeceğini...

Sean ona üzgün olduğunu, her ikisinin de değişebileceğini ve oldukları gibi, üçlü olarak devam edebileceklerini söyleyecekti, ancak Dorothy, Kalpsiz Teneke Adam ve Beyinsiz Korkuluk gibi daha iyi kişiler olacaktı.

Sean, Eli'ye giderken yolda başka bir seksi erkek görecekti, Eli yerine ona âşık olacak, onu değiştirecek ve gidecekti.

Eli kaçacak, onu bulacak ve birlikte New York'tan gideceklerdi.

Jilly, Eli'nin başka birisiyle... bir erkekle... tanıştığını itiraf ettiği ve onu, yani en iyi arkadaşını incitmek istemediği için ağladığı geceyi hatırlarken kapıyı yumrukluyordu.

"Seni her zaman bütün kalbimle ve sonsuza kadar seveceğim, söz veriyorum," demişti.

Kapı açıldı ve hızla kapıdan uzaklaşıp geriye kaçtı. Dirseği bir temizlik kovaşına çarptı. *Bunu onlara fırlat. Bir şeyler yap. Kendini koru.*

Sean ve Eli birbirlerine yakın duruyorlardı. Sean kolunu Eli'ye atmıştı ve Eli'nin kolu bol parkasının içindeydi. Görebildiği kadarıyla, Eli hâlâ insandı. Perçemleri gözlerine gelmişti.

Eli sanki Jilly'ye bakmaya dayanamıyormuş gibi yere bakıyordu.

"Hayır," diye fısıldadı Jilly. Ama evet olmalıydı; Sean'a kendisini dönüştürmesini söylemişti. Sean onu değiştirecekti ve sonra Eli, Jilly'yi öldürecekti.

Jill'nin kalbi kırıldı. Yemden, tamamen delirmenin eşiğindeydi.

Sean ona doğru bir adım attı. "Eğer kendini daha iyi hissettirecekse, onu değiştirdiğimde canı acıyacak," diye temin etti Jilly'yi. Sean'ın sesi tuhaf bir şekilde ciddi çıkmıştı.

Sean kapıyı kapadı. Üçü sıkışık alanda ayakta durdular. Jilly onlardan sadece yarım metre ötedeydi.

Sean, ellerini Eli'nin omuzlarına yerleştirdi ve kendine çevirdi. Gözyaşları Eli'nin yanaklarından sel gibi boşanıyordu. Toy ve korkmuş görünüyordu.

Sean başını geriye attı ve tısladı. Köpek dişleri uzadı.

Ve Eli, elini parkasının cebine daldırdı; sivriltilmiş bir ahşap kazık çıkardı...

... *Evet!*...

... ve Jilly'ye baktı...

... *Evet!*...

... ve Sean dişlerini Eli'nin boynuna geçirmeye hazırlanırken, Jilly Sean'a var gücüyle vurdu. Bunun olacağı tahmin etmiş olmalıydı ama Eli kazığı ona, atmayan kalbinin ölü merkezine sapladı.

Sean önce kazığın olduğu yere ve sonra kan ön tarafından akmaya başlarken Eli'ye baktı. Sonra bir kez güldü ve Eli'ye bir öpücük gönderdi.

Jilly'ye baktı... kendi kanıyla dolarken boğazından, "Kaltak," diye bir ses çıktı... sonra çöp torbası gibi yere hareketsiz ve zarsız bir halde kayıp düştü.

Eli ve Jilly ona bakakaldılar. İkisi de konuşmadı. Jilly, Eli'nin soluduğunu duydu.

Sonra Eli, Jilly'yi kaldırıp kucakladı ve onu öptü.

Onu öptü.

Ölü vampirin yanında birbirlerine sarıldılar. Ardından Eli tekrardan Sean'ın yanına gitti; *onu* tutup öptü.

"Ah, Tanrım, Sean," diye arkasından ağıt yaktı. "Ah, Tanrım, Ah, Tanrım *Jilly*." Eline uzandı. Jilly elini ona verdi ve ağlamaya başladığında vücuduyla Eli'yi sarmaladı.

Eli kendini paraladıktan sonra, Jilly daha fazla *vampir* olup olmadığına bakmayı, Bayan Howison ve diğerlerini kontrol etmeyi düşünerek ayağa kalkmaya çalıştı ama Eli onu fazla sıkı tutmuştu ve Jilly, dünyaları verseler Eli'den uzaklaşmazdı.

Eli, Sean'ı da sıkıca tutuyordu. İnanamıyorum. Ne kadar kötü olduğuna inanamıyorum." Eli'nin sesi tüm o hıçkırıklardan dolayı boğuk çıkıyordu.

"Biliyorum," dedi Jilly. "O her zaman..."

"Sean orada bile değildi. Değiştğin vakit, vampirizm seni etkiliyor ve ruhunu alıyor," dedi Eli. "Orada yoksun. Gitmişsin."

Yaşlar burnunun ucunda asılı kaldı.

"Sean seni seviyordu, jilly. Bana bunu her gün bir milyon kere söylerdi. En iyi arkadaşım olduğun için çok mutluydu."

"Hayır, benden nefret ediyordu," diyecekti ama bir anda bunun, Eli'nin baş etme mekanizması olacağını anladı. Bundan sonra tanıdığı ve sevdiği Sean'ın, kendisini en iyi arkadaşını öldürmeye asla zorlamayacağına inanacaktı.

Jilly elini Eli'nin başına koydu ve ailesinin salonundaki Masada'daki Yahudiler goblenini düşünürken buldu kendini. Köşeye sıkıştırılmış Yahudilerin, Roma emrine girmektense bir uçurumdan atlamayı seçtikleri an, Yahudilik tarihinde önemli bir andı. Bay Stein ara sıra bu konu hakkında konuşurdu ve bazen Jilly onun, Eli'nin eşcinsel olmaktansa, hayatına son vermesi gerektiğini söyleyip söylemediğinden şüphelenirdi. Buna inanamazdı, hatta bundan şüphelenmeye bile dayanamazdı. Onu delirten, yetişkinler dünyasının katılığıydı; sırf Eli, heteroseksüel bir Yahudi savaşçısına dönüşemiyor ve ters şehvet günahını işlemeye meydan okuyor diye kendi öz oğlunu mahkûm eden Bay Stein'in inanılmaz deliliği idi. En azından terapistinin kendisine söylediği şey buydu.

"Sen zeki ve çok...*fazlasın*" diye açıklamıştı Dr. Robles. Terapisti onun kurtarıcısıydı. "İnsanlar değişmez, Jilly. Sadece eskiden görmeye alışık oldukları şeyleri farklı görürler ve zaten oldukları şekilde cevap verirler. Hepsi bir bütün. Gerçeklik. Olduğu gibi. Bir bütün."

Dr. Robles onu kurtarmıştı, çünkü onu değiştirmeye çalışmamıştı. O yüzden Jilly hiçbir zaman Eli'yi değiştirmeye çalışmamıştı.

Jilly derin bir nefes aldı ve ona duyduğu umutsuz sevgiyi düşündü. Ve bir şeyler yer değiştirdi.

Aşkı umutsuz *değildi*. Eli'yi seviyordu. Bunun kalbini kırmasına gerek yoktu. Orada bulunması dışında hiçbir şey yapmasına gerek yoktu. Orada bulunması...

O yüzden, "Sean seni çok seviyordu," dedi. Çünkü en çok bu, Eli'ye yardımcı olacaktı.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı Eli. "Seni de seviyordu. Ve ben de seni seviyorum, Jilly." Ona baktı, kalbi kırık ve paçavra gibi karman çormandı... O, sekizinci sınıfta Jilly'nin dudakları kanayana kadar bin milyon kez öptüğü çocuğu.

"Ve ben de seni seviyorum," diye cevapladı Jilly. "Seni kendi hayatımdan daha çok seviyorum. Her zaman sevdim." Bunu söylemek o an için uygundu. İnsanlar değişmezdi, sevgi de öyle. İşin içinde Eli varken, olaylar arasında bir bütünlük yoktu.

"Teşekkürler," dedi. Utanma yoktu, özür yoktu; sevgileri neyse oydu. Bir dolapta, ölü bir vampirle tek başlarına bir okulda saklanıyorlardı, çünkü şehrin geri kalanı istila ediliyordu...

Jilly başını Eli'nin omzuna dayadı ve Eli parmaklarını onun-kilerle birleştirdi.

"Doğum günün kutlu olsun, *tath on altı*,"⁸ diye fısıldadı Eli. "Jilly, güzelim."

"Teşekkürler," diye fısıldadı Jilly. Bu aldığı en güzel hediyeydi.

Bir süre sonra kapıyı açtılar. Güneş gitmişti ve bir an için, Jilly bir şeyin titrediğini duyduğunu düşündü.

Sonra bunun Eli'nin cep telefonu olduğunu fark etti

Bip bip bip bip. Jilly, Tanrı konuşuyor. İşe geri döndüm, âmin.

RACHEL VINCENT

Şarkı söylemem lazım." Andi, koyu kırmızı oje şişesinin kapağını kapattı. "Benimle gelir misin?" Sesi tasasızdı, kasıtlı olarak hiç duygu yansıtmıyordu ama altta yatan ümitsizliği duymuştum. İnsanın canını acıtan açlığı... Kimse Andi'yi benim duyduğum gibi duyamazdı.

Disturbed'ün yeni CD'sinin kabına boş gözlerle bakarak, sessizleştim. "Andi..." Bir önceki sefer, az daha ayaklar altında ezilmemden sonra, bir daha peşinden koşturmayacağımı söylemişti. Bunu istemeyeceğine *yemin etmişti*.

"Gerçekten buna ihtiyacım var, Mallory." Mavi gözleri bana yalvarırken, ayak parmaklarına yeni sürülmüş ojenin yatağa sürünmemesine dikkat ederek örtülerin üzerinde yüzüstü döndü. "Bak." Yüzünden uzun, kömür siyahı saçlarını çekti ve bir parmağını sol gözünün altında gezdirdi. "Bu torbalarla Çin'e uçabilirim ve dün kasamı sayarken ellerim titriyordu. Ve saçlarımın nasıl zayıf olduğunu görüyor musun? Kuruyorum. Bunu hissedebiliyorum."

Bir sirenin sessizlik yüzünden gerçekten ölebileceğini biliyor muydunuz? Bu doğrudu. Ve konuşmak işe yaramazdı. Kalabalık bir okul koridorunun ortasında durmak sırları, yalanları ve genel kaosu dinlemek de... İki beslenme arasında çok uzun zaman geçerse, bir siren *kendi* sessizliğinden acı çekerti. Sesini seviyor

olsam da Andi'nin o anda biraz sessiz kalmasından memnun olacaktım.

"Kurumuyorsun. Sadece matematikten nefret ediyorsun ve dün gece geç saate kadar ayakta kaldın." Ve saçları kusursuzdu, her zamanki gibi. Hiç doğal olmayan bir parlaklığa sahipti, gür ve dalgalıydı.

Gözlerini devirdi. "Ty gibi konuşuyorsun."

Andi'yi ne kadar sevsem de -beşinci sınıfın ilk gününden beri ayrılmaz bir ikiliydik- ağabeyi için sık sık üzülürdüm. Andi'nin en yakın arkadaşı olmak aslında tattı zamanlı bir işti, bu yüzden yirmi iki yaşındaki normal bir gencin on altı yaşındaki bir sireni dizginlemeye çalışmasının ne kadar sinir bozucu olduğunu ancak hayal edebilirdim. Özellikle de Ty'ın ne kadar sessiz ve kolay geçinilebilir birisi olduğunu göz önüne alırsak. Bazen ikisinin nasıl aynı anneye sahip olabildiklerini merak ederdim.

Hiç erkek siren yoktur ve Ty'ın babası insan olduğu için, Ty da insandı. Andi tıpkı annesi gibi bir sirendi ama babasının kim ya da ne olduğuna dair bir fikrimiz yoktu. Annesi alışılmışın dışında detaylara girmeye asla istekli olmamıştı: "Onsuz daha iyisin."

Görünüşe göre Andi, annesiz de daha iyiydi çünkü biz on üç yaşında ve Andi'nin siren iştahı tam kapasitesine ulaşmaya başlamışken, annesi onu Ty'ın dairesine atmıştı ve o zamandan beri ikisi de ondan haber almamıştı.

"Bak, son seferki gibi olmayacak, söz veriyorum." Andi parlak bir saç tutamını kulağının arkasına itti. "Odaklanmam üzerinde çalıştım. Kalabalık içinden tek bir kişiyi ayırmak üzerinde... Bu seferki farklı olacak."

CD kutusunu komodinin altına ittim ve Andi'ye kaşlarını çatarak, halının üstünde bağdaş kurup oturdum. Ty seni bu hafta sonu dışarı çıkaracağını söylememiş miydi?"

"Evet ama geçen hafta sonu da aynı şeyi söylemişti. Anlamıyor. Hem hatırlasa bile kendimizi ucuz bir yetenek yarışması gibi gerçekten rezil bir yerde buluyoruz. Dinleyicilerin yüzde sekseni yaşlı, moda nesnesi olarak da hepsi bandana takıyor."

Gözlerimi devirdim. "Gerçekten solup gidiyor olsaydın, bu kadar seçici olacağını sanmıyorum." Hayatta kalmak için beslenmesi gerekiyordu. Bunu anlıyordum. Ama daha şimdiden gerçekten bu kadar aç olabilir miydi?

Andi omuzlarını silkti. "Yaşlı insanlardan beslenmekten suçluluk duyuyorum; kendi başlarına ölüme yeterince yakınlar zaten. Ayrıca, olgunlaşmış, on sekiz yaşındaki bir erkekteki enerjiye denk olması için üç yaşlı gerekiyor." Gözleri heyecanla parladı, gülüşü bulaşıcıydı.

Ama çürüklerimin iyileşmiş olması, onları unuttuğumu göstermezdi. "Geçen sefer, pisliğin teki sana daha yakın olmak için beni sürgülü bir cam kapıya itmişti. Kendini tekrar kapırdığın takdirde başka bir kalabalığı daha uzaklaştırmaya henüz hazır değilim."

Andi kaşlarını çattı. "Alıştırma yaptığımı söyledim sana." Cevap vermeyince Andi yatağın üstünde oturdu ve kollarını göğüslerinin altında kavuşturdu. "Açlıktan ölüyorum, Mallory. Mecbur kalırsam sensiz giderim ama biraz destek gerçekten işime yarardı."

İşte bu yüzden daha önce hep onun peşinden koşturmuş-tum: Andi'yi yeni arkadaşlar edinmesinden alıkoymak için. Ya da hayranlar. İşim müdahale etmek ve yeterince doyduğu zaman,

dinleyicilerini -yani insan enerji içeceklerini- çaresiz, çılgın bağımlılara veya müstakbel akıl hastalarına dönüştürmeden onu susturmaktı. Bu genelde kalabalığın en sevdiği şarkının son notaları ile Andi'nin kendi özel melodisinin ilk notaları arasında olurdu. Bir siren kendi şarkı sözlerini söylemeye başladığında, gitme vakti gelmiştir. Veya en azından tüm insanların kulaklarına tıkaç takmanın vakti.

Bir sirenin şarkısı insan olmayanları genelde etkileyemediği için Andi'nin desteği olmaya biçilmiş kaftandı. Ben *leanan sidhe*⁹ olduğum için Andi'nin şarkı söylemesi beni hiç etkilemez.

Peki, bu tam olarak doğru değildi. Şarkı söylemesi beni afallatıyordu. Sesinin güzelliği benim özlemle acı çekmeme ve aynı anda kıskançlıkla yanmama sebep oluyordu ama beynimi hızla kaynatmaz ya da elektrik devrelerimi aşırı yüklemeydi ya da enerjilerini yavaşça alırken insanların kendisine delice âşık olması için her ne yapıyorsa bende işe yaramazdı. Andi benden beslenemez ve beni hiptonize edemezdi. Fazla ileri gitmeden onu durdurabileceğine inandığı tek kişi bendim.

Mükemmel bir çifttik. Kelimenin tam manasıyla, kaçık kız kardeşlerdik.

"Üstelik buradan çıkmak istediğini biliyorsun." Yeniden gülümsüyordu; keşke sesine olduğu kadar gülüşüne de bağışıklığım olsaydı. "Aksi takdirde bir kâse patlamış mısıra, tüm gece süren insan kesme festivaline ve kendimizi maceracı hissederek, geceyarısı bir pizzaya bakıyor olacağız."

Şey, bu konuda haklıydı. Yazın yarısı geçmişti ve asgari ücrete *fastfood* dağıtmaktan başka heyecan verici bir şey yapmamıştık.

9 (Galce.) Kelt folklorunda bulunan perilerden biri. Ölümlü insanlara âşık olur ve aşkı karşılığında ilham verir, (ed.n.)

Annem birkaç gün içinde dönecek ve Andi'lerdeki bir aylık konaklamam sona erecekti.

Andi kararımı gözlerimden okumuş ve ben konuşmadan önce sırtımaya başlamıştı.

"Sanırım son bir kutlama yapabiliriz."

Andi'nin partiyi nereden duyduğunu bilmiyordum. Belki işteki bir çocuktan. Belki sokaktaki birinden. Belki de kafasına yerleştirilmiş olan bir çeşit parti kılavuzu sisteminden. Tek bildiğim, her zaman bir yerlerde bir şeylerin olduğu ve Andi'nin Teksas'ın öbür ucuna kadar araba kullanmak zorunda kalsak bile oraya nasıl gidileceğini biliyor olduğuydu.

Hayatta kalmanın ilk kuralı buydu: Yaşadığın yerde asla yemek yeme ve aynı yere ikinci kez vurma. Onlara şarkı söylediğinizde insanlar sürekli hastalanırsa er ya da geç birisi bunu fark ederdi; özellikle de ertesi sabah suçlayacak bir akşamdan kalma durumu yoksa. Gıda zehirlenmesi bahanesiyse sadece bir kez işe yarardı.

"Öyleyse, bu özel bir parti mi?" diye sordum Andi otoyoldan çıkıp küçücük, çıkışı olmayan kasabamıza bir saat mesafedeki iyi asfaltlanmış yola dönerken. "Plan nedir? Bir masanın üstüne çıkıp popüler ezgileri bağıra bağıra söyleyecek misin?"

Andi güldü ve heyecanı zirveye ulaşırken gaza biraz daha sert bastı. "Hiç de değil. Gerçi, çaresiz kalırsam bu işe yarayabilir. Orada bir Rock Band¹⁰ turnuvası olacaktı."

10 Oyun konsolları için üretilmiş bir çeşit *video* oyunu. (ç.n.J)

Yolcu tarafındaki güneşliğı aşağı çektim ve aydınlatılmış ay-
nada rujumu tazeledim. Muhteşem bir siren değildim, benim için
güzel görünmek çaba gerektiriyordu. "Rock Band mi? Cidden mi?"

Okulda asla kabul etmese de, Andi plastik gitarda oldukça
iyiydi; maaşını tükettiğinde para kazanmak için ağabeyine karşı
gitar çalardı. Elbette Ty onun şarkı söylemesine izin vermezdi, o
yüzden Andi ağabeyinin davullarına karşı gitar çalardı ve ikisi de
profesyonel düzeyde çalmalarına rağmen, Andi zamanın yüzde
yetmişi kadar bir sürede Ty'yı yenerdi.

Ama mikrofonda kusursuzdu.

"Sanırım soldaki. Hazır mısın?*

Başım la onayladım ve insanların yaşadığı karanlık bir so-
kaktaki araba kuyruğunun en sonuna park etmek için yavaşladı;
gösterişli göz farı tepemizdeki bir sokak lambasından gelen ışıkt a
parlıyordu.

Arabadan çıktığımda, önümüzdeki evden geceye sızan sesi
duyabiliyordum:"Gevrek gitar rifleri ve agresif stakato¹¹ olarak
söylenen şarkı sözleriyle ağır bir bas ritmi. Gösterge panelindeki
saat, saatin on biri geçtiğini gösteriyordu ama gece daha yeni
başlıyordu ve beslenmek için gelmememe rağmen ihtimaller saye-
sinde bir anda keyfim yerine geldi. Öyle sıradan bir partide beni
tatmin edecek bir yemek bulma şansım çok azdı; yeteneklerimin
tanımlanması Andi'ninkinden daha güç, iştahımın giderilmesiye
çok daha zordu. Ama onun heyecanını paylaşıyordum. Andi'yle
birlikte olmak hareket demekti. Şarkı söylemediği zamanlarda
bile etrafa güven yayıyor ve büyüleyicilik saçıyordu. İnsanlar onu
memnun etmek istiyorlardı ve ben de istisna değildim.

11 Notalar arasında belirgin kesintiler bırakarak elde edilen bir çalma tekniğı,
(ed.n.)

Köşedeki iyi aydınlatılmış eve doğru kaldırımda Andi'yle kol kola girmiş bir halde, ilerleyip sohbet ederken, kendimi güçlü ve kendimce güzel hissettim. Bir iki kadeh içki içer, biraz dans eder ve odanın gerisine çekilip Andi beslenirken onu gözlemlerdim. Sonra eve dönüş yolunda olayları tek tek ele alırken yine baş başa kalırdık.

Andi'nin içki içmesine gerek yoktu; şu anda beklenti içinde uçuyordu zaten ve şarkı söyledikten sonra insan enerjisiyle tıkanmış ve kulakları uğulduyor, ancak fiziksel olarak ayık olacaktı. Başlangıçta neden direnmişim ki? Plan iyi ve *harika* görünüyordu. Her şey iyi olacaktı. İyiden de öte olacaktı.

Andi zili çaldı. Çift kanatlı ön kapının sağ tarafı, üniversite öğrenci birliği tişörtü giymiş bir genci ortaya çıkararak açıldı. Koyu renk saçları, geniş omuzları ve plastik bir bardakta birası vardı. Önce Andi'ye sonra bana baktığında gözleri büyüdü. Yana çekilip içeri geçmemiz için işaret etti.

Gencin yanından sürtünerek geçerken, "Kim olduğumuzu bilmek istemiyor musun?" diye sordu Andi ve yemin ederim, daha şimdiden yarı yarıya şarkı söylüyordu.

"Hayal edebileceğinden de fazla." Kapıyı kapattı ve Andi ona saldırmaya hazır bir yılan gibi baktı.

"Ben Andi ve bu da Mallory."

Gencin gözleri kısıldı ve kapalı kapıya baktı. "Kaç yaşındasınız?"

"Geçen hafta on sekiz oldum," diye yalan söyledi Andi, sonra başını bana doğru salladı. "Onun doğum günü nisandaydı."

Son kısım doğruydu ama on sekizime değil, on altıma basmıştım.

Parti sahibimiz bir sırtlan gibi sırttı. "Hanımlar, ismim Rick ve partime istediğiniz her zaman gelebilirsiniz." Rick bizi önce bir oda dolusu dans eden, gülen ve içen insanın olduğu yere, sonra da mutfağa geçirdi. "Size içecek olarak ne getirebilirim? Kollarını birbirine benzeyen iki tezgâh dolusu çerez yığını ve içkileri kapsayacak şekilde açtı.

Andi bir gazoz aldı ve ben de Rick'in bana bira doldurmasına izin verdim, ardından, tam yeni şarkı çalınmaya başladığı sırada salona girdik. "Bu oyuncaklar ne için?" dedi Andi, köşedeki bakımsız Rock Band kurulumuna göz atarak.

"Bir turnuva düzenliyoruz. Çalmak ister misin? Senin çalmanı kolaylıkla sağlayabiliriz..." Andi düşünüyor gibi yaparken, Rick bizi aletlere doğru yönlendirdi.

Andi, aslında hiç önemi yokmuş gibi omuzlarını silkti. "Gitarı bir deneyebilirim. Biraz da şarkı söyleyebilirim."

Az kalsın üstlerine biramı püskürtecektim.

"Küçük kardeşim ikinci davul setini buraya getirir getirmez başlarız. Böylece kapışırız." Rick boş eliyle orkestra ziline vuruyormuş gibi yaptı.

"Beni kayıt mı ediyorsun?" diye sordu Andi.

Rick onu oynar başlı bir oyuncak bebek gibi başıyla onayladı ve Andi'nin ismini resmî, sarı bir bloknottaki listenin en altına yazarken, Andi'yle ben dans eden yığının arasından ilerledik.

Andi'nin bakışları bir açık büfeye bakarmışçasına salonda gezinirken, "İlginç bir şey gördün mü?" diye sordum.

"Onu." Andi kolumu kavradı. "Şu kovboy çizmeli ve şapkalı, duvara dayanmış olan... *Nefis* gözüküyor."

Omzumu silktim ve biramı bitirdim, sonra boş bardağı bir sehpanın üzerine koydum. "İyi bir yemekte sunumun her şey olduğunu söylerler."

"Kesinlikle."

"Şaka yapıyordum."

"Ben yapmıyordum."

Andi kovboyu beklenti içinde seyrederken, bir siren olarak doğmadığım için yukarıya sessiz bir teşekkür gönderdim. Beslenmesem ölmezdim. Ama tam olarak yaşamazdım da. Vücudum gıdayla beslense bile, ruhum açlıktan biraz kıvranırdı hep.

"Bitince görüşürüz?" diye mırıldandı, müstakbel yemeğini bir kaplanın çiğ eti süzdüğü gibi süzerek. Orada olduğumu çoktan unutmuştu ama sadece zavallı adamın kanını bir çeşit mistik vampir gibi kurutmadan önce onu durduracağım konusunda bana güvenebildiği için. Biraz dengesiz olsa da sistemimiz test edilmiş ve onaylanmıştı. Ben gece dışarı çıkar, biraz içki içer ve bir şoförüm olurdu. Onunsa kendini kaptırdığında odadaki herkesi öldürmekten alıkoyacak bir acil-kapatma düğmesi olurdu.

Ki bu, ihtimaller âleminin ötesinde bir olay değildi. Bir sirenin ne kadar enerji içebileceği veya bunun sonucunda ne kadar süre yaşayabileceğinin bir sınırı yoktu. İhtiyacı olanı almış olsa bile, asla tuka basa doyamaz veya tatmin olmuş bir halde tok hissetmezdi. Bir sirenin kendini kaptırmasını engelleyen tek şey iradesiydi. Ne yazık ki Andi bu konuda pek gelişmemişti.

"Burada olacağım..." diye fısıldadım ama Andi çoktan salonun yarısına gelmişti. Galaksiyi bile yarılarmış olabilirdi.

Andi'nin solundaki ön kapı açılıp çenesi kirli sakallı, sırık gibi uzun, bir kolunun altında plastik davul setiyle birlikte ayağına

takılmış pedalı yere sürükleyen genç bir adamı ortaya çıkardı-
ğında, ayaklı Slurpee'ye¹² daha yeni merhaba demişti.

Kalabalık birden alkışa başladı; "Evan!" sesleri bir geçit töre-
nindeki konfetiler gibi etrafta saçıldı. Rick davulları kardeşinden
aldı ve bir başkası Evan'a bir bira verdi.

Andi ve avı, salonun köşesine kadar Rick'in peşinden gitti-
ler. İnsanlar etraflarında konuşurlarken Andi kabloları takmada
ve ses sistemini ayarlama Rick'e yardım etti. Bu şey belli ki
yerel halk için sıradan bir şeydi: Sarhoş olmak ve iki yüz tane
en yakın arkadaşınla birlikte uydurma enstrümanlarla gerçek
şarkılar çalmak. Andi'yi kendilerinden biri gibi kabullenmişlerdi.
Bu biraz korkutucuydu.

Gittiğimiz her yerde böyle oluyordu.

"Bir içkiye ihtiyacın var gibi gözüküyor."

Sıçradım ve Evan'ı -plastik davul setinin Evan'ını- solum-
daki duvara yaslanırken buldum. Beceriksizce gülümsedim ve
o, yarısına kadar buz ve fışırdayan kolayla dolu şeffaf, plastik
bir bardak uzattı ama koku, Evan'ın bana koladan daha sert bir
şeyler verdiğini söylüyordu.

Bardakta başka ne olduğuna dair fikrim yoktu ama aldım.
Bu insan avcısı ucuz alkölü ve gevşek sırtıışıyla neyin peşinde
olursa olsun, Andi bu odadaki en tehlikeli şeydi ve -şarkısının
içine dalıp diğer her şeyi unutmayı ne kadar güçlü bir şekilde
istersem isteyim- onun zehrine karşı bağışıklığım vardı.

"Teşekkürler." Bardaktan büyük bir yudum aldım ve ucuz
votka boğazımdan aşağı yakarak geçti. Ty'dan yürüttüğümüz
şey daha yumuşaktı ama on sekizin altında olduğumu ve bir

12 Genelde 7-Eleven'larda satılan buzlu ve karbonatlı bir içecek, (ç.n.)

başkasının partisine izinsiz girdiğimi dikkate alacak olursak, ne bulsam kabulümdü.

Evan başını salladı ve sanki birbirimizi sakın bir sessizliği paylaşabilecek kadar tanıyormuşuz gibi, oda dolusu debelenen insanı seyrederek kendi bardağından içti.

Bir sonraki yudumum daha kolay geçti, o yüzden üçüncüyü de aldım. İşin sırrı şarkı söylemeye -kendisini asla tam anlamıyla takdir edemeyecek bir oda dolusu insan üzerinde akıl sır almaz yeteneğini harcamaya- başladığında Andi'den nefret etmemek için yeterince içmekti ama dozajı Andi'nin şarkı sözleri insanların hassas fiziklerine zararlı olmaya başlamadan önce onu durduramayacağım kadar yüksek olmamalıydı.

Genelde iki kadeh çoktu. Ama Andi'yi omzunun üstündeki gitar kayışını düzeltmede Rick'e yardımcı olmasını, bir yandan da kovboyuyla gülüşmesini seyrederken hızla omurgamdan yuvarları doğru kıskançlık yükseldi. İki kadeh bu sefer işe yaramazdı. Yakınından bile geçmezdi.

Çünkü Andi ne derse desin, bana kovboya ihtiyaç duyduğu gibi duymuyordu. Kendi başımıza, birbirimiz için asla yeterli olmazdık.

Bardağımdakileri içtim, boğazımdaki yeni yanmadan dolayı yüzümü ekşittim ve Evan yüksek sesle güldü. "Bu işte yeni değilsin, değil mi?"

Cevap vermek yerine, boş bardağımı uzattım.

Evan içkisini yakınındaki, üstünde üstü nemlenmiş iki kutu kolanın yanında bir şişe votkanın bulunduğu sehpanın üstüne koydu. "Buz getirmediğim ama kola soğuk." Birincisini açtı ve bardağımı yarım doldurdu.

"İçkiyi her ne şekilde bulabilirsem öyle alırım," dedim, sonra dediklerimin kulağa nasıl geldiğini fark ederek kızardım.

Evan içki koyarken Andi'nin gülüşü odanın öteki ucundan cınladı ve kendime daha güçlü bir dozda sabır ve hoşgörü içeceği vererek şişeyi kafama diktim. Her ikisine de boka ihtiyacım olacaktı.

Ama her zamanki gibi, Andi şarkı söylemeye başladıktan birkaç saniye sonra, ne kadar sinirlenmiş olduğumu unuttum. Ne kadar kıskanmış olduğumu ve... unutuldu. Şarkının içinde kayboldum. Melodinin güzelliğinde, sözlerin şiirselliğinde,. Her bir kelimeyi şekillendirdiği sırada 'ağzının aldığı o mükemmel şekilde... Gitarist beceriksizce çaldı ve baterist ayak uydurmaları için davullara vurmaya çalışıyor gibiydi ama Andi kusursuzdu. Enfesti.

İlk şarkının ortasında, insanlar dinlemek için dans etmeyi bıraktılar. Onu izlemek için. *Bring Me To Life*'i Amy Lee'den daha iyi söyledi. Daha-berrak. Daha net. Daha derin. Ve bir sonraki şarkı başladığında, hiç çaba harcamadan, karısını döven bir kocaya duyulan intikam hırsı hakkında konuşan enerjik bir taşralı çiftçiye dönüştü.

"Müzik sever misin?" diye sordu Evan ve ben gözlerimi kırıp Evan'a odaklanmaları için onları zorladım.

Yüzmekten hoşlanan bir balık gibi. "Herkes sever gibi görünüyor." Tüm gözler Andi'nin üzerindeydi. Uydurma grubun kalanı arka planda tamamen kaybolmuştu. Andi şarkıyı kendi başına taşıyabilirdi.

Pat Benatar'ın kötü şöhretli *Heartbreaker* adlı şarkısı başladığında -grubun çalacağı parçaları Andi seçmiş olmalıydı- Evan yanımda sessizleşti, bilinçsizce ilk içkisinden yudumladı ve sırtını

dayadığı duvara parmaklarını vurarak tempo tuttu. Kalabalık tekrar dans ediyor, bazıları yüksek sesle şarkı söylüyordu ama Andi hiçbirini görmüyordu. Canlı atıştırmalığını dünyadaki tek şeymiş gibi izliyordu ve o da sanki Andi, seksi icat etmiş ve ilk lokmayı ona vereceğine söz vermiş gibi bakıyordu.

Andi onunla yatmazdı. Buraya başka türlü bir iştahı bastırmaya gelmişti ve onunla işi bittiği vakit, kovboyun ayakta duracak hali kalmayacaktı. Bundan daha karışık herhangi bir şey önümüzdeki bir iki gün, biraz enerjiye kavuşana kadar mümkün olmayacaktı.

Ama yaşayacaktı.

Kelimenin tam anlamıyla eriyip gitmekten korunmak için Andi'nin beslenmesi gerekiyordu ve bir iki yılda bir, zavallı birini tamamen kurutmaktansa her ay farklı birinden küçük bir parça almanın daha insancıl olduğunu düşünüyordu. Onlar için şarkı söylemeyi seviyordu -sonuçta o bir *sirendi*- ama katil değildi.

"Gerçekten iyi." Evan boş bardağıyla Andi'yi gösterdi.

"Evet ve bunu biliyor."

Kaşları şaşkınlıkla kalktı ve bizim birlikte geldiğimizi bilmediğini fark ettim.

"Sen de şarkı söyler misin?"

Yüzümü buruşturdum ve soğuk, derin bir acı içimdeki derinliklerde zonkladı; o kadar derindeydi ki hiç kimse asla onu göremezdi. Ne kadar kötü incindiğimi kimse asla bilemezdi. Andi dışında. O biliyordu ama düzeltemiyordu.

"Ne yazık ki ben tamamen, trajik derecede yeteneksizim." Böyle güzel müziğin yeteneklerimin oldukça dışında olmasını umursamıyormuşum, durduğum yerden sanatın ne olduğunu bile

ÇILGINLIK.

anlayamıyormuşum gibi zoraki bir kahkaha attım. "Ben sadece bir gözlemciyim." Umutsuzca aç bir gözlemci.

"Ah, herkesin bir yeteneği vardır," diye ısrar etti Evan, Andi'den ayrılıp tamamen bana dönerek. "Bir şeylerde iyi olmalısın."

Her iki iddiasında da yanılıyordu. Ama Andi'den ziyade bana bakıyordu ve bu ilgimi çekmişti, bu yüzden normalde asla devam etmeyeceğim bir konuşmayı bitirmek yerine cevap verdim. "Hayır, doğru söylüyorum, yaratıcılık gerektiren hiçbir şeyde iyi değilim. Yetenek... benim kanımda dolaşmıyor işte." Daha önce hiç bu kadar doğru bir yargıda bulunmamıştım ama sırtışı benim mütevazı olduğumu düşündüğünü gösteriyordu. Ya da konuşmayı uzatmaya çalıştığımı.

"Ah, iyi olduğun *bir şeyler* bulabileceğimize bahse girerim..."

"Şey, bazı zamanlar başarılı olduğum oluyor." Sadece bu zamanlar enstrümanları, çizimleri, kalemleri, fotoğraf makinelerini, kili, hatta kâğıdı bile içermiyordu.

Evan'ın sırtışı derinleşti, gözlerindeki ifade yangın alarımını çalıştırabilirdi. "Belki de sadece gizli yeteneklerini bulmanda yardıma ihtiyacın vardır."

"Belki öyledir..." Durun. Zihnimi netleştirmek için bir adım geri attım ve ona kaşlarımı çattım. *Sonradan pişman olmaktansa tedbiri elden bırakmamak daha iyidir*, "Şarkı söylemiyorsun ya? Ya da Rock Band çalmıyorsun?"

"Yok." Boş bardağını solundaki bir rafa koydu. "Şu plastik gitarlar benden nefret eder ve çok güçlü bir vokalist değilimdir"

İçimi bir rahatlık kapladı ve gülümsememin canlandığını hissettim. "Harika. Acaba bir..."

Ama o anda Andi'nin üç şarkılık seti bitti ve kalabalık deli gibi alkışlamaya başladı. Döndüğümde devasa, düz ekran televizyonda onun listedeki şarkıları incelediğini gördüm ve az daha şaşkınlığımdan boğulacaktım. Bir tek ben görebilmenle rağmen, gözleri parlıyordu; gerçekten de ışıkla yanıp sönüyorlardı.

Şaşkınlıkla yüz denizi içindeki Çizmeli Çerezi arayarak parmaklarımın ucunda yükseldim ama öndeki kalabalıkta yoktu. Ya da arkadakinde. . . Duvarın yanındaki kanepede tek başına terli ve solgun bir şekilde oturuyor, bakışlarını ondan ayıramıyormuş gibi hâlâ Andi'yi izliyordu. Tamamen büyülenmişti ve şimdiden ıstırap çekiyordu, gerçi bunun farkında değil gibiydi.

"Aa... bir saniye bekleyebilir misin?" diye sordum Evan'a, sonra o cevap veremeden uzaklaştım, kalabağın ön tarafına doğru yolunu açtım. Andi güvenlik sınırını çoktan aşmıştı ve flört etmekle fazla meşgul olduğum için bunu fark edememiştim. En azından henüz tek başına şarkı söylemek için grubu şutlamamıştı. Gerçek bela işte o zaman başladı.

"Tamam, bu sadece vokalistin olduğu bir yarışma." Andi'nin billur sesi mikrofona olmadan kolayca çıkmıştı ve yüksek sesle homurdandım. Gözlerinin içi gülerek, "Bu beylerin bir dakika mola vermelerine izin vereceğim ve kendi favorilerimden bir tanesini söyleyeceğim," dedi uydurma grubuna. Çünkü bu artık onun gösterisiydi.

Kahretsin! Kendi başına aşağıya inmek için daha şimdiden fazla yüksekte uçuyordu. Andi mikrofona sesini gereğinden fazla açacak, vokal bandını gereğinden fazla kısacak ve açılış notalarının ilk birkaç satırında, farkına bile varmadan kendi kelimelerini söylemeye başlayacaktı. Bir kez başladığındaysa, sonu iyi bitmeyecekti.

ÇILGINLIK

Kalabalığın önünde, onun ilgisini çekmek için çılgınca elimi kolumu salladım ama çabalanma karşı elde ettiğim tek şey, düzgün beyaz dişler ve parlayan hipnotize edici gözlerden oluşan geniş bir Andi sırtışıydı. "Andi, bir gece için yeteri kadar mikrofonu meşgul ettin," dedim bana çevrilen bakışları görmezden gelmeye çalışarak. "Başka birisine de şarkı söyleme şansı ver."

"Sen söylemek ister misin?" Evan odanın arkasından seslenmişti ve o anda ölebilirdim.

Ama Andi sadece güldü ve kalabalık da onunla birlikte güldü. Bu iyiye işaret değildi. Sadece kendi çerezi yerine artık çoğunu etkiliyordu. "Mallory şarkı söyleyemez!" diye bağırdı, sonra sanki bana iyilik yapmış gibi göz kırptı. Beni onun fazla sadık yeni fanlarından ve onların ıslıl ıslıl hayranlığından kurtarmış gibiydi.

"Andi..." diye başladım ama elimi kolundan çekti.

"Sadece bir şarkı daha, Mal. Ne yaptığımı biliyorum."

Ama ne yaptığına dair bir fikri yoktu. İnsan enerjisinden tamamen kafayı bulmuştu çünkü onun fazla ileri gitmesine izin vermiştim. Dinleyicilerin içindeki bir kişiye odaklanmaya ne olmuştu? Peki, elde etmiş olduğu o mucizevi kontrole ne olmuştu?

Andi kablolu PlayStation oyun kolunun üzerindeki bir düğmeye bastı, sonra müzik odadaki tüm hoparlörlerden akarken onu mikrofonla değiştirdi. Ritme ayak uydurarak sallandı ve kalabalık da onunla sallandı.

Duvardan sökülebilecek bir fiş veya kapatılacak bir hoparlör arayarak ümitsizce etrafıma bakındım. Ama bu Andi'yi durduramayacaktı. Enstrümansız şarkı söyleyen bir koro kadar iyiydi ve kalabalık kendini fazla kaybederse, müziğin eksik olduğunun farkına bile varmayacaklardı. Onların dikkatini çekecek bir şeye

ihtiyacım vardı, çünkü ilgilenmezlerse Andi şarkı Söylemeyecekti. Bunun anlamı yoktu.

"Yanlışlıkla" devasa televizyona çarpmayı düşündüm ama o bir plazmaydı ve yerine yenisini koymak için fazla pahalıydı. Belki hoparlörler? Hayır. Hoparlörlerden bir tanesini çıkartmanın Andi'yi durdurmaya yeterli olacağından emin değildim.

Sonra televizyonun altındaki bir rafta vınlayan PS3'ü fark ettim. Mükemmeldi. Pahalıydı ama bir yıl boyunca köfteleri çevirmek ve patatesleri tuzlamak anlamına gelmiyordu. Bir sehpanın üzerinde boş duran bir içkiyi görene kadar etrafa bakındım sonra rahat bir tavırla, Andi şarkının ilk kelimelerini söylerken onu aldım. Şimdilik asıl sözlere bağlı kalıyordu ama yakında bu değişecekti. Tecrübelerimden biliyordum.

Rafa rahat hareketlerle yavaş yavaş sokuldum ve -kazara- tar haliya takıldım. Bir elle tutundum ama birinin ılık birasını çalışmakta olan PS3'ün her tarafına, sıvının disk yuvasına sıçradığından emin olarak, döktüm.

Televizyon ekranındaki görüntü titredi, ardından PS3 vınlayıp dumanlar çıkartırken karardı.

Tüm bakışlar bana çevrildi ve Andi'nin sesi kederli sessizliği takip etti. Rick kendine gelmek için başını salladı, sonra yüzü alkolden veya öfkeden kızarmış bir halde koşuşturdu. Ya da ikisi birden. "Lanet olsun!"

"Üzgünüm!" Andi'nin gözlerindeki parlaklık yavaşça solarken, bana Öfkeyle bakmasını görmezden gelerek gerçekte içtiğimden birkaç bardak daha fâzla içmişim gibi yapıp, dengesizce ayaklarımın üstünde doğruldum. Artık kimse ona bakmıyordu. Kimse dinlemiyordu.

Benden şimdi nefret ediyordu ama sonra minnettar olacaktı.

"İyi misin?" Güçlü bir el beni bir kolumdan tutup yukarı çekti ve kendimi endişeliden çok, kafası karışmış gibi gözükten Evan'la yüz yüze buldum. Hızla uzaklaştığımı görmüştü ve büyük ihtimalle masadan başkasının içkisini aldığımı da. Ya ayyaş ya da sabotajcı gibi gözük müştüm.

"Evet. Üzgünüm. Ben sadece... dengemi kaybettim."

"Mahvolmuş," diye homurdandı Rick ve kalabalık hayal kırıklığı içinde söylendi. Tiksinti içinde kollarını havaya kaldırdı.

İçimde *gizlice* vızıldayan başarı heyecanını yutkundum ve Andi'nin yüz ifadesinden kızgınlığı geçtiğini görünce rahatladım. Başımı bir kere salladı sonra bana odaklandı ve kaşları soru sorarcasına kalktı.

Başımı sallayarak onayladım: Şarkısını sabote etmiş ve Rick'in PlayStation'ını mahvetmiştim. Hepsi Andi'nin kıcını kurtarma pahasınaydı. Rick makinenin fişini çekerken, "Parasını ödeyeceğim," diye ekledim yumuşakça. *Andi'nin parasıyla.*

Her şey onun suçuydu. Zararları karşılayabilirdi.

Makine bir kolunun altındayken Rick durdu. "Bunu kurutacağım ve ne olacağına bir bakacağım. Yani, ya bir CD koyabilirim..." Bakışları Evan'ı buldu ve yüzüne sinsi bir gülücük yerleşti. "Ya da sahneye kardeşimi çıkarabilirim."

"Evan!" diye seslendi biri kalabalığın içinden ve birçok kişi bu isteği destekledi. Sonra biri akustik gitar taşıyarak öne geldi. Evan reddedecekmiş gibi gözlerini devirdi ama gitarı tereddüt etmeden aldı, gözlerinin parlamasını görmemem mümkün değildi. Bu insani bir parlaklıktı, Andi'ninki gibi yoğun veya korkutucu değildi. Ama gerçek tutkuyu yansıtıyordu.

"Hiçbir yere gitme," diye fısıldadı Evan, bir elini kolumdan aşağı kaydırarak. "Bir iki parça çalacağım sadece."

Daha bir şey söyleyemedi, Andi beni kapıya doğru itmeye başladı ama başımı yukarı aşağı salladım. "Haydi gidelim," diye tısladı Andi, benden Evan'a, sonra tekrar bana bakarak. Yine başımı salladım. Hâlâ akort eder, bağımsız notaları susuzluktan kavrulmuş çorak araziye düşen yağmurun ilk damlaları gibi tıngırdatırken gitmeliydik. Dinlemeyi göze almamalıydım. Felakete bir kere yaklaşmak bu gece için yeterdi.

Ama sonra Evan gerçekten çalmaya başladı ve notalar bir gölete düşen damlalar gibi tıngırdamadı. Ses nehirleri gibi döküldüler. Boş kalbimi doldurdular ve içi boş ruhumda yankılandılar. O ses için kıvrandım. O notalar için. Bana *her şeyi* - tüm dünyamı- ifade ederken, notaları pek önemli değilmiş gibi çalan o eller için.

Evden çıkarken bir elimle kapı çerçevesini yakalayarak durdum. Ahdi diğer kolumdan çekti ama onu çok az hissettim. Adımı fısıldadığını zar zor duydum. "Dinlemek istiyorum..." diye mırıldandım, çoktan sesin içinde kaybolarak.

Sonra Evan şarkı söylemeye başladı ve Andi uğraşmayı bıraktı. Sesi sertti. Sanki dışarı çıkarken canını acıtması mümkünmüş gibi haşindi. Ümitsiz susuzluğumu gidermek için içtim; hiç bu kadar harika bir şey tatmamıştım. Bir vokalist olarak fazla bir şey olmadığını söylemişti *ama yanılıyordu*. Veya yalan söylemişti. Saf mütevazılık, böyle yetersiz bir ifadenin sebebini açıklayamazdı.

Sesi katıksız duyuydu, pürüzlü ve muhteşemdi. Kıyafetlerimi çıkarmak ve sesinin içine dalmak istedim. Etrafıma sarmak istedim. Onu giymek. Onu solumak. Onu yaşamak. Şarkısı beni hayatımda ilk kez böylesine tamamıyla doldurduğundan, daha önce ne kadar boş olduğumu anladım. Ne kadar renksiz ve can

sıkıcıydım. Ben böyle sesler çıkaramazdım. Parmağım ya da gırtlığımle notaları böyle şekillendiremezdim. Artık onu duyduğum için, etrafımda, içimde onun sesi olmadan bir daha nasıl yaşayabileceğimi bilemiyordum. Onun şarkı söylemesi olmadan... Sadece benim için yaptığı, insanın canını yakan, güzel müziği yapmadan...

"Mallory!" Andi yine kolumdan ısrarla çekiştirdi.

"Sadece bir şarkı." Andi'yi benimle birlikte eve geri sürükledim. "Bir şarkıyı kaldırabilirim. Bana borçlusun." Ona bakabilmek için bir süre Evan'dan gözlerimi ayırmayı göze aldım; o an kendi gözlerimin vahşice parladığından emindim. Bir *bean sidhe*¹³ gibi etkileme ya da bir siren gibi hipnotize etme gücüm yoktu. Ama Evan'a yaklaşmak, şarkısını dinlemek için ne gerekiyorsa yapar ya da söyledim.

Buna ihtiyacım vardı. Eğer o sese sahip olamasam ölürdüm. Bundan emindim.

"Bir şarkı. Sonra mecbur kalırsam, seni buradan saçlarından sürükleyerek çıkaracağım," diye çıkıştı. Andi kızgındı. Sebep başkası şarkı söylediği ve dikkatleri üstüne topladığı için olabilir miydi? Yoksa benim bir başkasının şarkı söylemesini *dinlemek* istemem miydi?

"İyi." Gerçi sonra ne söylediğinden emin değildim. Sesini başka bir ses bastırıyordu...

Evan.

Kalabalığın içinde tekrar ilerlediğimi hatırlamıyordum. Dirsekleyip dürttüğümü, ittiğimi ya da parmak uçlarımda durduğumu hatırlamıyordum. Ama bir anda oradaydım ve Evan,

13 İrlanda mitolojisinde ölüm kâhini ve öteki dünyanın elçisi olarak bilinen peri. (Ç-n.)

önümde, bir davul taburesinin üstünde, kucağında güzel bir akustik gitarla oturuyordu. Gitar Evan'a, Evan'ın bana söylediği gibi şarkı söylüyordu. Parmakları fretlerin üzerinden kayıyordu ve telleri gelişigüzel çekiyordu. Baş, yokluktan yarattığı bir ritimle sallanıyordu.

İnsanlar dört bir yanımda dans ediyorlardı. Sallanıyor, başlarını sallıyor ve Evan'ın acıtan melodisinin ritmine karşı bir diğerine sıkıca tutunuyorlardı. Dans etmek istedim -o notaları yaşama ihtiyacı duydum- ama beceriksizliğimle şarkısını mahvetmeyecektim.

Ardından Evan başını kaldırdı ve beni gördü. Gülümsedi; gözleri, bir öncekinden daha fazla ışıldayarak yine parladı ve bir anda içim ısındı.

Parmakları tellerin üstünde gidip geliyordu ve kederli, yolunu şaşırmış melodisi odak noktası ve karmaşıklık kazanarak derinleşti, olgunlaştı. Sesi, aramızdaki elektrikten yeni kelimeler buldu. Bunlar onun sözleriydi ama bana da aitti. Onları söyleyemezdim. Hatta onları yazamazdım bile ama o bunları benden çıkarıyordu. Bana veriyordu.

Onlar bizimdi.

Ve bir anda anladım.

Evan diğerleri gibi değildi. Dallas merkezindeki eskiz sanatçısı ya da geçen ayki şarkı söyleyen garson gibi değildi. Geçici bir hevesten çok daha fazlasıydı. Ruhumdaki arzuyu karşılayacak tek gecelik bir şarkıdan fazlasıydı. Evan...

dâhiydi.

Bu kelime ağızımda leziz bir tat bırakmıştı ama ufacık, şekilsiz bir fısıltıyla, inanmaya zorlukla cesaret ederek düşündüm. Bu

mümkün müydü? Andi bu yüzden mi çıkmak için ısrar etmişti? Bilemezdi tabii ama zaten bu gerçekse, olacağı varsa bilmesine gerek yoktu.

Haklıysam, Evan ve ben hep hasretini çektiğimiz şeyleri birbirimize verebilirdik. Birlikte sihir yapabiliydik. *Müzik* yapabiliydik; Ben onun yeteneğini beslerdim, o da benim ruhumu beslerdi. Evan ün, zenginlik ve hassas övgüler alırdı, ben de *onu* alırdım. Eğer gerçekten...

dâhiyse

... o zaman ona sahip olabilirdim. Onu *sevebilirdim*. Eğer çok, çok dikkatli olursam, neredeyse bir insan yaşamı boyunca beraber yaşayabilirdik.

Annem bir keresinde bir dâhinin zevkini otuz altı yıl boyunca çıkarmıştı.

Hareket dolu bir odanın içindeki heykel gibi, sesin içinde kaybolmuş ve şaşkın bir halde donup kaldım. Daha fazla düşünemiyordum. Nefes alamıyordum. Önünde süt kâsesi bulunan ve açlıktan ölmek üzere olan bir kedi gibi, o dehamsı şeyi lıkır lıkır içebilirdim sadece.

Son notalarını bitirdiğinde, notalar kalbimde ağır ve tek başına asılı kaldığında, yeniden soğuk karanlık çöktü ve yere yığıldım. Beceriksiz uzuvlar, koordinasyonsuz parmaklarla bir öbek halinde düştüm. Boşluktan dolayı ağladım.

"Mallory!" diye fısıldadı Andi sertçe, kimse fark etmeden beni yerden kaldırmaya çalışarak. Ama hareket edemiyordum. Sessizlik fazla ağırdı ve bununla savaşıyordum. İşıkta ısındıktan sonra tekrar karanlıkta yaşamak için nasıl geri dönebilirdiniz ki?

Evan gitarını indirdi ve önümde diz çöktü. "Ne oldu?"

Sanattan yoksun, yetersiz kelime dağarcığımdan dolayı sinirlenip aşağılanmış hissederek, "Bu... güzeldi," diye fısıldadım, Evan bana bu güne kadar tecrübe ettiğim en muhteşem hediyeği vermişti ve ben daha ona nasıl hissettiğimi bile anlatamıyordum.

Teşekkürler." Sırttı ve bizim için dağıttığı yaşam kaynağından sonra soğuk ve mekanik gelen yeni müzik hoparlörlerden odaya yayılırken, beni yukarı çekti. "Daha önce hiç böyle çalmamıştım." Kahverengi gözleri içten içe parlarken beni nâzikçe kalabalıktan uzaklaştırdı, onun peşinden her yere giderdim. Andi'nin bizi izlediğini güçlükle fark ettim. "Sanırım sen uğurlu geldin."

"Harika," diye mırıldandı Andi solurken. "Mallory, gitmemiz gerekiyor."

"Bir dans için kal," dedi Evan, Andi'nin olduğu tarafa bakmayarak. Gözleri sadece benimdi. Eleri, ağzı ve şarkıları da. "Sadece beş dakika."

Dans etmek istiyordum. Aşırı derecede. Ama sadece kendimi aşağılar ve onu arkadaşlarının önünde utandırırdım. O yüzden başımı sallamaya başladım ama Andi çirkin bir kahkahayla birlikte benden önce davrandı.

"Mallory şarkı söylediğinden daha kötü dans eder."

Ona dik dik baktım, sonra Evan'a özür dilercesine döndüm. "Haklı. Dans edemem."

Evan gülerken sesi melodikti. "Dünya standartlarında bir vals istemiyorum. Sadece yavaş bir dans." Hiçbirimiz itiraz edemeden döndü ve müzik setindeki bir düğmeye bastı, hoparlörlerdeki ses kesildi. Kalabalık homurdanmaya başladı ama Evan bir düğmeye daha bastığında odaya yavaş, ihtiraslı bir şarkı süzüldü. İtirazlar eridi.

İlk notalar, sadece bir basgitar ve davullardan ibaretti ama ritim, nemli, bunaltıcı geceleri ve hafif giyinmenin görüntülerini beraberinde getirdi. Kimseye dokunamayacak kadar sıcak olmasına rağmen yine de istediğin sıcak akşamların. Klimaya rağmen sıcağı hissettim çünkü Evan beni kendine doğru çekmişti ve sihirli, müzikal elleri üstümdeydi. Kelimeler yeniden başladığında, başka kimsenin duyamayacağı kadar kısık sesle kulağıma mırıldandı.

Dans edemezdim. Bir adım bile. Ama kollarımı ona sarabilir ve müziğe göre ikimizi de hareket ettirmesine izin verebilirdim. Beni yönlendirmesine, gitarını çaldığı gibi çalmasına...

Onun için müzik yapmak istedim ama yapamazdım. Sanat, vermek için benimdi, yapmam için değil. Mırıldandığında, ona o şarkıyı vermemek için irade gücümün her bir zerresini kullanmam gerekti. Şekil vermemek ve onun yapmamak için. Bizim yapmamak içia Dürtümü bastırdım. Sırtımda hissettiğim ellerine, kulağıma değip geçen dudaklarına sakladım bunu. Birkaç dakika için de olsa, onunla normal yoldan eğlenebilirdim.

Kollarında hoşnut bir halde gözlerimi kapadım ve sonunda onları yeniden açtığımda Andi'nin, Evan'ın omzunun üstünden bizi izlediğini gördüm. *Beni* izlediğini. Rick elinde iki bardakla yanında durdu ama Andi tek kelime dahi etmeden onu başından savdı ve sert bakışlarını benimkilerden ayırmadı.

Onu görmezden gelerek gözlerimi tekrar kapadım. Ama bir dakika sonra, daha son notalar etrafımızdan çekilmeden önce beni Evan'dan çekip uzaklaştırdı. "Gitmemiz gerekiyor," diye çıkıştı, Evan'a artık dik dik bakarken. "Ağabeyim işten çıkmadan önce evde olmam gerekiyor."

"Kes şunu!" diye tısladım beni kapıya doğru çektiğinde ama beni bırakmadı ve başka bir olaya daha sebep olmak istemedim.

"Onu duymadın mı?" diye fısıldadım ümitsizce, peşinden giderek.
"Beraber olmamız lazım O *dâhi*, Andi! Benim ilkim."

"Hazır değilsin," diye ısrar etti ve beni verandaya sürüklerken eşikte tökezledim.

"Bekle..." Evan bizi kapıya kadar takip etti ama Andi durmadı, o da arkamızdan koşturup aradaki mesafeyi kapattı.

"Neye hazır olduğumu nereden biliyorsun? Sen bir sirensin. İnsanları yersin. Gerçek sanat hakkında *hiçbir şey* bilmiyorsun."

Andi kaldırım kenarında durdu ve gözleri öfkeyle yanarak hızla bana döndü. "İstersen kızabilirsin ama sen benim kıcıımı kurtardın ve şimdi de ben seninkini kurtarıyorum. Ve şu lanet olası arabaya girmezsen, sana yemin ediyorum, ona şarkı söylerim ve *seninle tanıştığını bile* unuttur."

"Sen kötü, kıskanç bir orospusun," diye haykırdım, yaşlar gözlerimi doldururken.

Bir an sanki onu tokatlamışım gibi baktı. Sonra yüzü ifade-sizleşti ve sertleşti. "Sahip olduğun tek şey benim. Arabaya bin."

"İsmin nedir?" Evan kaldırımında tökezleyerek durdu. "Seni... belki bir ara çıkarız?"

"Hiç sanmıyorum," dedi Andi, beni arabaya doğru sürükleyerek ve Evan'ın yüzü düştüğünde kalbim kırıldı.

"Mallory Bennett," diye seslendim ve Andi'nin tutuşu acıtana kadar sıkılaştı. Yolcu kapısını açtı, ben oturana kadar omuzlarımdan bastırdı, sonra da kapıyı çarptı. Arabanın önünden hızla geçti, kendi koltuğuna kaydı ve Evan kaldırımın kenarına gelemeyen motoru çalıştırdı. Andi'nin az daha öldürdüğü ve benim de az daha yaşadığım partiden hızla uzaklaşırken, Evan'ın karanlıkta

ÇILGINLIK.

gözden kaybolmasını seyretmek ve göğsüme kararlı bir şekilde süzülen soğukla savaşmak için koltuğumda döndüm.

Soyadını bile almamıştım.

Andi işe gitmeden önce beni uyandırmaya çalıştı ama ona nefret etmeden bakamıyordum. O yüzden örtüyü omzumun üstüne çektim ve duvara baktım. Yanıma kıvrıldı ve saçlarımı alnımdan geriye çekti. Üzgün olduğunu söyledi.'Daha sonra, gerçek dâhiden beslenmeye hazır olduğumda, Evan gibilerinin olacağına dair bana söz verdi.

Ama sorun, benim hazır olmamam değildi. Beni paylaşmaya o hazır değildi.

Ona bakmayı yine de reddettiğimdeyse giyindi ve yatak odasının kapısını kapamadan önce, bir dahaki sefere bir dâhi bulduğumda yoluma çıkmayacağına dair söz verdi. Bana yardım edeceğine.

Ama onu güçlükle duyabiliyordum. Aklımda ve kalbimde Evan'ı duyuyordum. Canlı performansın boş bir yankısıydı ama diğer her şeyin sesini bastırıyordu.

Sabahı Andi'nin yatağında, örtülerinin altında geçirdim ama üzerime ne kadar battaniye örtersem örteyim ısınamıyordum. Evan'ın sıcaklığı aslında ne kadar soğuk olduğumu mu göstermişti? Yoksa onu kaybettiğimden için mi daha soğuktum?

Telefonum yeni bir e-posta olduğunu bildirmek için çaldığında, güneş yükselmişti ve parlıyordu. Döndüm ve saate göz attım. On bir yirmi üçtü. Günün yarısı geçmişti. Birkaç saat

daha sağ kalabilirsem, beni yeniden dışarı çıkarması için Andi'yi zorlayabilirdim. Beynimdeki yankıyı kesecek kadar yüksek sesli herhangi bir yere. Bana borçluydu.

Telefonum başka bir e-posta sesiyle cıvıladı. Ama Andi daha çok mesaj yazan biriydi...

El yordamıyla komodini yokladım, sonra telefonumu açtım ve en son gelen e-postaları seçtim. Göndericinin adı Evan Taylor'dı. Mesaj söyle diyordu: "Mallory, eğer bu sensen, lütfen beni ara." İmzanın altında bir de telefon vardı.

Numarayı çevirirken kalbim neredeyse acı verircesine kt küt atıyordu ve telefona cevap verdiğindeyse nabzım çatıyı delip geçti. "Alo?"

"Evan? Ben Mallory. E-posta adresimi nasıl aldın?"

İ çekti, sesi melodikti. "Facebook. Neyse ki bir fotoğrafını koymuşsun. Merkez Teksas'ta dört tane Mallory Bennett var."

"Ben;.." Dilim tutulmuştu.

Güldü. "Meşgul msn? Bir şeyler yapmak ister misin? Ögle yemeği yiyelim mi?"

Evet. "Hayır." Onsuz soğuk olsam ve onun için, müziği için kıvranıyor olsam da, gün ışığında Evan'ın şarkısı sadece bir anı olsa da, davetini kabul etmemem gerektiğini biliyordum. Andi'nin desteği olmadan olmazdı. Andi yanılıyor olsa ve Evan için *hazır* olsam bile, onunla yalnız kalmaya hazır değildim. En azından uzun bir süre için.

"Hayır mı?" Sesi yle şaşırmış, kalbi kırılmış gibi çıkmıştı ki göğsüm sıkıştı.

"Evet." Zayıflığımdan utanarak gözlerimi kapadım. "Kesinlikle evet."

ÇILGINLIK.

"Neredesin? Oraya geleceğim."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı ve Andi'nin odasının enkazına bakındım. İki haftadır çamaşır yıkamıyorduk ve Ty'ın elektrik süpürgesini nerede tuttuğunu bilmiyordum bile. O yüzden ona kendi adresimi verdim. Kirlı bir eve gelmekten nefret ettiğı için annem şehir dışına çıkmadan önce evi daima temizlerdi.

"Bir saat içinde orada olacağım."

Kulağımda bir klik sesi duyuldu ve kalbim deli gibi atarken hızla telefonu kapattım. Sonra tekrar açtım ve Andi'ye e-posta attım. MESAİDEYKEN telefonunu dolabında bırakmak zorundaydı, bu yüzden saat üçte işten çıkmadan önce en az bir iki saat baş başa kalabilecektik, eğer bir şeyler yanlış giderse düzeltebilmek için yeteri kadar süre vardı.

Tedbir alınmıştı. Üzerimden örtüleri attım, üstüme bir önceki gün giydiğim kot pantolonu geçirdim ve anahtarlarımı kaptım. Sekiz dakika sonra, kendi araba yoluma gelmişim ve dosdoğru duş almaya gittim.

Salondaki kanepede, ön pencereden dışarı bakarak onu bekledim. Telefonu kapattıktan bir saat dört dakika sonra gri renkli, tozlu bir sedan ev ile cadde arasındaki araba yoluma girdi. Kapaıya koşturdum ve nabzımı kontrol altına almak için duraksadım. Sonra kapaıyı açtım.

Evan ön verendamda gitarını tutarak duruyordu. Sırıttı ve kahverengi gözleri gün ışığında parladı. Tek kelime etmeden onun içeri girmesine izin verdim. *Bunu yapabilirim. Bugün şarkı söylememize bile gerek yok.* Buna izin vermediğim sürece işler kötüye gitmezdi.

"Hep seni düşünüp durdum," diye fısıldadı. Kapalı kapıya doğru yaslandım ve Evan daha fazla yaklaştı. "Gözlerimi her kapadığımda seni görüyorum. Seni rüyamda gördüm."

Ona bakarak, "Nasıl bir rüya?" diye soludum ve nabzım, ikimizin paylaştığı bir ritim haline geldi.

"En iyisinden." Gözlerinin arkasında bir ateş parlıyordu. Beni öptü, dudakları sıcaktı. Yakıcıydı. Lezzetliydi. Beni kapıya yasladı ve ben de ona izin verdim, çünkü öpüşme tehlikeli değildi. Ve bu neredeyse asıl istediğim şey kadar iyiydi. Uğruna geldiği şey kadar.

Ellerim göğsünü ve onunkilerse saçlarımı bulduğunda, ikimiz de zorlukla solur ve iki farklı zevk için yanıp tutuşurken, dudakları benimkilerinden ayrıldı. Dudakları çenemden kulağıma, ılık nefesinin içime ürpertiler göndererek gezindi. "Senin için bir şey çalmak istiyorum," diye fısıldadı ve tüm bedenim titredi.

"Şimdi mi?"

"Şimdi. Lütfen."

Başımla onaylayabildim sadece. Bir şarkıdan zarar gelmezdi ve aramıza gitarı sokmadığımız takdirde, ben tamamen farklı türden bir hata yapacaktım.

Bir elimle onu koridor boyunca çektim ve yatak odamın eşiğine geldiğimizde sadece bir an için tereddüt ettim. Yatağın üstüne oturdum, o ise bir sandalye çekti ve pantolonu daha sandalyeye değmeden parmakları fretler üzerinde hareket etmeye başladı.

"Bu yeni bir parça," dedi. "Seni bulmaya çalışırken bu melodi zihnimde çalıp durdu ve onun ne olduğunu anlamam için bir süre geçmesi gerekti."

"Nedir o?" Zorlukla soluyabiliyordum.

ÇILGINLIK.

"Bu bizim şarkımız, Mallory." Gülümsedi ve kalbim öyle güçlü attı ki canım acıdı. "Gerçi hâlâ sözler üzerinde çalışıyorum."

Haklıydım. Bizim birlikte olmamız gerekiyor. Birlikte yaratmamız gerekiyor.

Bu şarkı önceki gece çaldığından farklıydı. Daha umutlu ama bir o kadar da ateşliydi. Güzeldi. Taze ve çekiciydi. Beni böyle mi görüyordu?

Notaları tanıdım ve neredeyse Evan'ın sesinin içime aktığını hissettim. İçimde yankılanıyordu. İçimi paha biçilmez bir sıcaklıkla dolduruyordu.

Sonra şarkının değiştiğini hissetti. Geliştiğini. Bu olduğu sırada yüzünü seyrediyordum. İlk başta orada burada gezinen notalar vardı. Biri uzatılmış, öteki vurgu için kısa kesilmişti. Derindi. Ardından güzel ama basit nakarata bir melankoli notası vermesiyle yeni nüanslar geldi. Sonrasındaysa yeni sözler.

Yeni sözlerin tadına baktığında, onları denediğinde gözleri büyüdü. Sonra gülümsedi ve gözlerini kapadı. Sandalyesine geri yaslandı ve şarkı söylemeye devam etti. Çalmaya devam etti. Notalar aramızda dolaştı, beni cezbetti. Beni kızdırdı. Ama açık kalmaları için gözlerimi zorladım. Eğer onları kapatsaydım, kendimi müzikte kaybederdim. İkimizi de kaybederdim. O yüzden kendimi dizginleyerek onu seyrettim. Serbest bırakmak istediğim seli sadece bir damlaya indirgeyerek.

Buna hazır değildi. Ben de değildim.

İlk şarkı sona erdiğinde, gitarını yere koydu; masamdan boş bir bloknot ve kavanozdan bir kalem kaptı. Bitmek bilmeyen beş dakika boyunca, bir şeyler karaladı ve kâğıdı karalayan kaleminin ritmiyle kalbim çarptı. Sonunda gitarı tekrar eline aldığı anda gözleri parlak ve istekliydi ama klimaya rağmen terliyordu.

Bu kadar yeterli, dedi beynim, kalbim aksini söylerken. Bu *asla* yeterli olmazdı. Evan bir sonraki on yıl boyunca bana şarkı söyleyebilirdi ve ben *asla* tatmin olmazdım.

O da olmazdı. Artık bir daha *asla* olmazdı. Her zaman daha fazlasını isteyecektik.

"Aç mısın?" Yemek ona enerji verirdi ve ikimizin de dikkatini dağıtırdı. "Biraz sandviç yapabilirim," dedim, içimdeki nefis sıcaklığın her kelimeyle birlikte bir parça solmasına rağmen. Ayaklarım isyan etmek isterken onları hareket etmeye zorlayarak koridora yöneldim ama Evan'ın eli bileğimi sardı.

Gülümsüyordu ama bakışları deliciydi. "Aylardır hissetmediğim kadar iyi hissediyorum, Mallory. Sanki verecek bir şeylerim varmış gibi. Söyleyecek bir şeylerim. Senin için çalmama izin ver. *Lütfen.*"

Buna ne demem gerekiyordu? Çalmak istiyordu. Ve ben de ona izin vermek istiyordum:

"Bir tane daha," dedim ve sessizce aynı şeye yemin ettim. *Bir tane daha ve sonra duracağız.* Yemek yer ya da televizyon seyrediyoruz. Bir iştahı başka birine yönlendirmek anlamına gelse bile, onu meşgul etmenin bir yolunu bulacaktım.

Bir sonraki şarkı ham ve dışa vurulmuş acıydı. Evan, notaları aracılığıyla kan akıttı, neredeyse yaralarını görebiliyordum. Kız her kimse, onu incitmişti ve ben o kızı öldürmek istedim. Dünyaya sunacak neyi varsa çekip almak ve kurutana kadar onu içmek. Evan'ı incittiği için onu parçalamak.

Tepkimden korktum. Daha şimdiden ona nasıl bu kadar bağlanmış olabilirdim?

ÇILGINLIK.

Bu şarkının ardından yazmak için durmadı. Belki hatırlamak istemiyordu. Belki unutamayacağını biliyordu. Her hâlükârda, ben ayağa kalkamadan bir sonraki şarkıya başladı ve kendimi durduramadım. Bu seferki vicdan azabıydı. En büyük pişmanlığı çırılçıplak bir şekilde önümde uzanıyordu ve ben buna tanık olmaktan neredeyse utanmıştım. Onunla ağladım, sonra sesi çatladığında gözyaşları tellerin ve titreşen tahtanın üstüne düşmeden önce onları öpüp uzaklaştırdım.

Teselli öpücükleri daha fazla bir şeye, daha derin bir şeye dönüştü ama Evan için beni istemek, bir şekilde beni ne kadar istediğini *göstermeyi* istemeye dönüşmüştü... yeni bir şarkıyla. İtiraz etmeye çalıştım -gerçi ben de aynı şeyi istiyordum- ama parmakları biz öpüşürken bile tellerde geziniyordu. Onu kendime çekip gitarı uzaklaştırdığımda, Evan şarkıyı gitarsız söyledi. Yu- muşak, kısık sesli melodisi notalar arasında elleri kadar hevesle gezinirken vücudumdaki duvara yaslandık. Ve ben ikisini de durdurmak istemiyordum. Bizi *nasıl* durduracağımı bilmiyordum. Sesin ve Evan'ın dokunuşları içinde kaybolmuştum ve fiziksel unsur müzikal olana direnmeyi çok daha fazla güçleştiriyordu.

Nefes almak için başını kaldırdığında, gitarını kaptı ve beni kendisiyle birlikte yere çekti. Beni kendine daha yakın tutmak için sırtı göğsüme dayanmış olarak önümde oturdu ve şeytan beni acımasızca günaha davet etti. İradem sarsıldı. Çalar saatime baktım ve rahatlama içinde derin bir nefes verdim. İki kırk beş. Andi yakında yola koyulurdu. Bir süre daha rahatlayabilirdim. Gelmeden önce bir şarkının daha tadını çıkarabilirdim.

Evan kırık bir ilişki hakkında şarkı söyledi. Onu anlayıp sevmiş ama ihtiyaçları karşısında gücenmiş bir kız hakkındaydı. Bu sefer sadece dinleyeceğimi söyledim kendi kendime. Süreçten uzak

kalacaktım. Ama notalar başka hiçbir şeye odaklanamayacağım hâle gelene kadar kafamın içinde dönüp durdu. Kelimelere saplanmış, duygularda kaybolmuştum ve ne yaptığımı fark edemeden, azar azar yeni notaları vermeye başlamıştım. O şarkıdan sonra, saate bakmayı unuttum.

Bir sonraki adım kızgınlıktı. Notalar göz kapaklarımın ardına gelen sert, kırmızı şimşeklerdi. Acı melodi kalbimi dağladı. Ama şarkının yarısında, içimde bir şey başımın etini yiyip durmaya başladı. Bir şeyler yolunda değildi. Şeye ihtiyacı vardı...

Ayağa kalktım ve koridora koşturdum. Soğuk sessizlik, karanlık perdeler gibi etrafıma çöktü ve dolabın önünde yere eğildiğimde Evan eşikte göründü. Bir eliyle kapı çerçevesini sıkıca tutuyordu ama sadece ışıktandırmadan dolayı solgun gözüküyüğü söyledi kendi kendime. Bir şeyi yoktu. Aksi takdirde bu kadar iyi çalamazdı.

İstediğim şey, dolabın arka tarafındaydı, standının üstünde özenle desteklenmişti. Ayağa kalktım ve sunaktaki bir kurbanmış gibi gitarı ona sundum. Bu şarkıyı tamamlaması gerekiyordu. Düzeltmesi. Elbette son bir şarkı ona zarar veremezdi.

Evan, klasikleşmiş Strat'i aldı ve ben bir amfi ile kablolar için tekrar dolaba dalarken, onu inceledi. Benim gitara dokunmamam gerekiyordu. Annem bunu özel durumlar için saklardı. Gerçek...

dâhi

... için. Ama Evan özel bir durumdu. İlkimdi. Bunu ruhumun derinliklerinde hissediyordum.

Ben kabloları ve pedalı bağlarken, Evan gitarı tıngırdatıyordu ve gülümsemesi o kadar canlıydı ki ağzının etrafındaki çizgileri neredeyse fark etmiyordum. Alnındaki kırısklıkları, Henüz işler

kötüye gitmiyordu. Evan'ın sadece dinlenmesi gerekiyordu ama önce bir şarkı daha...

Evan ne yapılacağını kesinlikle biliyordu. Elektrogitarın hışırtısı ve tiz sesi odamı Evan'ın öfkesiyle boyadı; acının içinden öyle ustaca geçip gazabı kamçılardı ki nefes alamadım. Bir noktada, telefonum çaldı ve açmayı düşünürken güneşin evin yanlış tarafından olduğunu fark ettim.

Andi gecikmişti ama yakında burada olurdu. O buraya geldiğine her şey yoluna girecekti. Her an gelebilirdi...

Sonrasında, her şey bulanıklaştı. Başım melodilerle yüzüyordu. Zaman tüm anlamını kaybetmişti ve odam etrafımda bulanıklaşmıştı. Tek odaklandığım şey müzikti.

Evan müziği haline gelmişti ve onu şarkılarından tanıyordum. Her bir nota, her bir dörtlük kalbime dokundu, gevrek her bir nakarat ruhumu delip geçti. Bana neler istediğini ve nelerden korktuğunu gösterdi. Neleri sevdiğini ve nelere ihtiyaç duyduğunu. Ve ben hepsini içtim. Evan kendini müziğe, müzikse içime aktı.

Sonra aniden Evan durdu ve sadece solukları kaldı. Hırıltılı solukları. Yüzü acıyla büzülmüştü, müziğine aktardığı ham duyguların acı bir yansımasıydı. Şarkıdandı. Öyle olmak zorundaydı. Şarkı onu incitmişti ama yaranın akıp kuruması daha iyiydi, değil mi? İyileşebilsin diye hepsini dışarı çıkartmak. Durmak, ikimiz için de muhtemelen en kötü şey olacaktı, değil mi?

"Bu yumruklama da nedir?" Çalmayı kestiği anda gitar, onu tutma gücünü kaybetmiş gibi elinden kaydı. Ama sadece birkaç şarkı yapmıştık. Haksız mıydım?

Sisi dağıtmak için başımı salladım ama notalar beynimin etrafında dönüyor, tüm mantığı korkunç, akıl almaz bir güzellikle engelliyordu. Donuk bakışlarına en sonunda odaklanabildiğimde

kaşlarımı çattım. Elmacık kemikleri her zaman bu kadar çıkık mıydı?

Yumruklama sesi yine geldi ve birisi ismimi tekrar tekrar bağırdı. "Mallory, aç kapıyı!" Andi. Saate baktım. Dokuz sıfır sekiz. Gece mi? Bu kadar karanlık olmasına şaşmamak gerekti.

Koridora çıkarken, bir elimi Evan'ın kolunda gezdirdim ve aynanın yanından geçerken, gözlerimin tamamen genişlediğini gördüm. Kelimenin tam manasıyla. İrislerimdeki kahverengi, göz bebeklerim tarafından yutulmuştu ve kırmızı bir damar ağına siyah kan dolmuştu.

Ah, kahretsin. Hayır. Daha şimdiden bu kadar ileri gitmiş olamazdı. Her şey yoluna girecekti. Andi bunu düzeltecekti.

Kapıyı açtığımda, gözlerime bakakalan Andi'nin nefesi ke-sildi. Sonra sürtünerek yanımdan geçti. "Telefonumu arabada unuttum ve Cari beni geç saatlere kadar çalıştırdı. Ama seni *üç saattir* arıyorum. İşyerine ve alışveriş merkezine gittim. Tanrım, okulu bile denedim."

"Sana nerede olacağımı," sözcükler ağzımdan geveleyerek çıktı ve şaşkınlıkla kaşlarımı çattım, "e-postada söylemiştim?"

"Hayır, sadece Evan'ın geleceğini söyledin. Neresi olduğunu söylemedin. Mallory, sen *ne yaptın?*" Ama cevabımı beklemeden koridora doğru ilerlemişti.

"Birbirimiz için yaratılmışız, Andi. Neyi varsa alıp daha faz-lasını yaptım ve beni onunla besledi, *öyle güzeldi ki.*"

Andi bana döndü, gözleri öfkeyle kısılmıştı. Beni omuzlarımdan tutup duvara sürükledi ve dünya etrafımda döner, notalar havada asılı dururken beni orada tuttu. "Sen sarhoşsun." Tiksinti sesinden kalın, acı damlalar halinde döküldü ama bunun altında...

ÇILGINLIK.

kıskançlık

... vardı. Onu duydum. Kıskançlığı bir arının balı bildiği gibi bilirdim. Onu ben geliştirdim. İçinde boğuldum. Ama bu sefer değil. Bu sefer güzel müzikle, katışıksız sanatla tıka basa dolmuştum ve bunu onsuz yapmıştım. İşte bu yüzden bu kadar delirmişti. Bu sefer kendisi soğuk, kızgın ve unutulmuştu.

"Lanet olsun, Mallory!" Beni bıraktı ve odama giderken onu takip ettim. İçine çektiği korku dolu küçük soluğu sessizliği böldü.

Evan yatağın ayak ucuna çökmüş bir halde oturmuştu; güçsüz elleri gitarı tutuyordu. Damarları, vücudu boyunca ilerleyen çürüklermişçesine dışarı çıkmıştı. Elmacık kemikleri sanki yüzünü kesmiş gibi duruyordu ve gözlerinin etraflarındaki teni siyah halkalarının içine gömülmüştü.

"Hayır!" Yanına çöktüm ve yüzünü kucakladım. "Evan? Bir şey söyle." Evan homurdandı ve ben Andi'ye döndüm. "Bu mümkün değil. Fazla çabuk oldu. Sadece birkaç şarkıydı."

"Bu sana birkaç şarkı gibi mi gözüküyor?" diye sordu, kollarım tüm odayı kapsayacak şekilde savurarak.

Şaşkın bir halde, ayağa kalktım ve baktım. Saatlerdir ilk kez, gerçekten *baktım*. Her yerde kâğıt vardı. Yerde. Masanın üstünde. Yatağın üstünde. Sanki besteci çıldırmış gibi, başıboş kâğıtlar, bloknotlar, hatta yapışkanlı kâğıtlar, çizgiler ve kelimelerle yana meyilli, baştan savma notlarla karalanmıştı,

Evan'a bakarken gözlerime yaşlar birikti ama yaşların arasından bile, sağ elinin yanında, yerde duran kalemi görebiliyordum. Kurşun kalem bitmiş, bir yumru olmuştu.

Bunları ne zaman yazmıştı? Yanından hiç ayrılmamıştım ama karalamaları görmemişim. Sadece müziği hatırlıyordum. Keyif dolu notaları. Acı dolu melodileri.

"Ölüyor," diye fısıldadı Andi, sanki ölümü teninden silip atabilirmiş gibi avuç içleriyle kotunun yanlarını yukarı aşağı ovuşturuyordu. "Onu öldürdün."

"Hayır." Sendeledim ve kitap rafına tutundum. "Evan, uyan..." Tekrar yanında diz çöktüm ve gözlerini açtı.

Derin olmayan bir nefes daha aldı ve göğsü yükseldi. "Ne oldu?" diye fısıldadı ve gözlerimi kapadım.

"Ne yaptığını anlat ona," diye ısrar etti Ahdi ve geri çekildim. O zaman benim yerime konuştu. "Sana *deha* verdi. Ama deha kısa ömürlüdür, değil mi Mallory?"

Gözyaşlarım yanaklarımı yakarak düştü. Sözleri canımı o kadar incitmişti ki, öleceğimi düşündüm. Ama Evan'a bakmak daha kötüydü.

"Nesin sen?" Fersiz, renksiz gözleri beni sessizce suçladı; ağzı nefes almak için açılıyordu, dudakları çatlamıştı. Son bir kez daha nefes verdi. Sonra göğsü hareketsiz kaldı.

"O senin ilham perin," diye fısıldadı Andi, korkunç sessizliğe doğru.

Hıçkıra hıçkıra ağladım. Gözyaşlarım yüzümden aşağı aktı ve yere damladı ama onlar hiç müzikal değildi. Sıradandılar. Boş-tular. O berbat serinlik, kalbime soğuk, ölü parmaklarıyla yine yavaş yavaş girdi. Pişmanlık ve acıdan oluşan keskin çılgılığım bile ahenksizdi. Çirkindi. Ve şimdi boştum. Soğuktum. Öyle boştum ki kalp atışlarım yankılanıyordu.

ÇILGINLIK.

Evan'ın müziğinin içime akıttığı her bir sıcaklık damlası onunla birlikte öldü, ne yaptığımın bilinciyle kovalandı. Binlerce keskin buz parçasının içinde donmuştum; beni içimden parça parça ediyorlardı.

Hıçkıldım ve yüzümü sildim ama gözyaşları durmuyordu. Evan'ı geri getiremiyorlardı.

"Yapamazsın... Bunu yapamayacağını biliyorsun." Andi bana öfkeli ama kolları açık bir halde döndü; sanki aynı anda bana hem bağırarak hem de sarılacak gibiydi. Ama onu itip uzaklaştırdım.

Evan'ı kullanıp bitirmiştım. Ömre bedel bir yeteneği pisboğaz bir çılgınlıkla tüketmişim. Onu kaybetmişim. Aynı nefeste aşk ve sanat ilhamı verme şansımı kaybetmişim. Kıymetini bilmem gereken bir yaşamı kaybetmişim.

Ayağa kalktım ve gözyaşlarını yüzümden silerek duvara doğru geriledim Göğsümdeki boş yankıyı engellemeye çalışarak. Ama üstünü örtecek hiç müzik yoktu.

Andi beni öne çekti ve kollarını bana sardı. Saçlarımı sırtımdan aşağıya okşayarak beni salladı. Sonra geri adım attı ve beni kendisine bakmaya zorladı, tüm dünya gözlerinden ibaretti. "Artık anlıyor musun? Sen ve ben? Sadece ikimiz kalıcıyız. Diğer her şey kırılgan. Fani." Eliyle arkasındaki soğuyan cesedi gösterdi. "Geriye kalan sadece ikimiz olacağız her zaman."

Yıkılmış bir halde yere çöktüm ve o da benimle birlikte çöktü. Köşede titreyerek birbirimize sokulup sarıldık. Ağlayarak. *Hasret çekerek*. "Öyle soğuşum ki, Andi. Öyle boşum ki. Bana şarkı söyle."

Ve o da şarkı söyledi.

Özgür

Bir Evernight Hikâyesi

CLAUDIA GRAT

New Orleans

Yaz, 1841

Royal Sokağı'ndaki ev, New Orleans'taki herhangi bir ev kadar zarifti. Ortancaların koyu kırmızı ve mor çiçekler açtığı küçük bahçenin bitişiğindeki kapıyı, dökme demirden yapılmış ferforjeler süslemekteydi. İçeride gürültülü partiler asla verilmezdi ve gaz lambaları her zaman makul bir saatte söndürülürdü. Bal renkli boyası gözleri okşuyordu; tıpkı orada yaşayan hanımefendilerin giydiği, modaya uygun kıyafetler gibi.

Ama yine de burası saygıdeğer bir ev değildi.

"Kafanı o hanımlara takmamalısın." Althea konuşurken, Patrice'in saçlarını örüyordu; parmakları hızlıydı ve sıkı bağlıyordu. Althea etrafta başkaları varken kendisine "anne" demesine izin vermese de, Patrice'in annesiydi. Son zamanlarda Patrice onunla baş başayken de anne deme zahmetine girmiyordu. "Hepsi sadece kıskanıyor. Gerçek Paris sateninden yapılmış bir elbise için neler vermezler ki? Onlar fakir. Sen ve ben... biz asla fakir olmayacağız."

"Fakir olduğumuzu söylemediler. Bizim... satın alındığımızı ve karşılığımızın ödendiğini söylediler."

Althea'nın elleri Patrice'in omuzlarını sardı. İç gömleğinin kaliteli pamuğu Althea'ının tutuşu altında kırıştı. "Biz renkli, özgür kadınlarız," dedi yavaşça. "Asla köle olmayacağız. Asla."

Patrice nehir taşmasına karşı yapılan sette, kölelerin cezalandırıcı güneşten onları koruyacak şapka ve eşarpları dahi olmadan çalıştıklarını görmüştü; denetçiler onlara daha da fazla çalışmaları için küfredirken kölelerin ciltlerinde ter parlıyordu. Ellerin ve dizlerinin üstünde ön sundurmayı fırçalayan, küllü sudan ellerinin boğum yerleri küllenmiş ve derisi soyulmuş, kendisinden yaşça küçük kızlar görmüştü. El ve ayak bileklerinin etrafında yaralar, daha önce prangaların bulunduğu yeri gösteren çirkin, kırmızı şeritler görmüştü. Ve Patrice, bu gibi zorbalıkların French Quarter, New Orleans ve güneydeki diğer zarif evlerde vuku bulduğunu biliyordu. Hayır, Patrice ve Althea herhangi bir köleden çok daha şanslıydılar.

Ama renkli, özgür bir kadın olmak, tamamen özgür olmak anlamına gelmiyordu. Bu, herhangi bir zincir kadar kırılmaz hissedilen bir "sözleşme"yle zengin beyaz erkekler tarafından sağlanan lüks içinde yaşayan Patrice ve annesi için daha bile doğrudu.

Patrice'in saçları özenli topuzlar ve ilmeklerle örülünce, Althea ona balodan önce paramparça olacak bir çeşit kırılğan cam biblo gibi davrandı. "Uzanmayı ve saçlarını düzeltirmeyi aklından bile geçirme," dedi Althea, Patrice'in başını dantel bir eşarpla gevşekçe bağlarken. "Yorgunsan yarınki danstan önce tüm gün uyuyabilirsin."

Aylardır annesinin öğle uykuları sırasında başka planlar yapan Patrice sadece başını salladı.

Althea onu yalnız bıraktığında, Patrice şömine rafının üzerindeki saate baktı. Bay Broussard bunu Avrupa'ya yaptığı son gezisinde bir hediye olarak almıştı; Patrice için bir hediyeydi, annesi için değil. Bu ilgi, sonraki bir hafta boyunca Patrice'le tiz bir sesle konuşan Althea'yı kızdırmıştı. Patrice on altı yaşına

basacağı gelecek yaz yerine bu yaz takdim edilmesinin sebebinin bu olduğundan kuşkulanıyordu.

Sanki öyle bir ucubeyi isteyecektim gibi, diye düşündü Patrice, saatin kadranını çevreleyen bronz perilere bakarken. Saatin yaratıcısı bütün perilerin çıplak göğüslerini göze çarpacak şekilde göstermek için büyük acılar çekmişti. *Sanki Bay Broussard'dan herhangi bir ilgi istermişim gibi*

Ama elbette, hem Althea hem de Patrice, Patrice'in ne istediğinin bir önemi olmadığını biliyordu.

Yirmi dakika geçer geçmez, Patrice ayağa kalktı ve hızla üstüne basit, pamuklu bir ev elbisesi ve ayağına da bir çift terlik geçirdi. Aşağı kata doğru acele ederken merdivenler gıcırdadı ama Patrice endişelenmedi. New Orleans'ın birçok özgür sakini gibi Althea da derin uykudaydı. Haziran sıcaklığı ve nem o kadar eziyet vericiydi ki özgür insanlar öğlenleri hiçbir şeyle ilgilenmiyor, sadece şekerleme yapıyorlardı. Tüm şehir sessizdi ve görünmemek çok kolay oluyordu.

Patrice bir manolya ağacının geniş, parlak yapraklarının oluşturduğu gölgeye doğru arka kapıdan parmak uçlarında dışarı çıktı. Bir çift el karanlıktan çıkıp onu yakaladığında, güneşten kör olmuş bir halde hâlâ gözlerini kırptırıyordu.

Dudakları kendisinininkileri kapatmadan önce, "Amos," diye fısıldadı Patrice.

Birbirlerine sarılmış bir halde, beraberce dizlerinin üstüne köktüler. Amos'un sarılışı sıkı, neredeyse talepkârdı ama birkaç istekli öpücükten sonra geri çekildi. Birbirlerine gülümsediler, başarılı firarlarından sonra her zaman olduğu gibi sersemlemişlerdi.

"Süslü görünüyorsun," dedi. Altındaki karmaşık saç modeline göz atmak için dantel eşarbyı bir parmağıyla kaldırdı. "Seni bu gece, böyle güzel giyindiğin zaman görebilmek isterdim."

"Ben de." Patrice, Amos'un geniş göğsüne yaslandı. Nalbantlık, kaslarını odun kadar kalın yapmıştı. Patrice'in tüm hayatı boyunca korunduğu topraklı, kirli gerçek dünya gibi, kül ve at gibi kokuyordu.

Kokuyu çirkin bulmuyordu. Amos'un kıyafetleri işinin kokusunu getiriyordu. Bu ona, fakirliğine rağmen Amos'un, kendisinin ömrü boyunca olabileceğinden daha özgür olduğunu hatırlatıyordu.

Amos'un eski efendisi, New Orleans'ın daha mükemmel sakinleri tarafından adamakıllı yumuşak ve aptal bir insan olarak düşünülmüştü ve Althea gibi kadınların yanında yürümekten kaçınmak için sokağın karşısına geçebilecek terbiyeli beyaz kadınların dalga konusuuydu. Bu efendi, Amos'un bir nalbant olarak yetişmesine izin vermiş, sonra makul ücretlerle onu insanlara kiralamıştı. Birçok köle sahibi bunu ustalık gerektiren çeşitli zanaatlar için yapıyordu. Ama Amos'un ücretlerini kendisine saklamasına izin verilmişti. Amos zanaatında o kadar yetenekli ve o kadar çok aranan biriydi ki sadece birkaç yılda kendi özgürlüğünü satın almaya yetecek kadar para biriktirmişti. Ve efendisi ona izin vermişti! Kasabadaki dedikodular bu tuhaflık için hiçbir açıklama bulamamışlardı.

"Bu geceki parti," dedi Amos ansızın. "Hemen kararlarını vermezler, değil mi? Bu o kadar çabuk gerçekleşmez."

Patrice bu acı gerçeği elinden geldiğince saklamıştı. Şimdiyse yüzleşmek zorundaydılar. "Hayır, büyük ihtimalle bu gece kimse bana kur yapmaz. Ama birisi sezon bitmeden yapacaktır, Amos. Bu gece ya da iki ay sonra olmuş, ne fark eder?"

"Seninle geçireceğim iki ay benim için çok değerli. Özellikle de sahip olabileceğimiz son iki aysa." Amos, bezgin bir halde manolya ağacının gövdesine yaslandı. "Althea bir yıl daha beklemiş olsaydı, kenara yeteri kadar para koyabilirdim. Bizim için çift kişilik bir oda tutmaya yetecek kadar. Karı koca olabilirdik."

"Althea'nın evlenmeme asla izin vereceğini sanmıyorum."

"İzin vermek mi? İzin *vermek mi*?" Amos kızgın değildi, sadece inanamıyordu. "Senin problemin, asla bir köle olmamış olman. Özgür olmanın ne demek olduğunu bilmiyorsun. Bilseydin, bir şeyi yapman için sana izin vermesine tahammül etmezdin."

"Amos..."

"Neden Althea evlenmene izin vermeyecekmiş? Neden senin için düzgün bir şeyler istemeyecekmiş, şey yerine..."

Gerisini yüksek sesle söylemedi. Bu onun kibar olma yöntemi.

"Teni benimkinden bile açık olan torunlar istiyor," dedi Patrice. "Devriyeler beni durdurduğunda kullanabileceği zengin bir adamın isminin her zaman olacağını bilmek istiyor... böylece kimse benim özgür olmadığımı iddia edemeyecek."

Muhtemelen Althea, Bay Broussard kendisinden sıkılması halinde bir destek kaynağının olmasını da istiyordu ama Patrice bundan bahsetmedi. Bu ihtimali düşünmekten bile hoşlanmıyordu çünkü eğer Althea bir gün terk edilirse, Patrice de terk edilebilirdi.

Amos derin bir iç çekti, öfkesi geçmişti. Her zaman bu noktaya gelirdi... boyun eğme, pişmanlık duyma ve mahrum edildikleri her şey için hasret çekme. "Bazen bunu hayal ediyorum. Sen ve beni. Bizim için nasıl olabileceğini."

"Bende."

ÖZGÜR-BİR EVERNİGHT HİKÂYESİ

Aslında, Patriceln, Amos'a iyi bir eş olup olamayacağı konusunda hiçbir fikri yoktu. Yoksul bir adamın karısı olmakla yemek pişirmek, tereyağı yapmak ve bir yıkama tahtasının üstünde giysi fırçalamak zorunda kalacaktı... nasıl yapılacağını hiç öğrenmek zorunda kalmadığı günlük ev işleri. Bu tip işleri halletmek için Bay Broussard'a ait köle kızlar her gün gelirlerdi. Bazen kölelerin küçümseyen bakışları, şu beyaz hanımların bakışlarından daha çok incitirdi. Saçları eşarplarının altında saklanmış, gözleri kısılmış bir halde, *Kimi kandırdığınızı sanıyorsunuz?* dercesine başlarını işlerinden kaldırıp bakarlardı.

Amos'la evlenmek için servetini bir kenara atsa nasıl da gülerlerdi. Ama Amos'la Patrice'in bir şansları olabilseydi, buna değerd.

Patrice ellerini Amos'un yüzünün iki yanına koydu ve tekrar öpüştüler. Usulca başlayan şey, çok daha yoğun bir hal aldı. Amos onu düşmüş manolya yapraklarının yumuşak halısına sırtüstü yatırdı ve ağır bedeniyle onu kapladı. Gösterişsiz gömleğinin yakası açıldı ve Patrice kendi ince elbisesinin altından, Amos'un bedeninden yayılan sıcaklığı hissedebiliyordu.

Asla ileri gitmemişlerdi çünkü Amos eski moda fikirlere sahipti. Eski kafalı olmayı idare edemeyecek olan Patrice, Amos göğüslerinin şişkinliğini, göbeğinin gerginliğini hissedebilsin diye bedenini ona doğru yay gibi kaldırdı

"Keşke karım olsaydın," diye fısıldadı Amos, boynuna doğru. "Seni nasıl da severdim."

"Beni şimdi de sevebilirsin, sadece istemen yeter."

Amos onu neredeyse sertçe kenara itti ve suratını ekşitti. Sonra ona baktı, gözleri çaresizlikten kararmıştı. "Benimle kaç. Partiden sonra, bu gece."

"Amos!"

"Bunu yapabiliriz." Elbisesinin kolundan kavradı. "Bir nalbant her yerde iş bulabilir. Tek yapmamız gereken gitmek."

"Paramız yok." Şimdi aptallık yapma zamanı değildi. "New Orleans dışında tek bir kişi tanımıyoruz. Kaçarsak, yardım için beyaz akrabalarımızın hiçbirini bir daha asla arayamayız. Ne kadar özgür kalabileceğimizi düşünüyorsun? Bir ay mı? Bir hafta mı?"

Amos'un omuzları çöktü. Gerçek onu yenmişti.

Patrice elini Amos'un gömleğinin yakasının açık bıraktığı V'nin üstüne koydu. "Bana ilk dokunan kişinin bir beyaz adam olmasını istemiyorum."

"Seni utandırmak istemiyorum."

"Biz birbirimizi seviyoruz. Bunda... başıma geleceklerden çok daha az utanç var."

Bir süre daha sessiz kaldılar ve Patrice, Amos'un yüzünü dikkatle izledi. Gözlerinde, Patrice'e duyduğu sevgi ve arzu, ikisi için de en saygıdeğer şeyin ne olduğuna dair aklıyla savaşıyordu. Patrice hiçbir zaman gerçek anlamda saygıdeğer olmamıştı, bu yüzden Amos'un seçim yapmasının neden bu kadar zor olduğunu anlayamıyordu. Geniş omuzlarındaki hafif gevşemeyi görünce, kazandığını anladı.

Patrice, "Odam, evin arkasında. Küçük balkonlu... hangisi olduğunu biliyor musun?" diye fısıldadı. Amos başıyla onayladı. "Kepenleri açık bırakacağım. Geceyarısından önce evde oluruz. Geceyarısından yarım saat sonra gel. Kâğıtların yanındaysa sorun olmaz, insanlar seni tanıyorlar. Anlaştık mı?"

Kendisine duyduğu yanlış sadakatinden dolayı hâlâ Amos'un reddedeceğini düşünüyordu. Ama Amos, "Sana geleceğim," dedi.

Amos, güneş zirveden çekilmeden önce ayrıldı. Patrice içeri girdi ve hızlı bir sünger banyosu yaptı; böylece annesi cildindeki at ve kül kokularını almayacaktı. Althea uyandığı sırada, Patrice salondaki koltuğun üstünde, ipek eşarbını takmış ve Coleridge'in *Baladlar'ını* okuyarak ağırbaşlı bir şekilde oturmaktaydı.

"Neşen yerine gelmiş gibi görünüyor," dedi Althea. "Ne kadar şanslı olduğunu fark etmenin zamanı gelmişti."

Dört gözle gece olmasını beklemekten yarı çıldırmış olan Patrice, gülümsemesini bastırdı.

Akşamüstü hava serinlediğinde ve gölgeler uzadığında, sezonun ilk siyahi melez balosuna hazırlanmaya başladılar. Bu gece, genç hanımlar, beyaz bir eş alabilene kadar onlara çekidüzen verecek siyah bir eş arayan varlıklı delikanlılarla tanışacaklardı.

Bir kızın en iyi haliyle gözükmemesinin tam zamanı, diye düşündü Patrice acı acı. " ~

Patrice bilekleri ve boynuna hafifçe Florida suyundan sürdü ve mine çiçeği keseciklerini elbisesinin katlarının içine sıkıştırdı, böylece kalabalık oda ne kadar sıcak hale gelirse gelsin güzel kokacaktı. Pudra yüzünün parlamasına engel olacak ve cildini daha açık renk gösterecekti.

Althea, Patrice'in boynunun etrafına bir parça dantel sardı ve ön tarafına işlemeli bir akik tutturdu. Sonra Patrice'in korse-sini bağladı, korse Patrice'in neredeyse başı dönecek kadar sıkı olduğunda, Althea artık elbisesine girebileceğini söyledi.

Patrice'in kabarık eteğine girmesine yardım ederken, "Kırk beş santim," dedi Althea gururla. "Sana hamile kalmadan önceki belim kadar ince."

Patrice, nefes almaya çabalarken bunların hiçbirisini umursamıyordu... en azından kendisini aynada görene kadar.

Elbisesinin sateni en uçuk leylak rengindeydi; kollarında ve geniş, çan şeklindeki eteğinin üzerinde kaliteli dantel dalgalanmaktaydı. Elbisesinin üst kısmı göğüs kısmının yeni kıvrımlarını göstermeye yetecek kadar aşağıdaydı. Patrice, New Orleansta onu bu gece gölgede bırakabilecek hiçbir kızın olmadığını biliyordu ve bir an için gururu, utancını gölgede bıraktı.

Keşke Amos beni bu halde görebilseydi. Hayran kalırdı.

Ama onu bu gece göremezdi. Onun yerine, kendisini bir kapatma olarak almak isteyen erkeklere -muhtemelen kendisini Amos'tan sonsuza kadar uzaklara götürecek olan da dâhil olmak üzere- teşhir edilecekti.

Bu gece için, Amos için hissettiği bekleyişin heyecanı, nihai kaderinin bilincini tamamen gölgeleyemezdi. O ve Amos yakında sevişeceklerdi ama yine de kaderi beyaz bir adamın metresi olmaıktı. Oyunağı olmaıktı. Patrice her şeyiyle ona ait olacaıktı ama ismini taşımayacaıktı.

"Daha sıkı çek!" diye homurdandı Althea, annesinin korsesini bağlama sırası kendisine gelen Patrice'i oraya ve şimdiye geri döndürerek. "Yemin ediyorum, aklının bazen nerelere dalıp gittiğini bilmiyorum."

Hava karardıktan hemen sonra arabaları geldi. Patrice ve Althea, caddelerden geçip Salle de Lafayette'e doğru ilerlediler. Atların toynakları ve yük arabasının tekerlekleri kaldırım taşlarının

üstünde takırdıyor ve köşe başlarındaki gaz lambaları karanlığı sindiriyordu.

Balo salonuna yan yana girdiler ama Patrice'in tim gece boyunca annesiyle birlikte geçireceği son an buydu. Her zamanki gibi Althea'nın arkadaşları onu punç ve dedikodu için bir köşeye çektiler. Patrice, en az kendisi kadar gergin olan arkadaşlarını arayabilirdi ama sohbet havasında değildi.

Erkekler içeri girmeye başladıklarında grup müzik çalmaya başladı. İlk başta, gelenlerin çoğu yaşlıca beyefendilerdi; Patrice'in önceden tanıdıkları, anneleriyle arkadaşlık eden adamlardı. Bay Broussard'ın, en azından Althea koluna girene ve adamın hoşlandığı tatlı iltifatlara başlayana kadar, saklamaya çalıştığı hastalıklı bir ilgiyle kendisine baktığını gördü.

Patrice ayrıca beyaz saçlı bir adama da kısa bir bakış attı; Althea'yı son kez yıllarca önce ziyaret etmesine rağmen, Patrice ve annesinin soyadını taşıdıkları Laurence Deveraux. Adamın yüzü Patrice'e kendisinininkini hatırlatıyordu. Kimse babası olduğunu söyleme cesaretini gösteremese de Patrice gerçeği biliyordu.

Bay Deveraux'nun kendisiyle ilgilenmesini gerçekten bekle-miyordu. Daha önce hiç ilgilenmemişti. Ama onun bulunduğu tarafa en azından bir bakış atması ve saten elbisesinin içinde ne kadar güzel göründüğünü görmesi hoş olurdu.

Sonra daha genç erkekler geldiler. Pek çoğu üniversiteden yeni mezun olmuş, şamatacı, kahkahalar atan beyefendilerle dolu arabalar peşi sıra yürüyüş yoluna yolcularını indiriyorlardı. Gençler, kravatları beyaz gömleklerinin ve yüksek yakalarının üstünde parlarken kulübe gururla giriyorlardı. Hareli ipekten yelekleriyle ağzı kulaklarında sırtıyorlardı ve kahkahaları Patrice'in beğenisi için fazla sıradandı.

İçlerinden birisi gülmüyordu.

Patrice'in ilgisini anında çekti. Sebebi sadece odadaki diğer beylerden daha sessiz olduğu içindi ama yakışıklıydı da. Diğer gençlerin bazılarından birkaç yaş daha büyük görünüyordu ve asil duruyordu. Kestane rengi saçları bir kızinki kadar uzundu.

Kara gözleri, ilgisini çekebilecek herhangi bir şey görmeyi pek beklemiyormuş gibi sikkın ve kibirli bir ifadeyle odada gezindi. Yine de bakışları Patrice'i bulduğunda duraksadı.

Patrice, yelpazesini açıp gözlerini başka yere çevirerek terbiyeli bir hanımefendi gibi davranmalıydı. Onun yerine çenesini kaldırdı ve o da gözlerini dikti.

Çekingen küçük kızı oynamayacağım, diye yemin etti. Ne onun ne de bir başkası için! Eğer ondan ne kadar nefret ettiğimi görmesine izin verirsem, bana kuryapmaz Amos'la geçireceğim daha fazla zamanım olur.

Adam yavaşça gülümsedi.

Elbette bir başkasına gülümsüyor olmalıydı. Patrice başını çevirdi ve kalabalığın içinden pencereye doğru ilerlemeye başladı. Bu kalabalıkta onu kaybetmek yeterince kolay olacaktı.

Sonra bir el omzunu tuttu.

Arkasını döndü ve kalabalık odayı şaşırtıcı bir hızla geçmiş olan saçları kestane rengindeki adamı gördü. Çıplak teninin üstündeki beyaz, oğlak derisi eldiveni yumuşaktı. "İşte buradasın," dedi, tesadüf sonucu uzun bir süre ayrı kalmış eski arkadaşlar gibi.

Patrice geri çekildi. "Bayım, biz tanıştırılmadık."

"Ben Julien Larroux."

Patrice ilk başta nasıl cevap vereceğini bilemedi. Evlenmiş kızlar ve genç beyler kendilerini birbirlerine tanıtmazlardı; ortak bir arkadaş ya da bir refakatçi tarafından tanıştırılmayı beklerlerdi. Julien ona bu şekilde yaklaşmakla kaba davranmıştı

ama kendisine ismini söyledikten sonra çekip gitmek daha kaba olacak gibiydi. "Patrice Deveraux."

"Sizinle tanışmak bir zevk." Julien'in yosun yeşili gözleri sinir bozucu bir yoğunlukla kendisine odaklanmıştı. "Söyleyin bana Bayan Deveraux, bu sizin ilk dansınız mı?"

"Evet efendim, öyle." Düzenlemelerin ne kadar zarif oldukları üstüne konuşup ona kuyruk sallaması gerekliydi ama Patrice bu adamı etkilemek istemiyordu. Eğer kendisini arzularsa bu adam onun için bir tehdit olurdu; kendisini Amos'tan temelli koparacak olan adamın gözlerinin içine ilk kez bakıyor olabilirdi.

Ters davranışı adamı eğlendirmiş gibi görünüyordu. Dudakları, kaymak taşı cildine göre koyu duruyordu; Patrice bu zıtlığı şaşırtıcı bir şekilde erotik bulmuştu... yine de Amos'un cilalı gibi duran kara çehresinin yakışıklılığı kadar değildi. "Diğer kızlar gibi flört etmiyorsun."

"Sizse tıpkı diğer çocuklar gibi flört ediyorsunuz. Gerçi daha az kibarca diyebilirim." *İşte bu, ondan kurtulmasına yarardı artık.*

Onun yerine, Julien yumuşakça güldü. "Burada olmak istemiyorsunuz, değil mi?"

"Ne istediğimi bildiğinizi zannetmeyin."

"Gururlusunuz. Buradaki pek çok kadının feci halde eksikliğini çektiği bir şey. Çoğu erkeğin de. Sürünüyorlar. Uyumlu davranıyorlar. Siz... siz başınızı dik tutuyorsunuz. Güçlü olduğunuzu düşünüyorum, Bayan Deveraux."

Patrice onu tokatlayabilmeyi diledi. "Eğer terbiyenizi takınmazsanız, gidip refakatçimi getireceğim."

"Terbiyeli davranışları aslında pek umursamadığınızı düşünüyorum." Julien'in soluk gözleri ruhundan içeri bakıyor ve Amos'u yatağına alma planına göz atıyor gibi geldi. Patrice

ondan kaçmak için içinde neredeyse karşı konulamaz bir dürtü hissetti; sanki partideki bir beyefendi değil de, gece geç vakitte karanlık bir sokaktaki bir hırsızdı. Ama korku ve kafa karışıklığı onu bulunduğu yerde tuttu. Adam devam etti. "Şimdilik terbiyeli davranacağım. İlk dansınızı bana lütfeder misiniz?"

Patrice'in aklına reddedecek geçerli bir mazeret gelmedi. "Tabii, bayım."

İlk dans Virginia Reel'di; herkesi güldüren ve ellerini çırpmalarına neden olan zıplamalı bir danstı. Genelde Patrice bu danstan hoşlanırdı. Dans pistinde bu kadar çok çift varken -en azından üç düzine- şimdiye kadar eğlendiğinden daha çok eğlenmesi gerekirdi.

Ama Julien Larroux'yla değil.

Onu hemen çözemediği için sinirlerini bozduğunu söyledi kendi kendine. Diğer gururlu, kendilerini metheden çocukları anlamak için onlarla tanışmasına gerek yoktu. Saçlarındaki parlak jöleden daha derin endişeleri yoktu. Julien en az diğerleri kadar iyi dans etti, asla adım atlamadı ve tüm süre boyunca hep gülümsedi. Ama bu gülümseme diğer adamların takındıkları aptal sırtıştan değildi; bu küstah, hemen hemen alay eden bir gülümsemeydi. En kötüsü de, Patrice'in espri konusuna dâhil olması gerektiğini düşünüyormuş gibi gözükmesiydi.

Dans bitti ve Patrice bir süre içirt diğer partnerlere kaçtı; albenisi hakkında açıkça yaptıkları iltifatlar göz önüne alındığında, bu pek de kaçış sayılmazdı. Ama geceyarısına gelirken, Julien onu valse davet etti.

"Çok daha üstün bir danstır, vals." Hareketler sırasında Patrice'i yönlendirirken elini onun sırtına koydu. Patrice'e pençeleri hatırlatan ince, kemikli parmakları vardı. Hava, kamelyaların kokusundan dolayı ağırdı. "Çok daha samimi."

"Oldukça katılıyorum."

"Annen sana bunu mu söyledi?" Julien'in kaşları küçümseyen bir edayla çatıldı. "Söyleyeceğim her şeye katılmanı mı?"

"Aslında söyledi ama onu pek dikkate aldığımdan değil. Size katıldığımı söyledim çünkü gerçekten katılıyorum. Aptalca bir şey söylediğiniz takdirde size bunu belirteceğimi şimdiye kadar anlamış olmanız gerekirdi."

Gülümsemesi genişledi. Dişleri neredeyse doğal olamayacak kadar beyazdı. "Bir erkek tavlama çalışan genç bir kadın gibi davranmıyorsun."

"Belki çalışmıyorumdur." Amos'u ve kendisini manolya ağacının altında öpmesini düşündü.

"Başka ne sebeple burada olabilirsin ki?"

"Başka şansım yok," dedi Patrice düz bir sesle.

Böyle bir dürüstlük, Julien'in pişmiş kelle gibi sırtısını yüzünden silmiş olmalıydı. Silmedi. "Sandığından fazla seçeneğin olabilir."

"Sanırım kendinizden bahsediyorsunuz?"

"Öyle de denilebilir."

Bu kadar çabuk! Patrice kendisini bir başkasına vermeden önce önünde evde geçireceğİ birkaç ayının daha olacağını ummuştu. Yine de Julien Larroux şimdiden kendisini istemekteydi.

"Neden ben?" diye fısıldadı.

"Neden sönük arkadaşlarından birisi değil?" Başıyla garip bir kızın tombul Beauregard Wilkins'le yiğİtçe flört etmeye çalıştığı köşeyi gösterdi. "Çünkü saten ve dantelini bir zamanlar şövalyelerin zırhlarını üstlerinde taşıdıkları gibi taşıyorsun. Hayatı bir savaş olarak gördüğünü düşünüyorum... ve savaşçı birisi hoşuma gider."

Patrice, kendisini isteyen adamın en azından zekâ ve muhakeme yeteneğine sahip birisi olmasına şükran duyması gerektiğini biliyordu. Ya öyleydi ya da Julien Larroux hakkındaki bir şeylerin *yanlış* olduğuna dair duyduğu his yüzünden korkmuş olması gerekiyordu.

Ama tek düşünebildiği şeydu: *Beni Amos'tan uzaklaştıracak. Beni yakında götürecekt.*

Eğlenceden sonra, eve dönüş yolunda, Althea yanında neşe içinde oturuyordu. "Bay Larroux'nun şehirde yeni olduğunu söylüyorlar ama belli ki iyi bir aileden gelme ve son derece zengin. En iyi otelde bütün bir süit odayı tutmuş ve St. Charles Bulvarı'ndaki bir malikâne hakkında sorular soruyormuş."

Patrice omuzlarını silkti. "Bay Broussard'la konuşmuş mu?"

"Henüz değil ama sabah ziyaret etmesini bekliyorum."

"Nasıl bu kadar mutlu olabiliyorsun?" diye fısıldadı Patrice. "Benim için bunu nasıl isteyebiliyorsun?"

Soğuk, sahte bir tebessüm Althea'nın dudaklarından hiç silinmedi. "Tek sahip olabileceğin şey bu," dedi. "Başka ne isteyebilirim ki?"

İma ettiği şey, tam olarak şöyleydi: *Başka ne isteyebilirsin ki?*

Julien Larroux soylu ve yakışıklıydı. Zenginliği ona, içinde büyüdüğüne benzemeyen iyi döşenmiş bir ev ve sayısız güzel elbise ile başlık alabilirdi. Julien'in köleleri Patrice'in evini temizlerlerdi. Patrice kendi atına ve arabasına bile sahip olabilirdi.

Bunlar Althea'nın kıymet verdiği türden ödüllerd. Patrice ise başka bir şey istiyordu: Kendi kararlarını verme özgürlüğü. Bu gece, bu şans kendisinden sonsuza dek çalınmıştı.

En azından bu gece Amos'la birlikte olacağım, dedi kendi kendine. *Bunu benden almayı asla başaramayacaklar.*

Arabadan inerlerken, Patrice çamurdan kaçınmak için eteğini kaldırdı. Göz ucuyla evin yanındaki parmaklıklarda küçük bir hareket yakaladı.

Kalp atışı hızlandı.

Patrice o gece yatağa heyecan ve korkudan titreyerek uzandı. İnce pamuklu geceliği terli bedenine yapışmıştı; New Orleans sıcağı geceyarısından sonra bile hafıflememişti.

Çok sessiz olmak zorundayız, diye düşündü.

Bay Broussard'ın ziyaretleri sırasında annesinin odasından bazen duyduğu seslerden anladığına göre, sessizlik bu gibi zamanlarda kolay gelmiyordu. Ama Patrice kendisini Althea'dan daha iyi idare edebileceğini düşünüyordu.

Sonra Amos'un geniş, nasırlı ellerinin üzerinde olduğunu -aralarında geceliği bile olmadan- hayal etti ve sessiz kalmanın zorlu bir mücadele olabileceğini anladı.

Patrice çarşafının köşesini emmeye başladı, zaman zaman tekrarladığı, çocukluktan kalma sinir bir alışkanlıktı bu. Gergin olduğunu, Amos'tan korkabileceğini itiraf etmek istemiyordu. Ama yine de kalbi küt küt çarpıyordu; o kadar ki göğüsleri her bir atışla titriyordu. Solukları hızlı ve kesik kesikti.

Pencerelerin üstündeki kepenkler, ince ay ışığı şeritleri gösteriyorlardı. Bir gölge ya da hareket bekleyerek onları genişlemiş gözlerle seyretti.

Dışarıdan gelen keskin bir çığlık onu yerinden sıçrattı ama o anda sesin yan kapıdan geldiğini anladı. Sokak kedilerinin yine kavga ettiklerine şüphe yoktu.

Julien Larroux'nun bir kedisi olmasına izin verip vermeyeceğini merak etti.

Birkaç hafta içinde, Patrice bir yabancınn evinde yaşayacaktı. Ona dokunmak isteyecekti ve Patrice'in hayır demeye hakkı olmayacaktı. Bunun onun kaderi olacağını bilerek büyümüşü; bir keresinde, söz konusu adamın genç ve yakışıklı olmasıyla tüm hayallerinin gerçekleşeceğine inanmıştı. O hayaller ne kadar boş görünüyordu şimdi.

Aşağı katta, verandada bir tahta gıcırdadı.

Amos, diye düşündü ama yine de kalbinin mutlulukla zıpladığını hissetmedi. Onun yerine, çarşafını sıkıca kavradı. Başka bir ses beklerken, kulakları neredeyse acı içinde dikildi.

Onu görmeye gelen Amos olmalıydı. Zamanı kendisi söylemişti, bunu planlamışlardı. Gelen başka kim olabilirdi ki?

Althea her zaman kepenkleri mandallaması için onu uyarırdı. Aksi takdirde herhangi biri içeri girebilirdi. Kesinlikle herhangi biri.

Gelen Amos. Aptal olma.

Sundurmanın kışı yeni bir ağırlıkla gıcırdadı ve sonra Patrice yanılmayacağı bir şekilde, balkonunu çevreleyen ferforjenin kilidini birinin kaldırdığını duydu.

Kepenleri mandalla, diye düşündü Patrice. *Amos ismini söyleyene kadar bekle. Duyulmadan ismini fısıldayabilir ve sen de hemen oraya gidersin. Bu o... bu o olmalı... ama ya değilse...*

Mümkün olan en son anda yataktan fırladı ve titrek adımlarla pencereye doğru koştu. Kepenklerden gelen şeritler halindeki ay ışığı bir anda erkek şeklindeki bir gölgeyle kesildi. Balkondaki ayak sesleri, gölgenin gitgide büyümesiyle birlikte yükseliyordu. Patrice mandala uzandı... hâlâ vakti vardı...

Amos'a olan hasreti ağır bastı ve sadece bir an için duraksadı.

Kepenkler açıldı. Karşısında Julien Larroux duruyordu.

Patrice çığlık atmak için nefes aldı ama Julien'in soluk eli ağzını kavramak için hızla uzandı. "Sessizlik," diye fısıldadı. Balo-daki büyüleyici gülümsemesi yoktu artık yüzünde. Sırtışı şimdi daha çok vahşi bir hayvanın dış göstermesi gibi görünüyordu.

Patrice başını bir yana çekti. "Çık dışarı," diye fısıldadı. Sesi titriyordu. "Hemen şimdi dışarı çık yoksa çığlık atarım."

"Çığlık mı?" Julien'in köşeli yüzü sanki Patrice ona hoş bir sürprizde bulunmuş gibi aydınlandı. "Evet, anneni çağır. Geldiğinde, benim için kepenklerin mandalını nasıl açık bıraktığını açıklarım. Yoksa odana başka nasıl girebilirdim? Bana yardım ettiğin için ne kadar... nazik bir kızsın."

"Senden kurtulmam anlamına gelecekse dayağa katlanırım."

Yosun yeşili gözleri parladı. "Sana bir savaşçı dediğimde doğruyu söylemişim."

"Gitmezsen savaş neymiş göreceksin." Patrice ellerini yumruk yaptı. Amos'un her an gelebileceği gerçeğiyle biraz huzur buluyordu ve Julien'in ne yapmaya çalıştığını gördüğünde...

Amos onunla dövüşürdü. Julien Larroux'yu, beyaz bir adamı öldürmeye çalışabilirdi. Bunun için asılırdı; ya kanun ya da öfkeli kalabalık tarafından.

Patrice, "Çekip gitmen için ne yapmam gerekiyor?" diye fısıldadı.

"Bu hiç romantik olmadı ama."

"Şu işi bitirsek olmaz mı?" Julien Larroux'nun dokunuşuna katlanmak zorunda olabilirdi ama hoşuna gidiyormuş gibi yaparsa lanetlenirdi.

Julien dedikleri üzerinde düşünerek başını eğdi. "Sadece basit tek bir şey, vahşi Patrice'im. Boynunu öpmeme izin ver."

"... ne?"

"Boynuna tek bir öpücük." Julien'in uzun, soluk parmakları çene çizgisini okşadı, sonra da bir damarın üstüne yerleşene kadar aşağı indi. Julien'in gözleri kararmıştı ve hızlanmış kalp atışlarından, Patrice onun bundan zevk aldığını biliyordu. "Bana hiç karşı koymadan, hiç bağırmadan izin ver, sonrasında gideceğim. Sen ve ben, sen isteyene kadar bir daha asla yalnız kalmayacağız."

Bu asla olmayacak. Patrice bu geceki muamelesinin bu kadar basit ve acısız olacağından şüphe etmesine rağmen, Amos tehlike altındayken onu reddedemezdi.

"Pekâlâ." Patrice öne doğru küçük bir adım attı. "Haydi."

Julien ona gülümsedi. "Başını geriye yatır -evet, böyle- ve geceliğinin yakasını çek."

Patrice o kadar şiddetli titriyordu ki düşebileceğini düşündü ama korku kadar bastırılmış öfkeden de titriyordu. Julien parmaklarıyla aşağı çekip boynunu açığa çıkarırken beceriksizce geceliğinin yakasını tuttu.

Ardından Julien omuzlarından kavradı ve onu kendisine çekti. Julien kokuyordu... tuhaf, tam olarak yabancı değil ama o zamana kadar tanıştığı kimseye de benzemeyen bir koku. Metalik bir şey havaya süzüldü ve koku kendisine... bir...

Bir kasap dükkânım hatırlattı, diye zihni yardım etti.

Patrice'in gözleri fal taşı gibi açıldı. Ruhu, beyninin henüz idrak edemediği bir şeyi anlamıştı. O anda çılgılık atacaktı ama Julien'in dişleri boğazına batmıştı. Sonra sadece karanlık ve acı vardı ama bu acı içinde tatlı bir şeyler de barındırıyordu.

Patrice bir çığlık sesiyle uyandı.

Yataktan doğrulduğunda, ilk önce sesi rüyasında duymuş olduğunu düşündü. Az önce bir kâbus görmüyor muydu? Hiçbir detay net değildi, çoğu rüyada olduğu gibi detaylar parlak gün ışığında yok oluyordu.

Patrice, cam kapılardan balkonuna süzülen parlak güneş ışığı karşısında gözlerini kırptırarak, Althea'nın sözünü tuttuğunu ve o gün geç saate kadar uyumasına izin vermiş olduğunu düşündü. Buna rağmen kendisini hâlâ yorgun, neredeyse güçsüz hissediyordu. Hastalanmadığını umuyordu. Yılın bu zamanı, sarıhummanm sıklıkla ortaya çıktığı bir dönemdi.

Patrice kaşlarını çatı. Cam kapılar mandallanmamıştı. Onları her zaman mandallamayı hatırlamaz mıydı?

Amos'un gözleri, gecenin içinde yumuşacıktı ve ona duyduğu aşkla parlıyordu. "Sana geleceğim."

Ama gelmemişti.

Kafası iyice karıştı. Amos ona gelmemişse, bu konuda kendi kendini yiyerek veya dışarı çıkma yasağından sonra yakalanmış olabileceğinden endişelenerek tüm geceyi kesinlikle ayakta geçirmiş olması gerekirdi. Ama yatağında, çarşaflara sarılmış yatıyordu. Tek sıradışı şey, geceliğinin açık yakasıydı.

Sanki bir şeyi... önemli bir şeyi unutuyormuş gibiydi. Ama ne?

Zihnim bulanık, diye düşündü Patrice. *Belki hastalanıyorumdur.*

Sonra çığlığı yine duydu; bu sefer gerçek olduğunu biliyordu.

"Anne?" diye bağırdı, ipek şalını kaparken. Geceki danstan şişmiş olan ayakları, attığı her adımda acıyla hırpalanıyordu. Aşağı kata indiği sırada şalına sarınarak üstünü başını düzeltti. "Althea?"

Patrice yan kapıyı hızla açtı ve kapının etrafında küçük bir grubun toplanmış olduğunu gördü. Küçük bir çocuk eliyle onu

yelpazelerken Althea hafif baygın bir halde, bir kuzu postuna yaslanmıştı.

"Neler oluyor? Althea hasta mı?" Patrice hızla yakma geldi ama daha gelirken kalabalığın annesiyle değil, yan kapının dışındaki bir şeyle ilgilendiğini fark etti.

Yandaki evin sahibi Bay Ebbets ağır ağır, "Çocuğum, bu senin göreceğin bir şey değil. Birisi köpekler tarafından öldürülmüş," dedi.

"Köpekler mi?" Bu inanılmayacak kadar şoke edici bir şeydi. Veya inanmaması için başka bir neden mi vardı? Patrice kâbusuna döndüğünü hissetti... hatırlayamadığı için hiçbir görüntü ya da ses yoktu ama yine de bir tür bağlantı vardı.

"Polisi çağırdık," dedi Bay Ebbets. "Anneni içeri sok. Hanımefendiler böyle şeylere maruz kalmamalılar. Zavallı çocuğun *boğazı* parçalanmış. Köpekler veya başka bir çeşit vahşi hayvan olmalı."

Patrice yavaşça sordu. "Ama kim... ölen kim?.."

"Nalbant. Marigny'li şu özgür çocuk. Geçen kış atınıza nal takmamış mıydı?"

Aval aval bakan meraklı insanların ayaklarının arasında, kütük kadar kaim ve kaslı, uzun bir esmer kol uzanıyordu.

Polis, Amos'tan geriye kalanları öğleden sonra götürmüştü. Althea hiçbir şey olmamış gibi davranıyordu.

"Tüm gün ağladın," dedi aksi aksi, Patrice'in üstünü açmak için örtüyü çekerek. "Gözlerin şişip bir ineğinki kadar kocaman olacak."

"Umurumda değil."

"Ne için uzatıyorsun? Nalbant bizim için önemli birisi değildi ki." Althea yatağın ayak ucunda durakladı. Örgüleri dar yüzünü çerçeveliyordu, bu model onun yaşı için fazla çocuksuydu. "Öyle miydi, Patrice?"

"Hayır," dedi Patrice çünkü Althea'ya doğruyu söyleme zamanı çoktan geçmişti.

Althea, Patrice'in uçuk sarı elbisesini dolaptan çıkardı. "Bırak saçını yapayım ve seni giydirelim. Sanırım bu geceki dansa gecikeceğiz ama yapacak bir şey yok."

Patrice başka bir yerde veya başka bir insan olmak isteyerek gözlerini kapayıp iyice sıktı. Bir noktasının son derece hassas olduğu ensesini ovuşturdu. Dün gece Amos'un boğazına olanlar yüzünden bu acıyı hayal mi ediyordu yoksa? "Yaşadığım şok... çok fazla, Althea. Bu gece evde kalamaz mıyım?"

"Ve başka bir kızın Julien Larroux'yu tavlama çalışması riskine mi girelim? Sen delisin. Çık o yataktan."

Julien Larroux. Bir şey hatırlayınca Patrice'in gözleri hızla açıldı.

Boynundaki dişleri, kanın metalik kokusu, yutarken çıkan mide bulandırıcı şapır şupur sesleri, tüm bu süre boyunca Patrice'in debelenmesi, dövüşmemesi...

Elini tekrar boğazına götürdü. Sanki küllü çamaşır suyu sıçramış gibi derisi soyulmuştu.

Yaşlı kadınlar, bu gibi yaratıklar hakkında hikâyeler anlatırlardı. Patrice daha önce bu hikâyeleri hiç dinlememişti... Tıpkı Marie Laveau'nun vudu hakkındaki hikâyeleri gibi fazlasıyla aptallık ve hurafe içeriyordu. Ya da Patrice böyle olduğuna inanmıştı.

"Zavallı çocuğun boğazı parçalanmış. Köpekler veya başka bir çeşit vahşi hayvan olmalı."

Patrice yatakta doğruldu.

"İşte böylesi daha iyi" dedi Althea canlılıkla, fırketeleri makyaj masasının üstüne koyarken. "Görüyorum ki *seni* hareketlendirmek için sadece sevgilinden bahsetmem gerekiyormuş."

"Evet," diye mırıldandı Patrice. "Sanırım Julien Larroux'yu tekrar görmem gerekiyor."

Gülen genç insanlar ve keman sesleriyle tam gaz devam eden baloya vardılar. Duvarlardaki mumlar, altlarındaki tabaklara mum yağı damlalarını bırakarak yarı yarıya erimişti. Patrice kendini hâlâ güçsüz hissediyordu ve her bir duyusu ona fazla yoğun geliyordu: Parti kalabalığının vücut ısısı, boğazındaki kaşıntıran dantel ve saçlarına iğnelenmiş olan kamelyaların kokusu.

Althea, Bay Broussard'a el salladığında Patrice ondan uzaklaştı. O sırada Julien'in gözleriyle karşılaştı.

Bir gece öncekinden bile daha fazla bu dünyaya ait değilmiş gibi görünüyordu. Yosun yeşili gözleri onu görmenin yarattığı heyecandan parlıyor ve kestane rengi uzun saçları omuzlarından aşağıya özgürce salınıyordu. Julien ona seksi bir şekilde gülümsedi.

Görgü kurallarına göre Patrice, Julien'in kendisine gelmesini beklemek zorundaydı. Onun yerine Julien'i önce bulmak amacıyla dönen dansçıların çevresinden dolaşarak partinin içinden kendine yol açtı.

"Bu gece çok hoş görünüyorsun," dedi Julien. Aklına gelmiş bir espriyle eğleniyor gibi görünüyordu. "Seni son gördüğümden bu yana tam bir gün geçmiş gibi gelmiyor. Belki düşüncelerimde o kadar fazla yer aldın ki tüm geceyi beraber geçirmiş bile olabiliriz."

"Seninle konuşmak istiyorum," dedi Patrice. "Yalnız."

Mum ışığının onlara vurduğu bazı zamanlarda Julien'in gözlerinde hiç renk yokmuş gibi görünüyordu. "Biraz temiz hava alalım mı?"

Dışarı çıktılar. O gece bulutlar ayı kapladığından sahip oldukları tek ışık, dansçıların gölgelerinin görüldüğü Salle de Lafayette'in pencerelerinden geliyordu. Refakatçilerden birisi içeri girmeleri için onları uyarmakmış gibi öne çıktı ama Julien genç çiftin gece gizlice, tek başlarına arka bahçeye geçtiklerini ona unutturmuş gibi görünen delici bir bakış fırlattı.

"İşte geldik, sevgili Patrice'im." Julien ellerini, Patrice'in elbisesinin dantel kollarının hemen üstüne yerleştirdi. "Sen de beni özledin mi?"

Patrice, "Sanırım dün gece evime geldin. Sanırım A... nalbantı öldürdün. Sanırım beni de öldürmeye kalktın," dedi.

"Bir dizi ilginç iddia." Julien'in başparmağı Patrice'in teninde küçük daireler çiziyordu. Patrice ona karşı tuhaf bir çekim hissetti; sanki, kaçmasını imkânsız kılacak bir biçimde birbirlerine bağlanmışlardı. Julien'in dudakları, saçlarının hemen yanındaydı. "Neden bunlardan herhangi birini yapmak isteyeyim? Evine gece gelmek dışında tabii. Her erkek senin yanında olmak ister."

"Orada olduğunu hatırlıyorum. Beni ısırıldığını hatırlıyorum."

Patrice yüz yüze gelmek için döndü, onu hazırlıksız yakalamaya can atıyordu. Ama Julien gülümsedi, keyfi ilk kez gerçek gibi görünüyordu. "Olağandışı! Pek çok insan uyanık tutulmuşlarsa bunu hatırlayamaz ve ben seni sapasağlam tuttum. Merak ediyorsan, seni bir hizmetçi kadar sessiz buldum. Gerçi bu bana çekici geldi."

"O zaman bu doğru." Patrice parmaklarıyla boynundaki hassas noktaya dokundu. "Sen... sen bir vampirsin."

"Ve senin de bir vampir olmanı istiyorum."

Patrice buna verecek bir cevap düşünmeye çalıştı ama bulamadı. Kelimeler ve hayal gücü onu yarı yolda bırakmışlardı. Kaçmayı her şeyden çok istiyordu ama Althea'nın ona sokakta çenesinden köpükler akan kuduz bir köpek gördüklerinde, söylediği şey geldi: *Kaçma. Kaçarsan, bu sadece ona seni kovalamak için bir neden verir.*

Elleriyle kendini sakinleştirmeye çalışıyormuş gibi yakındaki bir ağacın dallarını tuttu... sonra hızla, muhtemelen on beş santim uzunluğundaki dalı koparttı. "Senin türün hakkında hikâyeler duymuştum. Ne yapmam gerektiğini biliyorum." Patrice yeni kazığının savurdu.

Julien yalnızca güldü. "Sen hikâyeler duymuşsun. Gerçekleri değil. Örneğin, kazıklar bizi öldürmez."

Kendini kurtarmak için yalan mı söylüyordu? Patrice öyle olmadığını anladı. Julien hâlâ ondan hiç korkmadan duruyordu. Patrice kendini küçük ve aptal hissetti; kazığı tuttuğu elini yavaşça aşağı indirdi.

"Ateş... bak ateş tehlikeli. Kafayı boyundan ayırmak da." Kestane rengi ipeksi saçları ani bir melteme yakalanarak havalandı. "Bunları sana söylüyorum çünkü yanımda durmak için bunları bilmen gerekecek. Ayrıca yanında ateş ya da kılıç olmadığından."

"Ah, Tanrım," diye fısıldadı Patrice. Hayatta her zaman hiçbir tercihinin olmadığını düşünmüştü ama bir vampirin susuzluk çeken bakışına yakalandığı şu andan Önce, kapana kısılmanın ne anlama geldiğini tam olarak bilememişti.

Julien, ellerini kendi ellerinin içine hapsetti. "Seni gördüğüm anda, sende kıvılcım ve güç olduğunu biliyordum. Dünyamız zayıflar için değil, Patrice. Ayrıca bu sığ, boş, üstü kapalı esaret dünyasından... nefret ediyorsun. Bu nefret içinde bir şenlik ateşi gibi *yaniyor*. *Sana* daha önce hiç hayal etmediğin bir güç vermek istiyorum. Dünyayı birlikte şenlik alanımız yapabiliriz."

Göç.

Patrice o an elinde sadece tek bir seçeneğin kaldığını biliyordu. Onu başarmaya kararlıydı.

Başını geriye yasladı. "İç."

"Benim güzel kızım." Köpek dişleri, yavaşça uzun, sivri dişlere dönüşürken Julien'in sırtışı değişti. Korkudan tir tir titremesine rağmen, Patrice kaçmadı. Vampirler hakkındaki efsanelerin gerçek olması halinde ölmek üzere olduğunu idrak etti. Amos yaşıyor olsaydı, yaşamını asla bu kadar kolayca teslim etmezdi. O olmadan önündeki yol daha netti.

Yukarı, gümüşü ve ince bulutlarla örtülmüş aya baktı. Yaşamında görüp görebileceği son şeyin bu olduğunu düşünmek garipti. Ay daha önce hiç bu kadar güzel görünmemişti.

Sonra Julien, elleriyle kollarını pranga gibi sıkıştırırken onu yakındaki bir ağaca dayadı ve Patriceln boğazına dişlerini geçirdi.

Acı her şeyi gölgede bıraktı; Julien'i, hatta ayı bile.

Sessizlik.

Patrice, sessizliğin bu kadar kuvvetli olabileceğini bilmiyordu. Kendi kalp atışlarını duyabileceğini veya normalde duyduğu tüm

o seslerin kulak zarındaki yumuşak kan akışında süzüldüğünü bilmiyordu. Artık o süzgeç gitmişti.

Gözleri telaşla açıldı. Uçuk sarı elbisesi çamurdan lekelenmiş halde yerde yatıyordu. Julien ona arzuyla bakarak tepesinde dikiliyordu.

Öldüm, diye düşündü. İçindeki hayat dolu bir şey -güçlü, iyi bir şey- gitmişti ve kendini içi oyulmuş gibi hissediyordu. Sanki bundan sonra duyacağı her ses bir eko, dokunduğu her şey sadece gerçekliğin bir taklidi olacaktı. Her canlının içinde dolaşan sürekli değişimin saf nehri içinde sonsuza dek sabit kalmıştı.

Acıımıyordu. Ölüirken yaşadığı acı bile ölü olmaktan daha iyiydi.

"Yapabildiklerimizi görünce," dedi Julien, "fazla özlemeyeceksin."

Patrice yavaşça kalkıp oturdu. Saçma taktığı ve artık ezilmiş olan kamelyaların yaprakları elbisesine uçtu. Söyleyebileceği tek bir şey düşünebiliyordu: "Açm."

Julien sıırıttı. "Hepimiz aç uyanırız. Haydi, sana atıştırmalık bir şeyler bulalım, ne dersin? Ah, bak, orada birisi var."

Beauregard Wilkins bahçeye sendeleyerek girdi; belli ki oldukça içkiliydi. Patrice partiden herhangi bir müzik ya da gürültü gelmediğini fark etti ilk kez; en az birkaç saattir ölü olmalıydı.

Althea nerede olduğumu merak edecek.

Beauregard heybetli göbeğine tutunuyordu, kendisini kaybetme tehlikesiyle bariz bir şekilde karşı karşıyaydı ama Julien'in Patrice'in tepesinde dikildiğini görünce kendi sıkıntısını unutmuşa benziyordu. "Bu da nedir?" dedi. "Larroux, yaşlı oğlan, hanimefendilere kötü davranmana gerek yok."

"Patrice için endişelenmene gerek yok," dedi Julien. "Hiç olmadığı kadar iyi. Değil mi, sevgilim?"

Patrice başım kaldırdı. Her nasılsa Beauregard'ın kalp atışlarını duyabiliyordu. Her bir gümbürdeme, sanki kendisini çağıran bir davul ritmi gibiydi. Beauregard'ın içinde kan akıyordu; sıcak, canlı kan.

Patrice daha önce hiç sahip olmadığı bir güçle üstüne atıldı. Beauregard, Patrice'in altında yere düştü, uzun sivri dişleri ilk kez çıkarken Beauregard ona korkuyla baktı. Dişlerin çıkması Patrice'in canını acıttı ama aynı zamanda zevkten titremesine de neden oldu. Kendisini iyi hissetti.

Artık ben buyum.

Sonra ihtiyacı olan şeye... kana ulaşmak için sıcak deriyi yırtarak onu ısırdı. Kan -zengin, sıcak ve güzel- ağzına aktı ve Patrice yaşamın tadını tekrar almak için çaresizlikten deliye dönmüş bir halde, hevesle yuttu. Beauregard yere bilinçsiz bir halde kendini bırakmadan önce sadece bir an için mücadele etti.

"Aferin," dedi Julien. "Benim vahşi, küçük Patrice'im."

Artık daha fazla içemeyeceği zaman, Patrice doğrularak oturdu. Kan dudaklarında yapış yapıştı. Beauregard hâlâ nefes alıyordu, şaşırması gerektiğini fark edene kadar bu, Patrice'i şaşırtmıştı. "Isırılmış olduğunu unutacak." Kendi sesi artık ona tuhaf geliyordu. "Tıpkı benim unuttuğum gibi."

"Hiç şüphe yok ki Bay Wilkins yarın sızıp kaldığına inanarak uyanacak, tıpkı seninle ilgili hiçbir şeyi hatırlamayacağı gibi. Isırığından kaynaklanan yaralar o sırada kaybolmuş olacak. Geride hiç delil kalmayacak. Görüyorsun ya, bu işler çok iyi yürüyor."

"Bizim kan içmemiz öldürmüyor o zaman." **Biz** derken vampirleri kastetmek ne tuhaftı.

"Benim senin için istediğim şekilde, yani biz istemediğimiz sürece öldürmez." Julien yerden kalkmasına yardım etti ve ona

bir mendil verdi. Patrice beyaz bezi kırmızıyla lekeleyerek dudaklarını kuruladı.

"Şimdi ne olacak?" diye fısıldadı Patrice.

"Şimdi, canım, New Orleans'a, oyun alanımıza geri döneceğiz. İstersen açıkça beraber yaşayabiliriz. Halkı şoke ederiz. Veya gidebileceğimiz başka yerler de var; yaşayan hiçbir yaratığın bizi bulamayacağı yerler. Sana gösterecek öyle çok şeyim var ki. Öğreneceğin çok fazla şey var." Parmakları, ilk olarak ne öğrenmesi hakkında şüpheyi yer bırakmayarak Patrice'in elbisesinin düşük yakasında gezindi.

Julien kolunu uzattığında Patrice koluna girdi. Bacakları güçsüzlükten değil, içinde dalgalanan umulmadık güçten dolayı titriyordu.

"Haydi, ön kapıdan çıkalım," dedi Patrice. "Kölelerin bir şey söylemeye cesaret edecekleri yok nasıl olsa."

Julien yavaş ve ateşli bir şekilde gülümsedi. "Mükemmel fikir"

Artık neredeyse تنها olan Salle de Lafayette'e geri yürüdüler. Hanımların çiçek demetlerinden birkaç yaprak yere saçılmıştı ve mumların yarısı yanıp sönmüştü. Sırtı yaştan ve gördüğü hizmetlerden ötürü eğilmiş yaşlıca bir köle kadın, sendeleye sendeleye ilerleyerek kalanları söndürüyordu. Köşede duran bir kova ve bezler, yakında başlayacağı temizliği işaret ediyordu. Şafak vakti yakın olmalıydı, ön kapının yanında tek bir gaz feneri ışıltıyordu.

"Şimdi nereye gitmek istersin?" diye sordu Julien.

"Annemin evine."

"Onu pek sevmezdin, değil mi? Asla unutamayacağı bir ders almak üzere sanırım. Görmek için sabırsızlanıyorum doğrusu."

Julien, kapıyı açtığı ve ön verandada ilerlemeye başladığı sırada, Patrice eşikte durdu. "Benimle eve gelmeyeceksin."

"Ne demek istiyorsun?"

Patrice gaz fenerini kaptı ve Julien'in yüzüne fırlattı.

Cam fener, Julien'in tüm vücuduna sıçrayan yanıcı yağla ateşi karıştırarak parçalandı. Julien çığlık attı... berbat bir hayvan sesiydi. Geriye sendeleyip yürüyüş yoluna düştüğünde tüm bedenini devasa bir alev sarmıştı.

Alevlerin ışığı, Patrice'in yüzünde titrerken Amos'u ve özgür olmak için ne kadar uzun süre ve ne kadar çok çalıştığını düşündü. Kendisini saran güçlü, güzel kollarını ve Julien'in sokakta Amos'u bir çöp torbası gibi nasıl da bırakıp gittiğini düşündü. Son öpüşmelerini düşündü. „

Yaşlı köle kadın, Patrice'in arkasında bitti. Julien'in yandığını görünce yardıma gelsin diye kimseye seslenmedi. Sadece Patrice'in yanında seyretti.

Her şey bittiğinde ve yürüyüş yolundaki yanmış şeyin bir daha asla yürüyemeyeceği kesinleştiğinde Patrice, "Ben Patrice Deveraux. Eğer bunun bir kaza olduğuna dair kanıt isterlerse, onlara benim her şeyi gördüğümü söyleyebilirsin."

"Bunun da zamane gençleri gibi sarhoş olduğundan kimse şüphe etmeyecektir."

İki kadın birbirine baktı ve sonra Patrice eve doğru uzun yolcuğuna başladı.

Patrice, kırıksık, çamurlu elbisesiyle dikkat çekici bir görüntü oluşturduğunu düşünüyordu. Tann'ya şükür caddeler bomboştu. Patrice eve vardığında Althea, Julien Larroux'nun parasını ödemesi gereken ayrıcalıklardan yararlandığını düşünerek çıldırması olacaktı. Patrice bu çeşit bir konuşmaya uzun süre tahammül etme niyetinde değildi. İnsanmış gibi rol yaparak, dilediğinde kan içip güçlerini keşfederek balo sezonunu bitirebileceğini düşündü.

Ayrıca ipek ve saten içinde, saçları yapılmış olarak nasıl da hoş duracağını. Julien, güzelliğinin onun zırhı olduğunu söylemişti ve Patrice'in bir daha zırhsız olmaya hiç niyeti yoktu. Güzelse-niz etrafınızdaki insanları büyüleyebiliyordunuz, böylece daha karanlık olan gerçeği asla görmüyorlardı.

Birkaç ay sonra Patrice yeni becerileriyle nasıl baş edeceğini bilecekti. O zaman kendi yolunu çizebilirdi.

"Sen, oradaki! Kız!"

Patrice durdu ve döndü. Bir grup sırim gibi adam yarı kuş-kulu, yarı neşeli şekilde ona doğru geldi. Üstlerinde eski püskü iş önlükleri ve yırtık pırtık hasır şapkalar vardı. Patrice onların sokağa çıkma yasağından sonra siyah insanların yürümelerine engelleyen ve beyaz olmayan herkesin köle olduğunu farz eden jandarmalar olduklarını anladı. "Size yardım edebilir miyim?" dedi sakın bir şekilde.

"Siyah bir kız gibi giyinmiyorsun," dedi liderleri sahte bir tebessümle. "Melez hanımlardan birisi misin?" Diğerleri şehvetle güldü.

"Eve gidiyorum."

"Sorularımı cevaplasan iyi edersin, kızım. Köle misin, yoksa özgür mü?"

Patrice kâğıtlarını bir daha asla yanında taşımasına gerek olmayacağını fark etti ilk kez. Eğer herhangi biri onunla boy öl-çüşmeye kalkarsa -beyaz veya siyah, canlı veya ölü- boğazlarını parçalamak için yeterince güçlüydü.

Bundan hoşlanabileceğini düşündü.

Patrice gülümsedi. "Özgürüm."